



# KARA CEHENNEM

**2. BASKI**

**GERARD DE VILLIERS TAY**

**SAS DİZİSİ No: 7**

**© Copyright: Librairie Pion / Tay Yayınları**  
**Klodfarer Cad. No: 16, Türbe, İstanbul Tel: 522 45 32**

Gerard de  
VILLIERS  
S.A.S

KARA  
CEHENNEM

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: BROIE DU NOIR

Türkçesi: E.inal

**Birinci Baskı: Kasım 1983**

**İkinci Baskı: Kasım 1987**

**Dizgi: ELDİM / Film : Gümüş Reprodüksiyon**

**Kapak Baskısı: Seçil Ofset**

**"UWAKIZ UBUSORE  
ABA A GİZE İMANA"**

***Yaşlılığa erişecek kadar uzun  
yaşamışsanız Tanrıya şükredin.***

***(Tutsi Atasözü)***

## **I. HOLÜM**

Julius Nieder adıyla tanınan adam, yanında katlı duran şantung ceketinin altına gizlediği tabancasını usulca kurdu.

Stanleyville'deki bir garajda ucuna susturucu takılmış, 38 kalibrelik toplu bir Smith-Wesson'du bu. Tam bir saldırı silahı.

Horozun arkaya kalkmasıyla çıkan madeni ses, Air Congo'ya ait DC 6'nın motorlarının uğultusunda kayboldu gitti. Uçak, tropikal kışın başlangıcında beliren korkunç bir kasırgadan kaçmak için devamlı tırmanıyordu.

Julius Nieder, çok önemli bir göreve hazırlanmakta olmasına rağmen, son derece rahattı. Bir uçakta, elliye yakın yolcunun gözü önünde adam öldürmek kolay iş değildi. Ama Julius görevini başarmaya ve ilk durak olan Burundi'nin başkenti Bujumbura'ya sağ salim inmeye son derece karardı. Bunun için de, yeterince üç kâğıda ve biraz da şansa ihtiyacı vardı.

Öldürmek zorunda olduğu adam ise, orta geçi-

din öbür tarafında, kendisiyle aynı hizada, pencere yanındaki koltukta oturuyordu. Aralarında sadece bir yolcu vardı.

Saat altı buçuktu ve hava kararmaya başlamıştı. Akşam yemeğini ve saat 10 olarak bildirilen Bujumbura'ya varışı bekleyen yolcuların çoğu koltuklara büzülmüş uyukluyorlardı.

Viski ve konyağa itibar gösterenlerin çoğu yaşlı koloni askerleriydi ve zenci erkek hostes susuzluklarını gidermek için barla onlar arasında mekik dokuyordu.

İçmeyen tek kişi Julius Nieder'di. Görev başında asla içki almazdı. Yapılı vücudu, bronzlaşmış yüzü, seyrek saçları ile güven uyandıran bir görünümü vardı. Oysa, Kongo'da çalışmış en tehlikeli maceraperestlerden ve öldürme sanatını en iyi uygulayanlardan biriydi.

Yamndaki koltuğa birinin gelip oturmaması için küçük bir çantayla bir sürü mecmua koymuştu. Başı koltuğa dayalı, gözleri yarı kapalı bir halde az sonra öldüreceği kurbanını izliyordu.

DC 6 o sırada 600 metre yükseklikte, yemyeşil tropikal ormanın üzerinde uçuyordu.

Uzun boylu, sarışın, gri takım elbiseli kurbanı ise, altın rengi gözlerini pencereye çevirmiş aşağıdaki ormanı seyrediyor, can sıkıntısını gidermek ve içindeki huzursuzluğu unutmak için devamlı parmağındaki şövalye yüzükle oynuyordu. Afrika'ya uzun zamandan beri ilk kez ayak basacaktı. Bu kıtaya oldum olası ısınmamıştı.

Hele böyle garip koşullar altında ve dönme olasılığı çok zayıf bir yolculuk, şu sıra hiç de çekici değildi doğrusu.

Eğer bir insan prens ise, Serenissime Altesleri ya da buna benzer birtakım unvanlar taşıyorsa ve Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun en es-

ki ailelerinden birinin ferdiyse, o kişinin kalkıp da bir haberalma servisi hesabına çalışması hiç de akıl alır bir iş gibi görülmez... Hatta söz konusu haberalma servisi, Birleşik Amerika Casusluk Örgütü'nün gözbebeği Central Intelligence Agency gibi güçlü ve zengin olsa bile.

İşte, Prens Malko Linge'in yani dostları ve düşmanları için SAS'ın, canını sıkan buydu. Gerçi çalışmak zorunda oluşunun nedeni açıktı ve kazandığı paranın tümü, günün birinde çekilip dinlenmeyi umut ettiği Avusturya'daki şatosunun salonu tarafından acımasızca yutuluyordu. Bütün bunlara rağmen, bu yolculuğun hiçbir değeri yoktu onun için.

Şimdiye kadar birçok tehlikeden sıyrılmıştı, ama bu her zaman sıyrılacağı anlamına gelmezdi.

Yolculuğu, kendi adına düzenlenmiş ve gerçek milliyetini gösterir bir Avusturya pasaportuyla yapıyordu. İçinde de, Burundi'ye girişini sağlayacak yepyeni bir vize vardı. Aslında bu vizeyi almak pek kolay değildi: Burundi devrim hareketi içinde bir ülkeydi ve yabancıları kollarım açarak karşılayacak durumda değildi. Özellikle Malko gibi ne yapmaya geldiğini kolaylıkla açıklayamayacak kişileri...

Neyse ki, Allan Pap adlı dostunun konsoloslukta tanıdığı vardı! Her şey üç gün içinde çözümlenmişti. Ama, Malko'nun da içine bir kurt düşmüştü. Çünkü vize işini korkunç bir süratle halleden bu kişiler, Malko'nun Burundi'ye inişinden "hoşnut olmayacaklar" grubuna dahildiler. Bu nedenle Avusturyalı, kendisini önemli dertlerin beklediğinden emindi. Ama yine de Elisabethville'in o ağır havasından kurtulduğuna seviniyordu.

İki saat sonra, kızılca kıyametin tam göbeğinde olacaktı. O ana dek, biraz olsun kafasını dinle-

meye hakkı vardı.

Yanındaki şişko Yunanlı kalktıklarından beri anlaşılmaz dualar mırıldanıyordu. Kendisini Tanrı'ya yaklaştırmış olmasına rağmen, uçaktan hoşlanmadığı belliydi.

Uçağın erkek hostesi bağırarak ortadaki koricordan geçti:

— Sigaralar arka bölümde satışa çıkarılmıştır.

Yunanlı, yanındaki yolcunun geçmesi için ayağa kalkarak yol verdi. Bir süre yerine oturmadı; uçağın içinde dolaşmakla kendini daha sakinleşmiş hissediyordu.

Diğer yolculardan da kalkıp arkaya gidenler oldu. Uyuşan bacaklarının açılması için iyi bir fırsattı bu.

Hanım hostes sırayla her yolcunun önüne yemek tepsisini bıraktı: havyarlı tost, dana söğüş, salata, peynir, tatlı. Air Congo masraflarım böyle çıkıyor olmalıydı.

Julius Nieder bir süre gözlerini kapalı tuttuktan sonra tekrar açtı ve belli belirsiz kıstı. Sarışın adam yerine oturmuştu. Başının altına küçük bir yastık koyarak yüzünü pencereye dayamış, sırtım dönmüştü; uyuyordu.

Yunanlı ise hâlâ uçağın içinde dolanıyordu. Kurbanını temizlemek için bundan iyi fırsat bulunmazdı.

Kravat seçer gibi kendine bu adı seçmiş olan Julius Nieder, işte böyle bir fırsat kolluyordu.

Elini usulca yanındaki ceketin altına kaydırды. Koltuğun üzerinde katlı duran ceketle bir şişlik olduğu farkediliyordu, ama bunun susturuculu bir silah olabileceği kimin aklına gelirdi?

Julius Nieder bir anda kolunu kaldırdı. Silah ve silahı tutan eli ceketin koluna gizlenmişti.

Çevresini göremeyecek kadar meşguldü. Eğer



etrafına iyice bakmış olsaydı, öldürmesi gereken adamın arkada ayakta durduğunu farkedecekti.

Malko bir anda ne olup bittiğini kavradı. Aynı hızda arkasında oturan yolcu yerini şaşırarak Malko'nun koltuğuna geçmişti: Demek ki, katilin nişan aldığı kişi, aslında kendisiydi.

Herhangi bir şey yapmak için çok geçti. Malko, ağzında bir kül tadı, belli etmeden geriledi. Kendisi yüzünden hoş yere bir adam ölecekti. Çaresizliğin yol açtığı öfkeyle gözleri kısıldı. Katilin ne yapmak istediğini yeni anlamıştı.

Şeytanca bir plandı bu.

Katil tetiğe **dokunurken** Malko elinden geldiğince ağzını açtı.

Silahın belirsiz sesi, motorların gürültüsünü bastıran kuru bir patlamaya karıştı. DC 6 hava boşluğuna düşmüş gibi ani bir sarsıntı geçirdi.

Arka tarafta, elindeki Winston kartonunu düşüren erkek hostes dişlerinin arasından küfretti. Uçağın içine buz gibi soğuk bir sis dolmaya başlamıştı.

Garip sis kabinin her tarafına yayıldı. Ayakta duran Malko, dengesini kaybederek yere düştü. Uçak daha geçmişti. SAS kulaklarında korkunç bir sancı hissetti; sanki birileri iğneyle kulak zarlarını deliyordu.

Nihayet hoparlörden bir ses duyuldu:

— Uçakta basınç ayarı bozukluğu olmuştur. Yolcularımızın yerlerine geçmelerini ve sigara içmemelerini rica ederiz.

Malko el yordamıyla yanındaki boş bir koltuğa oturdu ve titrediğini hissetti. Birkaç dakika önce oturduğu yerin pencere camı yok olmuştu şimdi. Onun yerinde, -25 derece soğukluktaki buz gibi rüzgârın girdiği kara bir delik bulunuyordu. Isı birkaç saniye içinde 50 derece birden düşmüş, açı-

lan delikten kabin basıncı bir anda boşalmıştı.

En ön sırada oturan iki yolcu bayıldı. DC 6 hâlâ alçalmaya devam ediyordu.

Pilot kabininde, Kaptan De Kroncr dişlerini sıkıyordu. Yirmi yıllık meslek yaşamında ilk kez olarak yolcu dolu bir DC 6'yı pikeye geçiriyordu. Bir an önce atmosfer basıncının dayanılır olduğu bir yüksekliğe inmesi gerekiyordu. Üç kişilik mürettebat robotumsu bir tavırla hemen oksijen maskelerini takmıştı. Maskeler rahat soluk almalarını sağlasa bile, yine de soğuktan koruyucu bir özellikleri yoktu.

Telsizci Coty, Bujumbura'ya aralıksız mesaj gönderiyordu:

"Burası C.JGOY. Pencere patlaması sonucu, Kimbasha üzerinde 7.500 fite alçalıyoruz. Saat 20.23."

Allahtan her zaman karşılaştıkları bir olay değildi bu!

Yolcu kabininde, korkunun egemen olduğu bir sakinlik hüküm sürüyordu. Nihayet koca uçak yavaşça doğruldu. Yolcuların yüreği ağzına gelmişti, ama mavimsi sis giderek kayboluyordu. Hostesler ara koridorda dolaşarak yolcuları sakinleştirmeye çalıştılar: Tehlike atlatılmıştı.

Malko'nun dışında cinayeti farkedenden olmamıştı.

Şişko Yunanlı yerine geçmeye karar verdi, fakat pencerenin yerinde koca bir boşluk görünce olduğu yerde kalarak bir çığlık attı; arkasından belli belirsiz bir haç çıkardı:

— Burada biri oturuyormuş! diye mırıldandı.

Yolcular yerlerinden kalkıp Yunanlının yanına geldiler. Malko da onları izliyordu. Yarandan geçen hostese döndü:

— Şampanyanız var mı?

— Elbette, efendim. Hemen getiriyorum.

Yunanlı bir çığlık daha attı.

— Ayakkabısının teki burada kalmış!

Şişko haklıydı. Camın kırılmasıyla meydana gelen basınç farkı nedeniyle uçaktan fırlamadan önce adam pencerenin kenarına çarpmış ve bu arada varlığının tek kanıtı olan ayakkabısının tekini düşürmüştü.

Malko, insanın saatte 250 kilometre hızla düşmesini düşünerek titredi. Dışarı fırlayan yolcu korkudan bayılmadıysa, geçirdiği son saniyeler kendisine çok uzun gelmiş olmalıydı!

Yarı uykulu haüyle yerini şaşırmasaydı, şu an Malko büyük bir olasılıkla ölmüş bulunacaktı. Kaderin bu gibi cilveleri vardı işte!

Şampanyasını getirmişlerdi. Gözlerini katilden ayırmaksızın içkisini yudumladı. Adamın yüzünü belleğine kazıymıştı artık.

Pilot kabininde, telsizci ikinci mesajı gönderdi:

"Bay Nash adında, tekrarlıyorum, Bay Nash adında bir yolcu kırılan pencereden basıncın etkisiyle uçmuştur. Stop. Bujumbura'ya doğru yolu muza devam ediyoruz."

Julius Nieder artık uyur taklidi yapmıyordu. İçinden aralıksız küfredip duruyordu. Yolcular arasında Malko'yu farketmekte gecikmemişti. Böylesine elverişli bir fırsatı kaçırmıştı! Temiz bir iş olacaktı. Silah sesi ve pencerenin patlaması birbirine karışmıştı. Kırılan cam parçalarının dışarıya uçması nedeniyle hiç kimse camın bir kurşunla kırıldığını anlayamayacaktı. Cesede gelince, üzerinde kuşku yaratacak hiçbir iz bulunmuyordu.

Kullandığı tabanca toplu olduğundan, kovam bulmaları da imkânsızdı. Çünkü kovan tabancanın üstünde kalmıştı.

Bütün bu avantajlar şanssız bir zavallı uğruna, boşa gitmişti. Şimdi işe yeniden başlamak gerekiyordu.

Julius hostesin sesiyle **can** sıkıcı düşüncelerinden sıyrıldı. Hostes, yolcuların soğuktan korunmak için ön tarafa, birinci sınıf kabine geçmelerini rica ediyordu. Julius Nieder ayağa kalkıp ceketini giydi. Tabancasını çantaya yerleştirmişti.

Üst üste yığılan yolcular kazanın verdiği heyecanla, şimdi ateşli bir biçimde gevezelik ediyorlardı. Hepsi ölümden dönmüştü. Şişko Yunanlı ise hâlâ dua okuyordu. Hostes herkese battaniye dağıtmaya başladı. 2.500 metre aşağıda insanların sıcaktan bunaldığını hatırlamak bile çok güçlü şu an...

Malko şampanyasını yudumlayarak düşünüyordu. Gittiği yerde kendisine "hoş geldin" demeyeceklerini çok iyi biliyordu, ama bu kadar erken davranacaklarım da ummamıştı. Demek ki, söz konusu çıkarlar sandığından çok daha önemliydi.

Karşılarındaki hasmın KGB olması için Allan Pap'ın tamamen yanılmış olması gerekirdi. Ayrıca, Washington'un topladığı bilgiler "beton gibi" sağlamdı. Görevlendirildiği olayda Rus parmağı yoktu.

Emin olmak için kendisini öldürmeye kalkan yabancıyı bir daha inceledi. Teninin aşırı bronzlaşmış rengine bakılırsa, Afrika'ya yeni gelmiş olamazdı.

Yabancıyla bakışları karşılaştı. Gri gözlerinden zeki biri olduğu belliydi.

Bir insan sıcaklığına gereksinim duyan yolcuların tümü birbirleriyle heyecanlı bir şekilde konuşurlarken, katil bir köşeye çekilmiş ağzım bile açmıyordu. Malko bakışlarını adamın canlı yüzünde, filtreli bir sigara tutan elinde, kısa kesilmiş

saçlarında gezdirdi... Adamda asker tipi vardı.

Malko pek de yanılıyor sayılmazdı. Julius, adını Julius yapmadan önce, Kobra Grubu diye bilinen ve paralı askerlerden oluşan 60. Katanga Komando Birliği'nin en gözde elemanlarından biriydi.

O günlerde Kobralar, solcuların başlattığı küçük bir isyanı bastırmak üzere eski Burundi Kralı tarafından kiralanmışlardı. Başlangıçta, devrim heyecam içinde birkaç elçilik ve hırpalanmış birkaç diplomat kurtarmışlar; halk tarafından benimsenmediklerini görünce de ekvator bölgesine dağılarak kendilerine yaşamlarını sürdürebilecekleri bir barınak aramaya koyulmuşlardı.

İşi başaramamanın verdiği üzüntünün asıl nedeni, Julius'un ay sonuna kadar cebinde 1.000 Belçika Frangı kalmış olmasıydı. Ceset yoksa, para da yoktu.

Malko katilinin düşüncelerini elbette ki bilemezdi. Ama Allan Pap'ın şöyle dediğini çok iyi anımsıyordu: "Size güzel bir kılıf uydurdum. Yalnız, bu kılıfın kefene dönüşmemesine dikkat edin. Sizi orada barındırmamak için ellerinden geleni yapacaklardır."

Duruma bakılırsa, işe koyulmuşlardı bile.

## II. BÖLÜM

Amerikan Hava Kuvvetleri'nden Tümgeneral Fay sıkıntılı ve öfkeliydi.

— Çinlilerin sadece barutu keşfetmekle yetin-medikleri ortada, diye düşünüyordu.

Aptalca bir düşünceydi, ama insanı eğlendiriyordu hiç değilse.

İçinde dört adam bulunan Askeri Polis'e ait siyah Ford'u izleyen Lincoln Continental marka arabası, 101 no'lu yolda saatte 180 km. hızla San Francisco'ya doğru ilerliyordu. 140 km. olan azami hız sınırında giden diğer arabaların sürücüleri, yanlarından geçip uzaklaşan iki arabanın, stop lambalarının önlerinde kayboluşlarını kıskançlıkla izlediler.

Ford'un tepesindeki döner ışık yanıyordu. Arabayı kullanan iriyarı çavuş arada bir sol şeride geçip önünü tıkayan arabaları uyarmak için sirene basıyordu. Yanında oturan diğer çavuş ise, önündeki telsizle Vandenberg Üssü ile bağlantıyı sürdürüyordu. Arka arabada bulunan Tümgeneral Fay, koltuğunun arkalığına yerleştirilmiş küçük hoparlör aracılığıyla konuşulanları anında izleyebiliyordu.

Küllerin üniformasının üstüne düşmesine aldırmaksızın ağzındaki puroyu kemirmekle meş-

güldü. Kendisini valinin akşam yemeğinden gelip almalarından bu yana, soluğunu kesen o korkudan bir türlü kurtulamamıştı. Berbat bir işti bu ve sonunda yine onun üstüne kalacaktı. Zaten DIA \* ile Hava Kuvvetleri Haberalma Servisleri gırtlak gırtlakaydı oldum olası.

Hafif bir sarsıntı oldu. Lincoln 101 no'lu yoldan ayrıldı. Fay yeşil bir pano farkettil: "Los Alamos". Üssün girişine 15 kilometre kalmıştı.

Lincoln biraz daha hızlandı. Bu yol yalnızca askeri araçlar tarafından kullanılırdı. Öndeki Ford devamlı siren çalıyordu. İlerde, B Girişinin elektrikli ağır kapıları raylarının üzerinde kayarak açılmaya başlamıştı bile. Kapıdaki iki nöbetçi talimat uyarınca, ellerindeki 30'luk makineli tüfekleri kurarak doğrulttular. General de olsa emirleri uygulardı.

iki araba yıldırım gibi geçti. Arkalarından ana merkez,kapılarını kapadı. Tümgeneral Fay, oturduğu yerde kımıldanıp duruyordu. Üssün geniş arazisi içinde daha on kilometre yol gideceklerdi.

Çok iyi aydınlatılmış ıssız yolları katederek sonunda, uydu fırlatma rampalarından uzakta, üç katlı beyaz bir binanın önünde durdular. Lincoln durduğunda Tümgeneral Fay cebinden çıkardığı yeşil bir kartı yakasına taktı. Onsuz arabadan bile inemezdi. Vandenberg, Cap Kennedy değildi. "Sınıflandırılmış", yani gizli tüm uydu ve füzeler buradan atılırdı. Bu nedenle de Hava Kuvvetleri Güvenlik Servisi burada kuş uçurtmaz, katı bir disiplin uygulardı.

Fay, çavuşun kapıyı açmasına fırsat vermeden arabadan atladı.

Kendisini bekleyen iki kişi vardı. Kafaları us-

(\*) "Defense Intelligence Agency"nın kısaltılmışı. CIA'nın rakibi ve füze, uydu, roket konularında uzmanlaşmış bir örgüt.

turaya vurulmuş, gözlüklü, ifadesiz iki surat... Biri üzerinde kendisi gibi tümgeneral üniforması taşıyordu. Adı Chips'di ve "Tehlike Değerlendirme" Servisi'ni yönetiyordu.

Fay'e elini uzattı, tokalaştılar.

— Ne haber? diye sordu Fay.

Albay rütbesinde olan diğeri yanına yaklaşıarak başım salladı:

— Binde bir şansımız var. On dakika önce izini kaybettik. Onları yalnız Pretoria izliyor. Vericileri Pretoria'ya ulaşamayacak kadar zayıf, ama karşı tarafı duyabiliyorlar.

Fay dişlerini sıktı. Demek ki, hiç umut yoktu. Üssün kuruluşundan bu yana ilk kez böylesine çetrefilli bir sorunla yüz yüze geliyorlardı. Zaten eninde sonunda olacaktı bu.

Önünde bir askeri polisin nöbet tuttuğu beyaz binanın giriş katındaki geniş salona geçtiler. Dip taraftaki dev panoda büyük bir dünya haritası vardı. Üzerinde durmadan yanıp sönen, her yöne dağılmış renkli çizgiler bulunuyordu. Bunlar, Ruslar ve Vandenberg'de Amerikalılar tarafından atılmış gizli uydu yörüngelerinin radar tarafından ekrana yansıtılmış izleriydi.

General Chips, duvardaki kontrol tablosunun tam karşısında, bir yığın telefonun önünde oturan bir yüzbaşıya yaklaştı:

— Ne durumdayız?

Yüzbaşının yüzü bembeyazdı, yine de sakın bir sesle cevap verdi:

— Pretoria onu ekranlarında hâlâ izleyebiliyor. Lazerlerimiz sayesinde nerede bulunduğunu birkaç santimlik bir hatayla biliyoruz. Ama bir dakika sonra kendisinden sinyal alamayacağız. Çok alçalmış olacak.

— Nerede şimdi o? diye bağırdı Fay.



Yüzbaşı saygıyla General Fay'e döndü.

— Tanganika Gölü'ne düşecek, efendim. Göl kıyısına yakın bir noktaya.

— Hangi ülke orası?

— Burundi Kral... pardon efendim, Burundi Cumhuriyeti.

Fay haritaya baktı. Aklı, küçük parlak uydudaydı. Üzerine güneş ışınlarını daha iyi zaptetmesi için 350 adet gözenekli plaka takılmıştı. Şimdi, depoladığı bu güneş enerjisiyle Afrika'daki bir gölün karanlık sularına düşmek üzereydi.

— Uydunun durumundan emin misiniz?

— Evet, efendim. Hilgisayarlarımız bulunduğu yeri henüz saptayacak durumda. Yapacağımız hata, birkaç yüz metreyi geçmez.

Uydunun düşeceği noktayı öğrenmiş olmakla ancak ne tür bir kazık yediklerini anlamışlardı! Şu anda Hint Okyanusu'ndaki 7. Filo, Discoverer serisinden olan S 66 uydusunun dünyaya dönmesini bekliyordu. İki nokta arasındaki hata 12.000 kilometre kadardı.

Tabii, buna hata denirse! Böyle bir hatanın olabilmesi için uydunun yörüngesini ve iniş açısını hesaplayıp ineceği noktayı bildiren IBM bilgisayarlarının tümü çıldırmış olmalıydı.

Fay geri döndü. Burada yapacak bir şey yoktu. Peşinde Chips ve albay olduğu halde birinci katta, bürosuna çıktılar. Fay madeni dolaptan bir dosya aldı, masanın üstüne koyup açtı. Chips ile albay karşısına geçip oturdular.

Fay düşünceli bir tavırla ilk satırlara bir göz attı. Bu konuyla ilgili bilmediği bir şey yoktu. Uydudan bir NDS idi, yani "Nuclear Detection Satellite" (Nükleer Tarama Uydusu). Üç gün önce Vandenberg'den bir Titan 3 C füzesiyle uzaya atılarak yerden 200 kilometre uzaklıkta bir kutup yörüngesi-

ne oturtulmuştu. Böylece uydunun gelişmiş ülkeler üzerinden geçmesi sağlanmış oluyordu. "Tabii Çin'i gelişmiş bir ülke sayarsak" diye düşündü general.

Telefonu açıp santral memurunu buldu:

— Bana hemen Washington'u bul. CIA Haberalma Bölümü, "Yabancı Ulusları Değerlendirme" Bürosu'nu bağlasınlar. Burundi'nin siyasi durumunu öğrenmek istiyorum. Elini çabuk tut!

Bu arada gözü dosyaya iliştilmiş iki fotoğrafa takıldı: Yüzbaşı Keeney Nasser ve Binbaşı Frederic Ayer. Şu anda belki ikisi de Tanganika Gölü'nün sularında çalkalanıp duruyorlardı. Kapsül çoktan inmiş olmalıydı. Neyse ki kapsüllerin saatlerce su yüzünde kalabilme özellikleri vardı; tabii bir kazaya uğramadıkları takdirde. Ayrıca içine, astronotların kullanmaları için bir de şişme bot konmuştu.

— Ölmüş olmaları belki de daha hayırlı, diye mırıldandı general.

Karşısındakiler sessizce başlarını sallayarak onayladılar. Gözlerinin önüne Ruslar tarafından yakalanan U 2 casus uçağının pilotu Gary Power gelmişti.

Bir işte bir aksilik olacaksa, tam anlamıyla olmalıydı bu. Geride hiçbir şey kalmamalıydı. Ölenlerin ailelerine acılarını unutturacak kadar para verilirdi; astronotlara gelince, onlar atıldıkları görevin tehlikelerini zaten önceden kabullenmişlerdi.

— Emniyet paketini ateşleme görevi Pretoria'ya verilmişti, dedi Chips.

Generalin emniyet paketi dediği, bir aksilik söz konusu olduğunda casus uyduyu havaya uçuracak TNT bombasıydı. Morallerinin bozulmaması için bunu astronotlardan gizlerlerdi.

Birden, telefon çaldı. Washington karşılarındaydı. "Yabancı Ulusları Değerlendirme" Bürosu saat gibi çalışan bir örgüttü. Dünyanın herhangi bir ülkesi hakkındaki tüm bilgileri anında verebilir, hatta gelecekteki siyasi değişiklikler üzerinde olasılıklar bile ileri sürebilirdi. Fay, konuşmaları genelle albayın da duyması için hoparlörün düğmesine bastı. Cihazdan kaygısız bir ses yükseldi:

— Burundi hakkında elde ettiğimiz son bilgileri aktarıyorum. Daha ayrıntılı raporu yarın sabah alabilirsiniz... Burundi Cumhuriyeti ABD ile ilişkilerini on bir ay önce kesti. Elçimizi de hapse attı. Bugünkü cumhurbaşkanları Simon Bukoko. Yirmi beş yaşında. Cumhurbaşkanlığının yanı sıra, başbakanlık, adalet bakanlığı ve çalışma bakanlığı görevlerini de yürütüyor. Aşırı derecede yabancı düşmanıdır. Sekiz ay önce, bir darbeyle kralı devirdi ve Rusya ile olan tüm ilişkilerini kesti. Hatta, ülkesindeki önemli bir Rus tarım heyetini de kovdu. Ülkenin güçlü adamı, İşçileri Bakam Victor Kigeri'dir. Çin hayramdır ve Çin yanlısı komşu ülke Tanzanya ile sıkı fıkı bir ilişki içindedir. Bir federasyon tasarladığı bilinmektedir. Diğer komşuları Kongo ve Ruanda ile ilişkileri zayıftır. Burundi, Çin'in Birleşmiş Milletler'e kabulü için oy veren ülkelerden biri. Çok kısa bir süre önce başkenti Bujumbura'da, Uluslararası İşçi Birliği'ni protesto etmek amacıyla bir düzineye yakın sendikacı idam edildi... Ekonomik durumuna gelince...

General Fay sıkıntılı bir tavırla hoparlörün sesini keserek ufak bir özürden sonra telefonu kapadı. Burundi'nin ekonomik durumundan ona neydi?

— Yarın ne gibi bir belayla karşılaşacağımızı bilemiyorum, dedi hayli asık suratla. Hava Kuvvetleri'mizin en yakın üssü nerede bulunuyor?

— 7.000 kilometre uzaklıkta, Monrovia'da, iye cevap verdi Chips. Bir de Tahran'da. O da aynı uzaklıkta.

— Bu kez dostumuz Rusların da en az bizim kadar canlan sıkılmış olmalı. Ama bize bir yararı yok bunun. Stratejik Hava Komutanlığı'na ya da Monrovia'ya bildirin, hemen bir keşif uçağı gönderip bir şeyler öğrenmeye çalışsınlar. Eğer gölün dibini boyladıklarından emin olursak...

— Ya karaya inmişlerse? diye sordu albay.

Fay omuz silkti.

— Neyin ne olduğunu yarın gazetelerden öğreniriz.

— Bu belli olmaz. O bölge, ıssız sayılır. Astronotları kurtarma şansımız var.

— Bu dediğiniz bir zırhlı birlik ya da helikopterlerle olur. Kendinizi Vietnam'da mı sanıyorsunuz? Hem, gidiş ve dönüş olmak üzere 14.000 kilometre uçacak helikoptere rastladınız mı şimdiye dek?

— Hayatta kalmış olmaları binde bir ihtimal de olsa, onları kurtarmamız gerekir, dedi Chips. Bizim adamımız onlar. Ayrıca, görevlerinin ne olduğu anlaşılırsa korkunç bir rezalet kopar.

— Biliyorum, biliyorum, diye sözünü kesti Fay. Bu işi bana bırakın. Şimdi gidip yatabilirsiniz. Yarın sabah saat 9'da toplantı var.

Kesin konuşmuştu. General Chips ile albay ayağa kalkıp selam verdiler. Fay, yalnız kaldıktan sonra başını ellerinin arasına aldı.

General Chips ile albayın karşısında kapıldığı paniği gizlemeye çalışmıştı. Durum gerçekten çok önemliydi. Casus uydu atmosfere girerken parçalanmadığına göre, üç olasılık vardı: Karaya inmiş olabilirdi, bu durumda hemen imhası gerekiyordu; ikinci olasılık göle inerken parçalanmış olabilece-

giydi; üçüncü olasılık da, suya indikten sonra mürettebat tarafından özellikle batırılabilirdi.

Her neyse, neyin ne olduğunu bir an önce öğrenmek gerekiyordu. Aksi halde, uluslararası öyle bir rezalet patlardı ki, Rusya'yı gözleyen U 2 uçağının yarattığı olay solda sıfır kalırdı...

Uydunun yerel yetkililerce geç farkedilebileceği ıssız bir yere düşmüş olması bile, karşılaştıkları bu felaket içinde avunulacak bir şanstı. Ama her geçen dakika uydunun bulunma tehlikesi gitgide artıyordu. Ayrıca **astronotların en** kısa zamanda uygar bir yere ulaşmak isteyeceklerini de hesaba katmak gerekiyordu.

Fay direkt telefonlardan birini açıp, Uydu Kontrol Merkezi'ni aradı ve uzun uzadıya teknik bir görüşme yaptı. Ahizeyi kapadığında, korktuğunun başına geldiğinden emindi artık.

Çinliler sanılandan çok daha ileri bir safhada bulunuyorlardı. Uzaktan komuta yöntemiyle uydunun fren roketlerini denetim altına almanın ve atmosfere giriş noktasını değiştirmenin bir yolunu bulmuşlardı. Biraz daha erken davransalarmış uyduyu Çin'e indireceklermiş...

Tümgeneral sinirli sinirli odada dolaşmaya başladı. Otomatik casus uydulardan alınan sonuçların yetersiz olması nedeniyle bu uyduya iki adam yerleştirme fikri ondan çıkmıştı. Şimdi ise gelen raporlar bir felaketti. İki astronot neredeyse, Çin'in nükleer endüstri merkezi olan Sikiang'ın 100 kilometre yakınına indirilecekti.

Ne yapıp yapıp kameraların çektiği filmleri ele geçirmek zorundaydılar. Bunları televizyon aracılığıyla elde etmek imkânsızdı. Zira filmler ya **Tanganika** Gölü'nün dibindeydi, ya da astronotların **şansı** varsa Afrika'nın ıssız bir köşesindeydi.

Bu işin kokusu çıkmadan filmleri bulmak ge-

rekiyordu.

Fay yumruğunu hırsla masaya indirdi. Soma telefona sarıldı. Kirli çamaşırlarının kendi servislerinin dışına çıkmaması için her şeyini feda edebildi. Fakat DIA'nın elinde bu tür operasyonlara uygun eleman yoktu. Elektronik casusların dışında, askeri ve sivil ataşelerden oluşma bir teşkilata sahiptiler, o kadar. Onlar da bu tür "özel" operasyonu yüzlerine gözlerine bulaştırırlardı. Ayrıca söz konusu ataşeler de sadece diplomatik ilişkileri bulunan ülkelerde görev yapıyorlardı. Kısacası, Burundi'de kendilerinden kimse yoktu.

Geriye yardım edebilecek tek örgüt kalıyordu: CIA. Planlama servislerinin elinde böyle bir girişimi gerçekleştirecek yeterince eleman vardı.

Kuşkularına rağmen, General Fay gülümsemekten kendini alamadı. Afrika'nın göbeğinden bir uydu ile iki astronot kurtarmak zorunda olan ajanların yerinde olmak hiç istemezdi doğrusu.

Tam bir intihar safarisi olacaktı bu! Palomares bunun yanında lunapark eğlencesi gibi kalıyordu.

\*

\*\*

İskandinav Hava Yolları'nın DC 8'i Nairobi pistine yumuşak bir inişle kondu. Yolcuların çoğu Afrika'ya ilk kez ayak basıyordu. Hepsi de yüzlerini pencerelere dayamışlar, ilgi çekici bir şey görürüm umuduyla çevreyi inceliyorlardı. Oysa ağaçtan başka bir şey yoktu çevrede. Mau-Mau'lara ise, uzun zamandan beri ancak folklor gruplarında rastlamıyordu.

— Yerel saatle 9.30'da Nairobi alanına inmiş bulunuyoruz, diye anons yaptı hostes. Johannesburg yolcularının uçağı en son terketmeleri rica olunur.

Soylu Serenissime Altesleri Prens Malko Lin-ge koltuğuna iyice büzüldü. İnsan bir yatakta da ancak bu kadar rahat edebilirdi.

Gözle görülür yorgunluğunu farkedenden hostes-ler nöbetleşe koşturup ellerinden geleni yapmışlar-  
dı onun için. Hatta en sevdiği Rus votkasına bile kavuşmuştu. Afrika'nın göbeğinde beklenmedik bir şeydi bu.

Daha yirmi dört saat önce New York'taydı. Hem de koca bir sorunla: En kısa zamanda Nai-robi'de olması gerekiyordu.

İskandinav Hava Yollarının ilk uçağıyla Ko-penhag'a gelmişti. Nairobi'ye gidecek 961 sefer sayılı uçağı binmeden önce orada, bekleme salo-nunda birkaç saat dinlenmişti. Kalktıktan sonra da sırasıyla Hamburg, Zürih, Atina, Hartum ve Kampala havaalanlarına uğramışlardı. Son uğrak-ta Malko pes etmişti: Koltuğuna büzülüp uyu-muş, kimse de kendisini yerinden kıpırdatamamış-tı.

Oysa şu an davranıp kalkması gerekiyordu. Robot gibi yerinden doğrulup çıkış merdivenlerine doğru yürüdü. Neyse ki sabahın erken saatleri ol-duğu için fazla sıcak yoktu.

İskandinav Hava Yolları üniformasını taşıyan bir zenci bağırarak dolaşıyordu:

— Prens Malko Linge, lütfen!

Malko zencinin yanına yaklaşıp kendini tanı-ttı. Memur kendisine katlanmış bir kâğıt verdi.

Kâğıdın içinde tek bir cümle vardı: "Öğleye Koriko'da buluşalım." Altında imza bile yoktu.

Malko hüzünle büyük jete baktı. Onunla Gü-ney Afrika'ya kadar gitmek isterdi. Uçağı bin-mekten hoşlanırdı; özellikle ABD'de artık kolay kolay rastlanmayan bir incelik ve konukseverlik bulduğu İskandinav Hava Yolları'nın uçaklarına

rastladı mı, bu fırsatı kaçırmak istemezdi.

Ama ne yazık ki, yolculuğu burada sona eriyordu. Hiç değilse şimdilik. Zira burası son duraktı, iskandinav Hava Yolları bile buradan öteye geçmiyordu. Malko yarı uykulu haliyle gümrüğe doğru ilerledi.

\* \*

Allan Pap Koriko Bar'dan içeri girdiğinde, kapının yanındaki masaya çökmüş üç zenci orospu aynı anda başlarını ondan yana çevirip ateşli hareketlerle laf attılar.

içlerinden biri saçlarından uzun bir firkete çekip göğüslerini kaşdı. Pap zenci kadınların hoşlanacağı tipteydi. 1.90 boyunda, geniş alınlı, atletik yapılı, mavi gözlüydü. 110 kilo olmasına rağmen vücudunda bir gram yağ yoktu.

Kendisine bakanlara bir göz atıp dosdoğru salonun arka tarafına geçti. Barda, taburelere tünemiş pembe giysili zenci pezevenkler vardı.

Bir masada, önlerinde bira bulunan iki Avrupalı oturuyordu. Pap masalarına oturup ellerini sıktı. Sonra göğüsleri füze gibi dışarı fırlamış zenci garsona bir Coca-Cola ısmarladı. Zenci dilber on dört yaşında bile yoktu.

Koriko'da cehennemi bir gürültü vardı. Anlaşabilmek için kulaktan kulağa bağırarak gerekiyordu. Bu da boşboğazlık etmeyi engelleyen bir avantajdı.

Beyazlardan biri Pap'a doğru eğildi:

— Dostumuz Malko'dan söz edildiğini duymuşsunuzdur. Kısaca SAS da diyebilirsiniz.

— Duydum, dedi Pap.

Malko'yla göz göze geldiler. Avusturyalı bunalmaya başlamıştı. New York'ta hava serindi, burada ise gölgede 35 derecedeydi...



- Mesele nedir? diye sordu Pap. Sizinle birlikte pek görölmek istemem...

Malko'nun yanındaki adam bir el işaretiyle yaştırdı onu. Adı Paul Walton'du ve CIA'nın Planlama Bölümü'nde "Kara Afrika" Servisi'ni yönetirdi. Malko'yu Pap'a bizzat tamştırmak istemişti.

Allan Pap ise, en iyi adamlarından biriydi,

iki yıl Endonezya'da hapis yatmıştı, hem de tek kelime etmeden. Üyesi bulunduğu CIA'nın uyarısıyla antikomünist bir darbeye yardımcı olmak için Cakarta'nın merkezini bombalamış ve idama mahkûm olmuştu. Endonezyalılar üç ay süreyle köpeklerle "baldırlarım parçalattırmışlar, ama o yine de, birliğini kaybetmiş asker rolünü oynamayı sürdürmüştü.

Uzun süre sonra, Amerikan Hükümeti gizlice elçiliği uyarmıştı ve Pap o dönemlerde karaborsa olan bir gemi yükü gübreye serbest bırakılmıştı. Kendisine birkaç ay izin vermişler, ardından bir başka tiyatro sahnesine, Afrika'ya salıvermişlerdi. Kongo olaylarından sonra Afrika, çeşitli milletlerden ajanların cirit attığı bir yer olmuştu: Fransızlar, çavuşları iktidara getirme konusunda; Çinliler Marksist eğitim alanında; Ruslar da ekonomik huzursuzluk yaratmada uzmanlaşmışlardı. Zenci devletlerin birbirinden nefret etmelerine alıdın yoktu.

Komünizm sızması karşısında CIA'nın en güvendiği müttefikler, zencilerin tembelliği ve her türlü ortakçılığa isyan etme alışkanlıklarıydı. Mao'nun en tutarlı fikirleri bile, sığağın ve bunun öneminin bilincinde olan bir memura en ufak bir etki yapmıyordu.

Allan Pap'a gelince, onun hizmetleri büyüktü. Yasal olarak küçük bir nakliye şirketi işletiyordu. Nairobi'de üslenen filosunda, bir eski DC 4, iki DC

3 ve bir spor uçak vardı. Bunlar da bir dost hatırına birkaç sandık makineli tüfek taşımaya yeterli oluyordu. Böylece önemli kişilere ya da en azından önemli kişilerin dostlarına hizmet etme fırsatı buluyordu.

— Allan, dedi Walton, dostumuzun Burundi'ye gitmesi gerekiyor.

— Burundi'ye ha!

— Hem de derhal.

Dev yapılı Amerikalı pençelerini yanağına geçirerek bakışlarını salonda gezdirdi. Çevredeki kızların hepsinde acayip bir saç biçimi vardı. Yağlı saçlarını tepelerinde toplayıp uzun topuzlar yapmışlardı.

— Siz beni burada Tanrı mı sanıyorsunuz? diye homurdandı Allan.

— Bu işi halletmelisiniz, diye ısrar etti Walton. Aksi halde kalkıp buraya gelmezdim.

— imkânsız!

— Niye?

Allan bakışlarını Walton'a dikti:

— Anlaşılan Afrika'da bir devrimin ne demek olduğunu bilmiyorsunuz. Bukoko'nun kralı devirip iktidara geçmesinden sonra ortalık cehenneme döndü. Önlerine geleni yakalayıp içeri tıkıyorlar. Sıkıyönetim var, sokağa çıkma yasağı var, o var, bu var... Ülkeye kuş uçurtmuyorlar, çünkü yabancıların olup bitenleri görmesini istemiyorlar. Her zamanki klasik numaralar. Vize vermemek için binbir dereden su getiriyorlar. Onayladıkları birkaç vizeyi de zararsız olduklarını ispatlayanlara veriyorlar. (Malko'ya döndü) Sizin için yapabileceğim tek şey var: Sirtınıza bir paraşüt takar, ülkenin üstünde bırakırım.

Malko bu Afrika gezisini tatsız bulmaya başlamıştı artık:

— Paraşütle atlayacak olsam, bunu Güney Afrika'daki plajlarda denerdim...

Paul Walton kaşlarını çattı. CIA'nın bu "eylem" ajanları da hiç ciddi olamıyorlardı.

— Peki, hiç çıkar yol yok mu? diye sordu Walton. Ne bileyim, örneğin bir aslan avı filan düzenlese...

Allan Papdayanamadı, güldü:

— Burundi'de sadece inek bulunur. Hem de **adam** kışına üç tane. Aslan avı için Kansas'a gitseniz daha fazla şansınız olurdu.

CIA'nın adamı kolay pes edenlerden değildi.

— Yerel **yetkililerle** işi bağlamanın da mı imkânı yok? Şöyle, **İşe yarar** miktarda para...

— Çok inatçısınız, dedi Allan. Şunu iyi bilin ki polis örgütünün başında bulunan Basum Nicoro adındaki herif tanıdığım kaçıkların en su katılmamış. Batıyla ilgili her şeyden nefret ediyor. Herifin tek düşü var: Belçikah ya da Amerikalı bir ajan yakalamak. Yani tam ona göre biçilmiş kaftansınız.

— Bende Avusturya pasaportu var, dedi Maliko.

— Bu neyi değiştirir? Geçen ay, tuvaletlerin pisliği üzerine tek kelime edildi diye koskoca bir Gine delegasyonunu tutukladılar... Söylüyorum size, bütün deliller orada toplanmış. Her an her şey olabilir. İktidardaki heriflerin yarısı okuma yazma bile bilmiyor. Ne halt edeceklerini kararlaştıramadıkları için de her yana saldırıyorlar. Bu yetmiyor muş gibi, ülke iki kampa ayrılmış. Bir yanda Tut-siler öte yanda Hutular. Kızılca kıyamet ha koptu, ha kopacak. Eğer her şey yolunda giderse, on yıl sonra Ortaçağ Uygarlığı'na ulaşırlar.

"İyi yere tezgâh açmışız" diye düşündü Mal-

ko. Gerçekten de bu kadarını ummuyordu.

Allan Pap bardağındaki Coca-Cola'yı bitirip kalkmak üzere toparlandı

— Bildiğim her şeyi anlattım size. Yardım edemediğim için özür dilerim.

Paul Walton dudaklarını gererek Pap'ı tuttu. Neyse ki salondaki şamata kesilmiş, normal konuşulabilecek bir ortam doğmuştu. Walton kelimelerin üstüne basa basa konuştu:

— Allan, SAS'IN BURUNDİ'YE GİTMESİ ŞART. Öyle bir, iki hafta soma da değil, hemen gidecek. Ona yardım edebilecek tek adam sizsiniz. Ve yardım edeceksiniz de. Bu bir emirdir.

Can sıkıcı kısa bir sessizlik oldu. Soma Allan Pap iki elini masaya dayayarak sakın bir tavırla cevap verdi:

— Emredersiniz. Ben emirlere uyarım. Madem ki Burundi'ye gitmesini istiyorsunuz, gidecek. Yalnız daha sonra gelip sakın, iyi bir ajanımızı kaybettik diye karşımda yakınmayın...

— Pardon, dedi Malko. Sohbetinize ben de katılabilir miyim?

— Daha sonra, diye kesip attı Walton. Sizi dinliyorum, Allan.

İriyarı Amerikalı Malko'ya gülümseyerek:

— Size iyi bir kılıf uyduracağım, dedi. Hatta, kılıftan çok bir kefen olacak bu. Sizi o Allah'ın cezası ülkeye sokabilirim. Ama oradan canlı çıkmmanız imkânsız. Daha doğrusu, kurtulma şansınız binde bir. Eğer bunu yeterli buluyorsanız...

Walton sözünü kesti:

— Şu an söz konusu olan oraya girmesi, çıkması değil.

— Teşekkür ederim, dedi Malko. Neredeyse benim için birbirinize başsağlığı dileyeceksiniz.

Allan duymazlıktan geldi. Walton'a dönerek:

— Kendisine yaptığım işlerden söz edebilir miyim?

— Elbette.

Yeni bir plakla birlikte çevrelerindeki gürültü yine artmıştı. Barda pek az beyaz vardı. Rengâ-renk giysilere bürünmüş zenci kadınlar sürekli içeri girip çıkıyorlar, masalarda oturan beyazları süzüyorlardı. Hepsinin düşlediği tek şey beyaz bir sevgili bulmaktı; köyelerine döndüklerinde anlatacakları maceraları olsun istiyorlardı, içlerinden biri **Malko'ya sürtündü.** Bir an kadının sert kalçasını hissetti. 10 şiline kendini Broadstreet'in bir köşesindeki inşaattan aşağı atmaya hazırdı.

**Malko terden yapış** yapış olmuş bir durumda iskemlesinde biraz kımıldadı. Berbat yerdı şu Afrika. Hele karşısındaki adamların kendisinden ölmüş gibi söz etmeleri hiç hoş değildi!

— Birkaç aydır, elmas kaçakçılığıyla uğraşan önemli bir çeteye beraberim. Mallarının nakliyesine sık sık yardımcı oluyorum. Kusursuz bir şebeke kurmuşlar; Güney Afrika'dan Lübnan'a mal taşıyorlar. Taşların transit merkezlerinden biri de Kasai Nehri'ne yakınlığı nedeniyle Burundi.

— Peki, elmasları ne yapıyorsunuz? diye sordu Malko.

Pap gülümsedi:

— Elmaslar silah almaya yarar. Silahlarla da isyan çıkartılır. Örneğin Angola.

- Ah!

Elmas sözcüğü Malko'ya daha çok güzel kadınların salınarak dolaştığı Viyana operalarını hatırlatıyordu.

Kısa bir sessizlikten sonra Malko sordu:

— Anladığımı kadarıyla beni elmas kaçakçısı olarak göstereceksiniz, öyle değil mi?

Allan kahkahayla güldü:

— Bu o kadar kolay değil. Önce size bir vize gerek. Elisabethville'de tanıdığım birini göreceksiniz. Kırk sekiz saat içinde 100 dolara bir vize alacaksınız. Tabii adam sizi ele verecek, çünkü bu iş böyledir. Sonra, ver elini Burundi'nin başkenti Bujumbura. Orada tanıdığım ve para için her şey yapabilen birini bulacaksınız. Kendisi elmas alıcılarına ormanda rehberlik yapar.

— Bana sorarsanız fikriniz harika, dedi Malko. Siz bir perisiniz!

— ... Belki de ölüm meleği! Çünkü devreye girdiğiniz anda kendinizi ölmüş bilin.. Şimdi beni iyi dinleyin: CIA ajanı olduğunuzdan kimse kuşkulanamayacaktır. Yalnız Burundi'de elmas pazarı, Aristo adında bir Yunanlının elindedir. Kendisini Katil Ari diye tanırlar. Büyük paralar kazanır. Unutmayın, taş alıcısı olabilmeniz için senede 50.000 dolar ödemeniz gerekir. **Eğer bir** açık verecek olursamz, Ari tek şey düşünecektir: Sizi temizlemeyi. Özellikle kötü örnek olmamak için. Aksi halde mahv olur.

— Peki, benim elmas alıcısı olup olmadığını Ari ne bilecek? diye sordu Malko.

— Size vize verecek olan adam ona haber uçu-rur. Ama o adamın yardımı olmadan da ülkeye giremezsiniz. Ben durumu ayarlayacağım. Ona, bir zamanlar bana yardım ettiğinizden söz edeceğim. Zaten daha önce onu bulur, geldiğinizi çitlatırım. Böylesi benim için daha iyi; sizin içinse bir şey farketmiyor...

— Buraya elmas konusuyla ilgili olarak ajan gönderildiği doğru mu? diye sordu Paul Walton.

— Elbette. Elmas kaçakçılığından haberi olan bir yığın adam var. Başaracak olsalar, uğraşmaya değer.

— Çeteye ulaşan oldu mu?

— Olsa bile, şu ana kadar geri dönüp ulaştığını söyleyen olmadı... Yine de, size hazırladığımız kılıf eksiksiz olmah. Buradaki iki yıllık çalışmamı tehlikeye atamam. Ari ile işi yoluna koyarsamz mesele yok. Ama kim olduğunuzu anlarlarsa, benim de buradan taşı tarağı toplamam gerekir; tabii bunu yapacak zamanım kalırsa. Her şeyden önce oraya yüklü bir parayla gitmeniz lazım. Kuşku lanmamaları için de parayı bankadan bankaya aktarmanızda yarar var. Böylece paramn CIA'dan geldiği anlaşılmaz.

— Charybde ve Scylla'dan söz edildiğim duyduunuz mu? diye sordu Malko.

— Niye sordunuz?

- Hiç!

Malko kaderine boyun eğmiş bir tavırla önündeki birayı bitirdi. Bir kez daha tatsız mı tatsız bir maceraya atılıyordu.

— Kaçakçılığın en hareketli olduğu bölge güney. Sizi göndereceğim adamı rehber olarak alırsınız, ondan sonrası size ait...

— Peki, Burundi'de beni hapse atacak olurlarsa?

Amerikalı omuz silkti.

— Ben Endonezya'da iki yıl yattım. Olağan şey bunlar.

— Bu Allahın cehenneminde güvенеbileceğimiz kimse yok mu?

Pap başım salladı.

— Yok. Eski kralla aram iyiydi, onun da defterini dürdüler. Beni defalarca davet etmişti. Her zaman kendimden emindim. Oysa bu heriflerle dostluğun nerede bittiği, iştahlarının nerede başladığı anlaşılmıyor.

— Oh! dedi Walton şaşkınlık içinde, yoksa, demek istediğiniz...

— Elbette.

Bir an sustular, sonra Allan devam etti:

— Aslında sizin durumunuzda çok dikkatli olmak gerekiyor. Üç aydan beri çeşitli kaynaklardan büyük bir partinin nakledileceğini duyuyorum. Malı ormanda satacaklar. Bundan haberinizi olduğunuzu çitlatırsınız... Fakat uyanık olun. Yabancı ajanların dışında, bu herifler Güney Afrikalı beyaz polislerden de çok huylanırlar. Bu tür biri çetelerine sızacak diye deliye dönüyorlar. Sizin de tipiniz onlara çok uyuyor... Her neyse, hazır olduğunuz an Elisabethville'e gidip vizenizi alın. Şansınız açık olsun!

Paul Walton genzini temizledi:

— Her şey yolunda görünüyor. Yalnız bize bir noktada daha yardımcı olmanız gerekecek, Allan. Malko'nun beklenmedik bir anda ülkeyi terketmesi gerekebilir, hatta yanında iki kişiyle birlikte.

— Kolay, dedi Allan. Burundi sınırına yakın, iniş yaptığım alanlardan birinin yerini bildiririm. Bir ay boyunca haftada bir kez geçerim oradan, tamam mı?

— Tamam, dedi Malko.

Allan Pap bir kâğıda bir şeyler karaladı ve Malko'ya uzattı.

— İşte, adresleriniz.

— Sanırım her şey ayarlandı artık, dedi Walton.

— Vasiyetim dışında her şey tamam, diye gülmüseddi Malko. Beni kazana atacaklarsa soslu pişirilmek isterim.

— Haydi, haydi, dedi Walton. Bu adamların hepsi Birleşmiş Milletler'de üye...

Sonra masanın üzerine içkilerin parasını bıraktı. Kendilerine yol açarak kapıya doğru ilerlediler. Dışarda sıcak ve yapışkan bir hava vardı. Bar-



dan çıkınca Pap onlardan ayrıldı.

Malko ile Walton yalnız kaldılar. Bu konuşma ve kendisinden bu şekilde söz etmeleri Avusturya-lının hiç hoşuna gitmemişti.

— İskandinav Hava Yolları'nın yarın Avrupa'ya dönen DC 8'ine mi atlasam diye düşünüyorum, dedi.

Paul Walton şaşırdı.

— Şaka ediyorsunuz!

— Etmeyorum. Benimle ilgili olarak şakalaşan, eğlenen siz oldunuz.

Paul Walton koluna girdi.

— Dostum SAS, bu kadar alıngan olmayın. Siz çok ihtiyacım var. Bu görevin ne denli güç ve tehlikeli olduğunu biliyorum, fakat bunu başarabilecek tek kişi sizsiniz. Burundi'ye tek başına birini gönderme fikri benimdi. Üç günden beri orada bulunan o iki astronotu düşünün. Onlara yardım etmemiz gerek.

— Nasıl oldu da üç günden beri ele geçemediler? Akıl alacak iş değil.

— Bunda şaşılacak bir şey yok. Burundi şu sıra idari bir karmaşanın içinde. Kapsülün düştüğü yer, başkentten tamamen kopmuş bir bölgede. Kongo ormanlarında, yardım ulaşana dek haftalarca dolaşan beyazlar var. İki adamımız belki de bir kulübede, yaralı durumda ölümü bekliyorlar...

Malko göz ucuyla Walton'a baktı.

— Dostum, biraz daha devam ederseniz beni ağlatacaksınız. Sizin asıl endişeniz üç ay sonra Birleşmiş Milletler'de yapılacak olan Çin'le ilgili oylama değil mi? Tarafsız bir ülkede, içinde iki casus bulunan bir kapsülün varlığı Üçüncü Dünya Ülkeleri arasında kıyamet koparır...

Walton cevap vermedi. Bristol Oteli'ne gelmişlerdi.

### III. BÖLÜM

Elisabethville'deki Burundi Konsolosluğu, elçilikler semtindeki ağaçlıklı bir yolun sonundaydı. Bir zamanlar buranın cennetten farksız olduğu belliydi. Kabaca "olaylar" diye adlandırdıkları isyanlardan soma, yolun iki tarafında yer alan vil-lalar soyulmuş, yağmalanmış ve boşaltılmıştı. Parlak diplomatların yerini ise, anlaşılması güç, milliyetleri belirsiz, esrarengiz çıkarlar peşinde ko-şan adamlar almıştı. Beş kıtanın ajanı buradaydı.

Malko bütün bunlardan habersizdi. Tek dü-şüncesi, Elisabethville'i olabildiğince erken ter-ketmekti. İnsanın içini karartan bir kentti bura-sı.

Konsolosluğun kapısını itip içeri girdi ve ken-dini soğuk hava tertibatı bulunmayan loş bir sa-londa buldu. Her renkte sineğin bulunduğu tavan-da, pis ve sıcak hava yayan bir vantilatör dönü-yordu.

Üç zenci aile gişede bulunan tek memurla ateşli bir konuşmaya girişmişti. Memur göz ucuy-la Malko'ya baktı.

Bir çeyrek kadar soma, sığağa daha fazla dayanamayan Malko gişeye yaklaştı.

— Adınız Inga mı?

Zenci başım kaldırıp Fransızca cevap verdi:

— Evet, adım Inga.

— Ben, Allan'ın arkadaşayım. Sizinle konuşmak istiyorum. Yalnız olarak.

Diğeri başım salladı.

— Çok işim var. Yarın olabilir, ya da öbür gün.

— Derhal olacak, dedi Malko sertçe. Sizi Colonial Oteli nin barında bekliyorum. Fazla zamanım yok.

Zencinin cevabım beklemeden konsolosluktan çıktı. Gerisini Inga'nın açgözlülüğü hallederdi. Otel 300 metre ötedeydi. Yaya olarak her an gelebilirdi.

Gerçekten de yirmi dakika kadar sonra, Inga otelin önündeydi. Malko barın kuytu bir köşesinde, vantilatörün altında bir masada oturuyordu.

Zenci sessizce karşısına geçti. Sabahtan beri işlerinin yapılmasını bekleyen bir yığın zavallıyı kapı dışarı ederek konsolosluğu kapatıp kilitlemişti. Afrika'da memur, kral demektir.

— Hey, demek Bay Allan'ın dostusunuz? dedi zenci.

— Evet. Bana yardımcı olabileceğinizden söz etti.

Inga, taş gibi ifadesiz bir suratla onu dinliyordu. Zaman zaman zencilerin çok zeki oldukları bir gerçektir.

— Burundi için bir vizeye ihtiyacım var, dedi Malko.

— Hey, bu çok uzun sürer. İki ay filan... Bujumbura'ya yazmamız gerek.

Malko bakışlarını çevrede gezdirdi.

— Bana üç gün içinde lazım. Bu iş o kadar zor değil. Vizeyi siz veriyorsunuz. Belgeler Bujumbura'ya daha sonra gidiyor. Pasaportuma bir damga basmanız yeterli.. 10.000 franklık bir damga...

— Hey, bu çok tehlikeli.

— Ben daha da tehlikeliyim, dedi Malko buz gibi bir sesle. Hemen yola çıkmalıyım.

Diğeri Avusturyalıyı süzdü. Altın rengi gözle-  
rinden hiç hoşlanmamıştı.

— Bir şey diyemeyeceğim. Şimdi geri dönmem gerekiyor. Şefim neredeyse gelir.

Şefi o sırada metresine altıncı çocuğu yapmakla meşguldü, ama konuşmayı uzatıp tartışma yaratmaya gerek yoktu. Malko ısrar etmedi.

Pasaportunu çıkarıp arasına sıkıştırdığı 5.000 frankla birlikte masanın altından Inga'ya uzattı.

— Yarın sabah gelir, pasaportu alırım.

Inga pasaportu cebine attı ve önündeki birayı bir dikişte bitirdi.

— Niye bu kadar acele ediyorsunuz, bayım?

Malko, bürünmüş olduğu posta uygun bir cevap verdi:

— Bujumbura'da önemli bir iş var. Göz göre göre kaçırmak istemiyorum.

Inga başını salladı ve kalktı.

Konsolosluga ulaştığında bürosuna kapanıp çahşmaya koyuldu.

Önce titiz bir biçimde Malko'nun pasaportunu kopya etti, soma metni Bujumbura Emniyet Müdürü Komiser Nicoro'ya yazdığı iki satır yazıyla birlikte bir zarfa koydu. Eski bir öğretmen olan Inga'nın önemli biri olmasının başlıca nedeni, devrim tarafından konsolos seçilen kişinin, okuma yazma bildiğinden kimsenin emin olmaması ve polis muhbiri olarak işe yaramasındandı.

Buna rağmen, yamndakileri hor görmezdi.

Zarfı kapadıktan sonra telefonu açtı. On beş dakika kadar Swaheli diyalektiğiyle konuştu. Konuşma boyunca Malko adı defalarca geçti.

Inga telefonu kapadıktan sonra görevini tam olarak yapıp yapmadığını düşündü, sonra vicdam

rahatlamış bir biçimde dinlenmeye karar verdi.

Konsoloslugu terk edip yaya olarak zenci mahallesine doğru yola koyuldu. Kerpiç evine girdiğinde ilk düşüncesi parayı saklamak oldu. Partinin payım vermemeyi deneyecekti. Aslında güç işti bu. Vize karşılığında para almadığına hiç kimse inanmazdı.

Sonunda, parayı yatağın altına saklayıp huzur içinde uykuya daldı.

\*

Malko ertesi sabah erkenden kalktı. Memling Oteli'nin dinlenme kavramına pek aldıracağı yoktu. Otelin gürültüsü pazar yerinin şamatasından farksızdı. Hizmetliler zamanlarını koridorlarda Swaheli dilinde gevezelik ederek geçiriyor, müşteriler sabahın üçüne kadar bağıra çağıra tartışıyorlardı. Oda bölmelerinin kontrplaktan yapıldığını da hesaba katınca...

Doğu Afrika Bankası otelin tam karşısındaydı. Malko ilk önce oraya gitti. Zenci memur hemen kendisiyle ilgilendi. 40.000 dolarlık havalesinin gelip gelmediğini öğrenmek istiyordu. Para henüz gelmişti.

Paul Walton iş konusunda yeterince ciddiydi.

— Bu parayı Bujumbura şubenize aktarmanızı istiyorum, dedi Malko.

Birkaç kâğıt imzaladıktan sonra, memurun saygın bakışları altında bankadan çıktı.

Sokağa adımım atar atmaz gözlerini kırıştırdı. Güneş korkunç derecede yakıyordu. Önünden geçen küçük bir taksiyi çevirip kendisini Burundi Konsoloslugu'na bırakmasını istedi. Inga verdiği sözden caymış olamazdı! Nairobi'deki görüşmeden sonra ne Paul Walton'u, ne de Allan Pap'ı görmüştü. Artık görevinin tek sorumlusu kendisiydi.

Ayrıca, Paul'ün dediğine bakılırsa her şey an meselesiydi. Eğer kapsül karaya düşmüşse en kısa zamanda astronotlarla birlikte farkedilecekti...

Bu görevde yanında bir yardımcı olsun isterdi, ama Walton çok katıydı. Bu iş tam bir "one-man-show"du.

Pap'ın kendisine uydurduğu kılıf çift amaçlıydı. Bir kere görevi gerçekleştirmesine olanak veriyordu; ayrıca herhangi bir aksilikle karşılaştığında elmas kaçakçısı olarak tanındığından, yaptıklarından CIA hiçbir zaman sorumlu olmayacaktı. Hatta CIA ajanı olduğunu söylese bile kimse inanmazdı. Kendisine gönderilen para Beyrut'tan geliyordu. Paramın kaynağı asla anlaşılamazdı. CIA'nın Beyrut'ta da gizli adamları, daha doğrusu namuslu tamnan adamları vardı.

Dananın kuyruğu Bujumbura'da kopacaktı. Allan Pap kendisini uyarmıştı: Katil Ari'nin çok güçlü bir örgütü vardı ve Afrika'nın bu kısmını ellerinde tutuyorlardı.

Bir tomar kâğıdın ardında oturan Inga'nın dışında konsoloslukta kimseler yoktu. Malko'yu görür görmez çekmecedan pasaportunu çıkardı ve uzattı:

— İşiniz oldu. Burundi'de üç ay kalabilirsiniz.

Malko, Burundi amblemi olan palmyeli, kutsal davullu bir damgayla mühürlenmiş vizeyi inceledi. Ardından 5.000 Belçika Frangı daha gizlice el değiştirdi.

— Size iyi yolculuklar dilerim, dedi Inga kibarca.

Gerçekten de böyle bir yolculuk için elinden geleni yapmıştı Inga.

\*

Sırtı terden arabanın koltuğuna yapışmış olan

Julius Nieder sıcaktan kavruluyordu. Bacaklarının arasına sıkıştırmış olduğu viski şişesini kapıp koca bir yudum aldı.

Julius cebindeki son kalan 1.000 frangı kontrol etti. Ne yapıp yapıp bu işi başarmalıydı. Aksi halde açlıktan geberirdi. Ufak tefek soygunlar, basit cinayetler gibi ıvır zıvır işlerle uğraşamayacak kadar Elisabethville'de tanınmıştı. Her ne kadar pasaportunda adı Julius Nieder yazıyorsa da fazla tehlikeye atılmanın gereği yoktu boş yere. Asıl kimliği ortaya çıktığı anda hapı yuttuğunun resmiydi.

Burundi Konsolosluğu'nun önünde bir taksi durdu. Arabadan inen sarışın adam, kendisini kiralayanların tarifine tıpatıp uyuyordu. Aceleyle viskinin kapağını kapayıp motoru çalıştırdı.

Küçük taksi konsolosluğun önünde bekliyordu. Beş dakika sonra sarışın adam konsolosluktan çıkıp taksiye atladı. Julius arabanın 200 metre kadar uzaklaşmasını bekleyip, arkalarından hareket etti.

\*

\*\*

Malko otelin kapısında taksi bekliyordu. Bujumbura uçağı iki saat sonra Elisabethville N'jili Havaalanı'ndan hareket edecekti. Bu arada Pap'a bir telgraf çekmişti. CIA ile olan son ilişkisiydi bu. Bundan soma ne kendisini bekleyen bir ajan vardı, ne de beklenildiği bir yer.

Gelen taksi, boyası dökük eski bir 403'dü. Malko arabaya atladı. Peşlerinden hareket eden ve içinde iki kişi bulunan diğer arabayı farketmedi bile. İki kişiden biri, Julius Nieder idi ve o da Bujumbura'ya gidiyordu.

#### IV. BÖLÜM

- Anlaşılan valiziniz kilitli!
- Gümrükten şimdi çıktım...
- Açmanız gerekecek.

Başında miğfer bulunan iriyarı zenci, ucunda usturadan farksız bir kasatura bulunan Çekoslovak malı makineli tüfeğini Malko'ya çevirdi. Tehdit dolu gözleri fıldır fıldır dönüyordu.

Malko valizi yere bırakıp açtı. Bulunduğu yerin üst kısmında büyük bir tabela vardı: "Burundi Cumhuriyeti'ne Hoş Geldiniz." Tabeladaki "Cumhuriyet" sözcüğü, yağlı boyayla gelişigüzel kapatılmış "Krallık" sözcüğünün üzerine yazılmıştı.

İriyarı zencinin dikkatli bakışları altında başka bir asker de Malko'nun el çantasım açtı. Üzerindeki nefis alpaka takıma rağmen yanına üç takım daha almıştı. Afrika'da bile olsa şık görünmek istiyordu.

Asker, üzerinde adının baş harfleri ve bir taç işlemesi bulunan ipek gömlekleri saygılı bir biçimde kaldırdı; sarı deriden yapılmış tuvalet çantasım okşadı ve bakışları Malko'nun Liezen'deki şatosunun fotoğrafına takılı kaldı. Yamndan hiç ayırmadığı bir maskottu bu. Asker, fotoğrafı evirip çevirip inceledi ve hiçbir şey sormaksızın yerine bıraktı.



Malko sabırla bekliyordu. Bir rezalet çıkarıp dikkati çekmesine hiç gerek yoktu.

Bu sırada kendisini öldürmek isteyen adam, elinde küçük bir çanta olduğu halde, hiç bakmaksızın yanından geçti. Avusturyah düşünceli bakışlarla onun iri cüssesini izledi. Adamın bu ülkede en azından bir "dostu" olduğu belliydi.

Malko tam valizi kapamak üzereyken başında dikili duran asker neşeli bir kahkaha atarak elini valize daldırıp ve bir çift siyah ipek çorap yakaladı ve:

— Devrime hizmet etmek bir zevktir, diyerek çorabı cebine attı.

Bu gibi durumları tartışmamın gereği yoktu. Malko valizi kapadı. Arkasında duran kan ter içinde kalmış yolculardan biri belli belirsiz mırıldandı:

— Zencilerin üç tutkusu vardır: mendil, çorap ve bağımsızlık.

Bu sözleri bir duyan olsa adamı idam ederlerdi. Yolu Bujumbura'ya düşmüş ender yolculardan biriydi. Diğerleri Nairobi'ye devam ediyorlardı, daha doğrusu devam edeceklerdi. Çünkü kazaya uğrayan uçağın yolcularına yeni bir uçak gönderilecekti. Bu da ertesi günü bulurdu.

Oysa Burundililer vizesi bulunmayan yolcuların geceyi kentte geçirmelerine kesinlikle karşı çıkıyorlardı. Zavallıları soğuk hava tesisatından bile yoksun bekleme salonu ile bara yığdılar.

Uçak mürettebatı boş yere öfkeleniyordu.

Zaten buz gibi karşılanmışlardı. Duvarda asılı bir pankartta, sokağa çıkma yasağının gece yarısından sabahın altısına kadar sürdüğü ve bu süre içinde dışarı çıkanların uyarılmadan vurulacakları bildiriliyordu.

Ayrıca yeni hükümete karşı kışkırtıcı sözler söylemek de yasaklanmıştı.

Uymayanlar derhal hapsedilecekti.

Bağımsız ve egemen Burundi Cumhuriyeti onuruna çok düşküdü. Halkının büyük bir bölümünün çırılçıplak ormanda yaşadığı ve ülkeyi kimin yönettiğinden kimsenin haberi bulunmayan Burundi, BM'deki oylamalarda, sesini duyurmasına pek güzel duyuruyordu.

Malko elini holün kapısına attığında, bir aske-  
rin bağırmasıyla olduğu yerde çakılıp kaldı.

— Siz aranmamışsınız!

Malko sabırla geri döndü, hatta gülümsemeye  
çalıştı:

— Aksine, daha şimdi aradılar.

— Valizinizi yere bırakın ve soyunun.

Zencilerin sarı saçlarına bakarak kendisini, en  
nefret ettikleri ırk olan Flamanlara benzettiklerin-  
den habersizdi.

Şimdi çevresinde üç asker ve bir çavuş vardı.  
Burundi'den söz eden Allan Pap'ın Nairobi'de söy-  
lediklerini hatırladı: "Tam anlamıyla bir kaçıklar  
ülkesidir orası. Eğer sağ kalmak istiyorsamz, eli  
silahlı her askerin her dediğine boyun eğmelisi-  
niz."

Malko ceketini çıkarırken, az önce zenciler  
hakkında fikir beyan eden beyazın, bir zenci üsteg-  
menle yaklaştığını farketti. Olay kendisine aktar-  
ıldı. Üsteğmen Malko'ya dönerek kibarca selam  
verdi:

— Bir yabancıyı ülkemizde görmek bizim için  
zevktir.

Kirundi lehçesinde kısa bir emirle askerleri  
savdı. Askerler gülerek uzaklaştılar. Malko teşek-  
kür etti, bir çift çorap verip çıktı.

Tahta ve saçtan yapılma uzun havaalanı bina-  
sının holü leş gibi kokuyordu. Yabancı şirketleri  
temsil eden tek bir gişe vardı ve o da kapalıydı. Or-

manın ortasına açılmış havaalanı pistine konan tek uçaklar Air Congo'nun DC 6'larıydı. Kontrol kulesi büyük bir su deposunu hatırlatıyordu. Devrimden bu yana tüm İdare askerlerin eline geçmişti.

Malko biran **hareketsiz** kaldı. Her yanda, hat-ta yerlerde bile, uyuklayan zenciler vardı. Bir köşede, kanlı sargılar içinde bir tip yatıyordu. Kucağında da bir çocuk vardı.

Çok kısa süre önce patlak veren Hutu ve Tut-si kavgası geride yüzlerce yaralı bırakmıştı.

Küçük barda, yerli bir dilber bakışlarını Malko'nun sarı saçlarında gezdirdi. Makine işi desenlerle süslü, eteği volanlı mavi giysisi kalçalarının yuvarlaklığını öylesine ortaya koyuyordu ki, bunların gerçek olduğuna inanmak bayağı güçleşiyordu. Dış zenginlik belirtisi olarak da saçlarına bir sürü büyük iğne takmıştı.

Nefis kalçalı dilber dişlerini göstererek gülüm-sedi. Malko'nun bu gülüşe cevap verecek zamanı olmadı; hole asılı iki hoparlörden önce bir gürültü, ardından da bir erkek sesi duyuldu:

— Başkan Simon Bukoko konuşacak.

Başkana ait olduğu anlaşılan öfkeli bir ses takdimciyi keserek, Burundi'nin resmi dili Fransızca ile söze başladı:

— Çok, ama çok öfkeliyim. Öfkem sonsuzdur. Memurların resmi bürolarda genç kızların ırzına geçmelerini kesinlikle yasaklamış bulunuyorum. Bu konuda ısrar edenlerin kurşuna dizilmeleri mümkündür...

Birden Malko'nun anlamadığı bir lehçeyle konuşmaya başladı. Malko gülmemek için kendini zor tutarak çevresine bakındı: Zenciler papayı anımsatan bir ciddiyet içinde korkuyla dinliyorlardı. Bundan yararlanıp kapıya doğru ilerledi ve

eşikte duran iki kertenkelenin üstünden atladı.

Dışarı çıkmasıyla havanın ağırlığını omuzlarında hissetmesi bir oldu. Günün geç saatleri olmasına rağmen sıcaklık hâlâ 30 derece civarındaydı. Yağmur ve sağanak mevsiminin başlangıcıydı. Özellikle akşam üzerleri ormana büyük yağış düşüyordu.

Gözleriyle bir taksi ararken, yarı çıplak bir yığın zenci çocuk da valizim çekiştirip duruyordu. Savaşı kazanmak için valizin sapına daha bir güçle yapıştı. O sırada önünden tekerlekli bir yangın söndürme aracı çeken bir zenci geçti. Başında Amerikan itfaiyecilerinin miğferlerinden bulunuyordu.

— Taksi ister misiniz, Buvana?

Avrupalı gibi giyinmiş bir zenciydi bu. Üzerinde gri keten bir pantolon, kırmızı bir ceket ve gömlek vardı. Yelek giymediği için saatinin gümüş kösteğini pantolonuna asmıştı ve bu da ona ciddi bir görünüm kazandırıyordu.

— Bujumbura'nın en iyi oteli hangisidir? diye sordu Malko.

Zenci başım salladı.

— Buvana, tek iyi otel Pagidas'tır.

— Pekâlâ, Pagidas'a çek.

Bir grup paraşütçü merakla Malko'yu izliyordu. Canları sıkıldığı belliydi. Daha fazla ortalıkta durup adamları meraklandırmanın gereği yoktu. Fırından farksız 48 model Chrysler'e atladı ve çocuklardan kurtulmak için cebindeki bozuklukları dışarı savurdu. Uçaktaki katil ortalarda görünmüyordu. Chrysler sarsılarak çalıştı. Başka bir zenci, Afrika'da adet olduğu üzere, şoförün yanına atladı ve araba yola koyuldu. Chrysler'in çökük koltuğunda sarsılan Malko sıkıntılı bir biçimde soludu.

Şimdiye dek böylesine rezil bir göreve atıldığı olmamıştı. Neredeyse CIA'nın kendisinden kur-

tulmayı düşündüğüne inanacaktı. Burundi denen bu yer, aklın alamayacağı, bambaşka bir dünya gibiydi.

Havaalanından çıkan görkemli oto yol, 500 metre sonra kırmızı topraklı bir yolda son buldu. Yolun iki yanı ormandı. Arabanın farları altında kupkuru bir toprak, ağaçlar ve dikenli çalılıklar farkediliyordu. Haritaya bakılacak olursa, Bujumbura 25 km. uzaklıktaydı. Yoldan ayrılan patikalar gözden uzak köylere ulaşıyordu. Tropik ülkelerin her yanında görüldüğü gibi ısı, hava karardığı halde bir derece bile düşmemiştir.

Birden Malko'nun kafası tavana çarptı. Chryslers bir çukura girip çıkmıştı. Şoför arkaya döndü:

— Buvana, yol kötüdür.

Bunu söylemesine hiç gerek yoktu. Zencinin boş yere mide bulantısı yaratan sağa sola kaçışlarına rağmen hemen her 500 metrede bir Malko oturduğu koltuğun bir ucundan diğer ucuna savruluyordu. Üstelik bu yol, Burundi'nin belli başlı yollarından biriydi...

Bujumbura'ya kadar 25 kimlik yolu geçmeleri için bir saat gerekti. Önce gaz lambalarıyla aydınlatılan kerpiç ve tuğladan yapılma evler ve bağırıp çağıran zenciler görüldü. Sağda solda küçük bakkal dükkânları vardı. Zaman zaman neonlarla aydınlatılmış şiirsel adlara da rastlamıyor değillerdi: "Ay Işığı", "Gün Batımı Gazinosu". Bu tür yerlerde, çoğunlukla erkek erkeğe dansedilirdi. Bunun da nedeni, günlük işlerden cam çıkan kadınların eğlenmeye güçleri kalmamasındandı...

Yanlarından geçtikleri kadınlar taksiye el salladılar. Şoför açık camdan uzattığı eliyle açık saçık bir hareket yaparak kahkahayı bastı.

Bujumbura'nın merkezine vardıklarında tra-

fik daha da yoğunlaştı. Chrysler büyük bir meydana döndükten sonra Pagidas Otel'i'nin önünde durdu. Uprona Bulvarı'nın bir bölümü aydınlatılmıştı. Malko nedenini sordu. Şoför, enerji tasarrufu yapıldığını açıkladı.

Altı katlı, holü yeşil bitkilerle dolu bir binaydı Pagidas. Malko taksiden indiği anda genzini yakan bir kokuyla karşılaştı. Ashnda bütün Afrika kokar, fakat burası daha da aşırı kokuyordu. Devrim yapıldığından bu yana çöpler kaldırılmıyordu. Uprona Bulvarı'nın bir köşesinde içinde dört ceset bulunan bir taksi üç gün durmuştu da, kimse ilgilenmemişti.

Ön camı indirilmiş, içi asker dolu bir cip otelin önünden geçti. Askercilik oynuyorlardı! Başlarında miğfer bulunmasına rağmen, içlerinden bazıları suratlarına savaş boyaları sürmüştü.

Holün buz gibi havası Malko'yu titretti. Soğuk hava tertibatı sonuna kadar açılmıştı. Memurların tümü zenciydi. Tek kelime etmeksizin önüne doldurulması gereken bir kâğıt verdiler. Fiyatı gördüğünde Malko şaşkınlıktan donakaldı: 60 dolar.

— Yoksa 6 dolar mı? diye sordu.

Zenci başım salladı.

— Hayır, patron. 60 dolar. Fiyatları Başkan Bukokobelirledi.

Dolaysız demokrasi dedikleri bu olmalıydı.

Malko, CIA muhasebecilerini düşünerek gülmüsed; faturaları aldıklarında küçük dillerini yutacaklardı. Bu fiyata New York'un göbeği Waldorf'ta, içinde bir düzine oda hizmetçisi bulunan bir daire kiralarmdı.

Zencilerden biri valizini alıp asansöre doğru ilerledi. Odası üçüncü kattaydı. Pagidas yakından bakıldığında hapishane ile hangar karışımı bir yer-

di. Zenci valizi yatağın üzerine bırakıp gözden kayboldu. Odanın tek ışığı, yatağın üstüne sarkarı, ameliyathanelerdekine benzer bir lambaydı. Soğuk hava cihazına gelince, Boeinglerin kalkışta çıkardıkları sestten **biraz** daha az gürültü yapıyordu ve içeriye ılık, pis bir hava üflüyordu.

Cesaretini **yitiren** Malko yatağın üzerine çöktü. İlk uçağa **atlayıp** buradan kaçmak için can atıyordu. Hem **de** dünyanın neresine olursa olsun. Washington'da serin bürolarında oturan patronları, Burundi'nin ne **biçim** bir yer olduğundan habersizdi tabii...Ya da en çok biri dışında; onun yüzünden de buraya, bu kaçıklar ülkesine gelmişti ya. Döner koltuğunda oturmuş, önündeki Afrika haritasında durumu açıklayan Frank Thorpe'u görür gibi oldu:

— Bizim açımızdan Burundi diye bir ülke yok. Ne diplomatik ilişkimiz, ne de ekonomik alışverişimiz var. Sadece bir Birleşmiş Milletler üyesi, o kadar... Rusların durumu da bizimkinden farksız. Büyükelçileri iki gün aç açına havaalanında bekledikten sonra yuhalanarak kovuldu. Sadece Çinlilerle araları iyi, ya da en azından hükümetteki bazı kişiler açısından bu böyle. Örneğin devrimden önce kral, kırk Çinli diplomatın on pasaportla ülkeye girdiğini farketmiş. Hepsini içeri tıktırmıştı. Belki de hâlâ oradadırlar.

— Harika bir ülkeymiş, demişti Malko. Benim yerime bir tabur deniz piyadesi gönderseniz daha kolay olmaz mı?

Afrika haritasında Burundi, Tanganika Gölü'yle Kongo arasında küçücük yeşil bir lekeydi. Frank Thorpe parmağım ülkenin güneyinde bir noktaya, Tanzanya sınırına yakın bir yere koyarak konuşmasını sürdürmüştü:

— Bilgisayarların hesaplarına göre bizim uy-

du bu bölgeye indi. Bujumbura'nın 150 km. güneyinde bir yer, ama köprülerin çoğu kullanılmaz **dur**umda. Bağımsızlığa kavuştuklarından bu yana onarmıyorlar da. Zaman zaman ana yoldan çıkmamız gerekecek. En azından iki, üç kez... Bunun basit bir görev olmadığını biliyorum. Bağımsızlıktan bugüne dek bir kan gölü içinde Ortaçağa dönüş yollandalar. O zamandan bu yana dört ihtilal oldu. Bujumbura'nın dışındaki yerleşim merkezleri ormanda kaybolmuş köylerdir. Bir araba ve bir rehber bulup başkentten bir çıktınız mı, ondan sonrası kolay olur. Fransızca'yı çok iyi konuştuğunuzu biliyorum...

Orası doğru ama bütün iş Bujumbura'dan çıkmaktaydı. Hem de tabuta girmeden.

Maliko hemen işe koyuldu. Paçavraya dönmemesi için önce alpaka takımlarını çıkarıp astı, sonra da tuvalet çantasını açtı.

Önce dış macunu tüpünü aldı. Bir makasla tüpün alt kısmını kesip otomatik tabancasının ince namlusunu çıkardı ve lavaboda yıkadı.

Sonra madeni bir pudra kutusunun dibinden kabzayı çıkardı. Ardından valizinin çeşitli köşelerine gizlediği ufak tefek parçaları topladı ve iki dakika içinde CIA'nın teknik laboratuvarlarında özel hazırlanmış olan son derece yassı tabancasını monte etti. Tabanca öylesine yassıydı ki smokin altında bile taşınsa hiçbir kabarıklık yapmıyordu. Normal kurşunun yanı sıra bayıltıcı kurşun da atabiliyordu.

Silahlı kontrol ettikten sonra şarjörünü taktı. Sonra el çantasının içine atarak kullanmak zorunda kalmamayı diledi ve çantayı kilitledi.

Kendisini öldürmeye kalkan katil kentte bulunuyordu. Adamın fikrinden caydığını gösterir hiçbir belirtiye rastlamamıştı.



Malko'nun Burundi başkentinde kuyruğu titretmeye hiç niyeti yoktu. Allan Pap'ın yardımcı olur umuduyla önerdiği adamın adım ve adresini belleğine kazımişti. Yorgunluktan bitkin bir halde, hemen uyudu. Gece yarısı Bujumbura'da do-laşmak hiç de akıl kârı değildi.

\*

\*\*

Kentin öbür ucunda, yerli mahallesinin biti-minde göle doğru bir yerde Julius Nieder güç anlar geçiriyordu. Utanç içinde ve sesini soluğunu kes-miş bir durumda, çevresinde dolaşan iriyarı adamı izliyor, gık bile demeden küfürlerini dinliyordu: Katil Ari'nin öfkesi, Güney Afrika'da bile ün yap-mıştı.

— Dangkalak! Bu herifin Burundi'ye ayak bas-mamasını emrettim. Buraya ne maksatla geldiğini biliyorum. Güneydeki heriflerin bizi atlatıp bir parti taş satmak istedikleri ortada. Bu da haberi duydu, yolunu bulmaya bakıyor.

Julius kendim savunmak istedi:

— Henüz son sözümü söylemedim. Onu bura-da temizlemek çok daha kolay.

Ari bir anda önüne dikildi.

— Hayır. Başarısızlıktan hiç hoşlanmam. Kal-kar yine bir aptallık edersin. Yarın sabah Kamas-ha'ya bir uçak var. Ona atla ve buradan toz ol. Bir daha da buraya ayak bastığını görmeyeceğim.

Elini cebine atıp para çıkardı.

500 Belçika Franklık bir banknottu bu. Julius hemen cebine attı. Zararı fazla olmamıştı.

Öfkeden kuduran Katil Ari bas bas bağırды:

— Bu herifle bizzat ben ilgileneceğim. Hiç de-ğilse, gözüm arkada kalmaz.

\*

\*\*

Ertesi sabah Malko otelden çıktığında kapının önünde iki zenci kıyasıya kavga ediyordu. Çevrelerini saran bir düzineye yakın çocuk da her yumrukta neşeyle bağırıyordu. Kavgacılar­dan" biri gömleğini sıyırmış, profesyonel boksörler gibi durduğu yerde zıplıyordu.

Malko'yu farked­en Pagidas'ın kapıcısı copunu kap­tığı gibi kavgacıların üzerine yürüyüp grubu sokağın öbür ucuna kovaladı.

— Kiwu Caddesi nerede? diye sordu Malko kapıcıya.

— Şu tarafta. Fazla uzak değildir, patron.

Tam bir Afrikalı görüşü. Sözünü ettiği mesafe 100 metre de olabilirdi 10 kilometre de. Görünürde taksi olmadığı için yürüyerek yola koyuldu. Kısa süre sonra asfalt, yerini toprak yola bıraktı.

Malko sokağı birkaç kez sordu. İki kilometre kadar sonra, kan ter içinde kalmış bir durumda, yerden 60 santim yüksekliğe konmuş bir pankart farket­ti: "Kiwu Caddesi". Anlaşılan bu kentte sokak tabelaları cücelere göre konuyordu.

Caddenin iki yanı, umulmadık modern binalar ve ahşap kulübelerle çevriliydi. Evlerin çoğunda numara yoktu. Zenciler merakla Malko'yu inceliyorlardı. Bu mahallede fazla beyaz bulunmadığı belliydi.

Az sonra çevresi dikenli telle çevrili ve yeşil bereli askerlerin bulunduğu bir polis karakoluna rastladı.

Dolaşmaktan bıkkın bir halde nöbetçinin önünden geçip içeri girdi. Masanın arkasında bir çavuş oturuyordu. Duvar dibinde de suçlu olmaları mümkün iki zenci bekliyordu.

— 64 numaranın nerede olduğunu biliyor musunuz? diye sordu Malko.

Çavuş ilgisiz bir tavırla başım salladı, sonra

isteksizce mırıldandı:

— Hayır, patron.

Malko adamı gayrete getirmeye çabıştı.

— Peki, burası kaç numara?

Diğeri alnını **kırıştırdı**.

— Bilmiyorum, **patron**.

Soma yine işine döndü. Malko'nun çevresinde sessizce bekleyen askerler vardı. Aralarından sıyrılıp umutsuzca dışarı çıktı.

Kapının önünde küçük bir çocuğu çağırıp 5 franklık bir banknot uzattı.

— Bay Couderc'in evini biliyor musun?

İyi bir yöntemdi bu. Küçük çocuk Malko'nun elini tuttu ve üç dakika kadar soma tek katlı bir evin önünde durdular. Kapıda tebeşirle yazılmış belli belirsiz bir 64 rakamı farkediliyordu.

Çocuk koşarak uzaklaştı. Avusturyalı küçük bir avluya açılan kapıyı itti ve eşikte durdu.

Avlunun ortasında, Malko'nun göremediği bir şeyin çevresinde toplanmış bir grup zenci kahkahalarla gülüyorlardı. Çoğunun üzerinde, parti gençlik örgütü JNK'nın beyaz, kırmızı, yeşil renklerden oluşan üniforması vardı.

Malko ilerledi. Zencilerden biri döndü ve diğerlerine bir şeyler fısıldadı. Aynı anda çember dağıldı. Zencilerden birkaçı gözleri yerde, yüzlerinde ciddi bir ifadeyle Malko'nun yanından geçti. Diğerleri avlunun dip tarafındaki bir çitten atlayıp gittiler.

Geriye bir tek zenci kalmıştı ve onun da sırtı dönüktü. Bacaklarını açmış işiyordu. Malko'yu yanına geldiği an farkettiler. Korku, kin ve utanca benzer bir duygu karışımı belirdi yüzünde. Aceleyle pantolonunun önünü kapadı ve koşarak uzaklaştı. Zencinin nereye işediğini o an farkettiler Malko.

Bir insan başıydı bu.

Şaşıran Malko, yerde duran başın kımıldadığını ve sakin bir sesle konuştuğunu gördü.

— Çevremi biraz kazarsanız, beni kolaylıkla çıkarabilirsiniz.

Sesi mütevazı ve sakindi. Malko diz çöktü ve midesinin bulantısına engel olmaya çalışarak sidikli toprağı eşelemeye başladı. Gırtlığına kadar toprağı gömülü olan adam saçsız, yuvarlak yüzlü ve miyop gözlüydü. Güldüğünde çürük dişleri ortaya çıkıyordu.

Öfkeden yemyeşil olan Avusturyalı toprağı deli gibi kazıyordu. Sonunda adamı omuzlarından tutup çekti. Çevrede tek bir zenci yoktu.

Çukurdan çıkan zavallının pantolonu ve gömleğı feci durumdaydı. Elini yüzünde gezdirirken Malko sordu:

— Michel Couderc siz misiniz?

— Evet.

Malko'ya kendisini izlemesini işaret ederek ağır adımlarla avlunun dibindeki eve doğru yürüdü. Oda çok fakirdi.. Masanın üzerinde bir vantilatör göze çarpıyordu.

Couderc gözlüklerini taktı ve hafifçe gülümseyerek durumu açıklamaya çalıştı:

— O kadar da kötü kalpli sayılmazlar. Hiç değilse gözlüklerimi çıkarmama izin verdiler... Bağışlayın, şöyle otursamza. Ben bir duş yapacağım.

Yaydığı koku göz önüne alınırsa, çok yerinde bir düşünceydi.

Couderc odadan çıktığında Malko umutsuzca gözlerini tavana dikti. Pap'ın dostunu sonunda bulmuştu! Demek rehber olarak güvenebileceğı tek adam buydu...

Michel Couderc temiz bir pantolon ve gömlekle içeri girdi. Fakat yüzü hâlâ sidik içindeymiş gibi sapsarıydı.

— Nedir bu olanlar? diye sordu Malko.

Diğeri bir iç çekti.

— Bir bilseniz! Bu gördüğünüz hiçbir şey değil. Kötü bir niyetleri yok. Ama, şu Afrikalıları bilirsiniz...

"Afrikalı" sözcüğünü ürkerek söylemişti.

— Niçin size böyle davranıyorlar?

— Uzun hikâye bu, diye mırıldandı Couderc.

On beş yıldır bu ülkedeyim. Küçük bir dergim vardı ve iyi geçiniyordum. İlk ihtilal olduğunda her şey yolunda gitti. Beyazlara karşı bir hareket olmadı. Aksine, benden burada kalmam ve hükümete yardımcı olmam istendi. Sonra dergimin bir sayısında, aşırı derecede memur bulunduğunu belirterek hükümete fazlalıkları tarlalara göndermesini salık verdim. Ertesi gün hapisanedeydim. Geçen aya kadar da orada kaldım. Elçi benimle her ilgilenmek istediğinde kral tüm diplomatik ilişkileri kesme tehdidinde bulunmuş. Önemli biri olmadığım için de hapiste çürümeme göz yumdular. İki ay önce, milliyetçiliği zedeleyen makalem nedeniyle kurşuna dizileceğimi bildirdiler. Çok ciddiydiler. Benden kurtulmaları için iyi bir fırsattı bu. Kral devrildiği gün beni de hapisten çıkardılar. Başkan kendinden öncekinin bir alçak olduğunu ve beni tanıtmaya bakan yardımcılığına getireceğini söyledi. Dergim tekrar çıkacaktı. Yalnız, yazıları basmadan önce kendisine gösterecektim. Başkan'a ülkeden ayrılmak istediğimi söyledim,. Korkunç bir öfkeye kapıldı. Beni kötü bir vatan- daş olmakla suçladı ve fikrimi değiştireceğini söyledi. Burundi'nin bana ihtiyacı varmış. O konuşmadan bu yana her gün partiye bağlı gençler gelip beni hırpalıyorlar. Pasaportumu elimden aldılar, bütün mallarıma el koydular, tek kuruşum kalmadı. Buradan kurtulmak için her şeyi göze alabili-

rim. Bugünkü gençler kafamdaki kötü fikirleri eritmeye geldiklerini söylediler. Aslında kötülük yapmak istemiyorlardı...

Bu adama söylenecek bir şey yoktu! Kadere boyun eğmesi Malko'yu çileden çıkarmıştı.

Michel Couderc gözlerini kırpıştırarak Malko'ya baktı ve sordu:

— Beni niçin görmeye geldiniz?

— Allan Pap'ın bir dostuyum, dedi Malko.

- Ah !

Couderc bir tabureye çöktü.

— Nasıl kendisi? Burada, Bujumbura'da kimseyi görmez olduk.

— İyidir. Bana yardımcı olabileceğinizden söz etmişti.

— Yardım mı?

Tiz bir kahkaha çıktı ağzından.

— İyi ama dostum, ben bir hiçim. Bir ölüyüm. Zenciler üstüme işiyorlar da sesimi bile çıkaramıyorum... Elimden ne gelir ki?..

— Size ihtiyacım var. Karşılığında da çok kazanacaksınız.

Michel Couderc ayağa kalktı, pis tırnaklı elini Malko'nun alpaka takımının yakasına dayadı. Avusturyalı leş gibi kokan nefesi karşısında biraz geriledi.

— Benim istediğim tek şey var, diye soludu Couderc. Bu. Allahın cezası yerden kirişi kırmak ve hayatımın sonuna kadar tek zenciyle bile karşılaşmamak, anlıyor musunuz? Eğer fırsatını bulur da BM'ye gidecek olursam zencilerin ne mal olduğunu bir bir anlatacağım.

— Kazanacağınız parayla istediğiniz yere gidersiniz, dedi Malko. Ayrıca, sizi sımrdan geçireceğime de söz veriyorum.

— Nasıl?

— Nasıl olacağını size şimdi açıklayamam. Bana yardım etmeyi kabul ediyor musunuz?

— Hangi konuda?

— Kirundi ve Swaheli lehçelerini biliyorsunuz ve ülkeyi çok iyi tanıyorsunuz, öyle değil mi?

— Evet.

— Güneye gitmek için bir rehber ihtiyacım var.

Couderc omuzlarını silkti.

— Nicoro beni Bujumbura'dan dışarı salmaz.

— Bu konu ayarlanabilir. Bir daha da buraya ayak basmız.

Couderc tırnaklarını kemiriyordu. Kaşlarının altından Malko'ya baktı.

— Güneyde ne halt yiyeceksiniz? Hiçbir şey yok ki orada? O bölgede Mossolar yaşar. Tam anlamıyla vahşi bir kabiledir. Hutular bile onların adlarını duymak istemezler.

— Ben size vereceğim parayı ne yapacağınızı soruyor muyum? diye karşılık verdi Malko.

Couderc sinirli bir tavırla ellerini ceplerine soktu.

— Katil Ari hesabına çalışıyorsunuz. Bana masal anlatmayın. Siz de diğerleri gibi Copperbelt elmaslarını aramaya gidiyorsunuz.

— Ari hesabına çalışmıyorum, dedi Malko. Kendi hesabıma çalışıyorum.

Couderc daha da sarardı.

— Sizin paramza ihtiyacım yok benim. Bu tür belalardan bıktım artık. Boynumda bir kaya parçasıyla Tanganika Gölü'nün dibini boylamak istemem.

Malko beklenmedik bir darbe indirmenin gerektiğini hissetti. Sakin bir tavırla belinden silahı çekti ve Couderc'e yöneltti.

— Size 5.000 dolar ve bir pasaport vereceğim.

Ayrıca sınırdan benimle birlikte geçeceksiniz, çünkü Bujumbura'ya geri dönmeye benim de niyetim yok. Ya da hemen burada kafanıza bir kurşun sıkacağım, zira anlattıklarımın soma sizi sağ bırakmam. Karar vermek için otuz saniyeniz var.

Malko zorbalıktan nefret ederdi. Couderc'i korkutmak için kendini bayağı zorluyordu. Ne olursa olsun, Bujumbura'dan ayrılması gerekiyordu. Ama yine de ateş etmeyi düşünmüyordu.

— Pekâlâ diye homurdandı Couderc. Kabul ediyorum. İnşallah bir kanun kaçağı değilsinizdir.

Malko cevap vermedi; cebinden bir tomar para çıkardı ve içinden bir 100 dolarlık ayırıp adama uzattı.

— Şunu alın ve seyahat için gerekli şeyleri temin edin. Yolculuğu on beş gün olarak hesap edeceksiniz. Bir araba bulmak gerekiyor. Şöyle bizi yolda bırakmayacak, iyi bir araba. Parasım ben öderim. Yarın öğleden sonra Pagidas'ta buluşalım. Oda numaram 25.

Parayı masanın üzerinde bırakarak çıktı.

Kiwu Caddesi ıssızdı. Otele kadar yürümeye karar verdi. Birden, Couderc'in kendisine seslendiğini duydu.

— Hey! Bekleyin biraz... Mossoların bölgesine bu şekilde gidebileceğimizi aklınız kesiyor mu?

— Haritayı inceledim, dedi Malko. Yol göl kıyışım izliyor. En çok 150 kilometre kadar.

Michel Couderc güldü.

— Harita ha! Harita size Rvzibazi ve Karonge nehirleri üzerindeki köprülerin yıkıldığını da söylüyor mu? Haritada yer almayan köprüler de ayrı konu... En az on beş günlük yolumuz var!

— Gidince görürüz. Bunun için de önce hareket etmemiz gerekir.



## V. BÖLÜM

Yengeç ve Oğlak dönencelerine rastlayan tropik bölgelerde yıllarca arasanız böylesine berbat bir surat daha bulamazsınız.

Burundi Polis Örgütü Şefi Basum Nicoro, yirmi yıllık sömürgeciliğin getirdiği kölelik ruhuyla yeni görevinin verdiği gücü birbirine karıştırıyordu. Terlediği için günde iki kez değiştirdiği oldukça beyaz tergal ceketinin içinde, manikürlü elleri ve kıvrıkcık saçlarıyla ne kadar da kibar görünmeye çalışsa, bu atandaki davranışları fiziği nedeniyle tam bir başarısızlığa düşüyordu.

Her iki yanağında da yara izlerine benzeyen, kabile törelerine uygun yapılmış çizikler vardı. Sağ gözünde soydan gelen trahom hastalığının izini taşıyordu. Ama kalın dudaklarının ve sol gözünün ifadesi gerçekten iğrençti, ideal ölçülere ulaşmış tam bir alçaklık, kötülük ve açgözlülük karışımıydı. Bujumbura'da, bir anda polis şefliğine getirilen Nicoro, kendi üstlerini bile korkutur olmuştu.

Üstlerinin gizli kapaklı anlattıklarına bakılırsa, Nicoro Kenya'dan kaçak çocuk getirtir ve bunları dinsel törenlerde kurban ederek güç kazanırdı.

Bölgenin tüm orospuları kazançlarını ona aktarmaktaydı; fakat Nicoro'nun asıl geliri elmas

kaçakçılarıyla kurduğu ilişkilere ve resmi taş alıcılarına zorluk çıkartmasına bağlıydı. 50.000 doların üstündeki imtiyazlar için Nicoro'ya 20 ile 30 bin arasında ödemek gerekiyordu ve böylece bitmek tükenmek bilmeyen idari engeller ortadan kalkmış oluyordu. Nicoro bankalara güven duymadığı için paralarını evinin çeşitli köşelerine saklıyor, hazinesine kimsenin el sürmemesi amacıyla da yanında çalışanlara sırayla ölesiye dek işkence ederek gözlerini korkutuyordu.

Çin ve Çinli hayramydı; bunun sonucu olarak da askeri yakalı bir tunik giyer, yerli yersiz Ruslar dahil tüm beyazlara verir veritirirdi. Arada bir Tanzanya'ya seyahat ederek diğer Çin yanlısı derebeyiyle görüşürdü. Kısacası Bujumbura'nın en güçlü adamıydı.

Son derece iyi düzenlenmiş çalışma masasının başında dikilen Michel Couderc de böyle düşünüyordu zaten. Masanın tam ortasında, dikkati hemen çeken bir 100 dolar duruyordu.

Malko'nun ayrılışından bir saat kadar sonra, JNK üyeleri tarafından uyarılan komiserin adamları evine gelmiş ve üstünü arayarak bu parayı bulmuşlardı. Ve işte şimdi, dertlerin her türlü başlamak üzereydi.

— Sonra?

Couderc gözlerini kırptırdı.

— Anlayamadım, bay komiser?

Nicoro bir baş işareti yaptı. Couderc'in arkasında duran Bakari ve M'Polo adındaki iki müfettiş birden üzerine atıldılar. Gözlükleri odanın bir köşesine fırladı. Ayaklarının ucunda zıplayarak sırayla vuruyorlardı. Couderc korunmak için Bakari'nin kravatına asıldı; zenci vahşice sağ elini ısırdı.

Michel Couderc yere düştü. Zenciler kurulu robotlardan farksız biçimde hemen durdular; kravatlarını düzelterek ayaklarının üzerinde hareket

etmeye devam ettiler. Bakari doğrulmaya çalışan Couderc'in pantolonuna ayakkabısının ucunu sil-di. Nicoro sakın bir sesle:

— Sizi dinliyorum, Bay Couderc, dedi.

Zavallı adam başını salladı:

— Adamlarınız bana niçin vuruyor, bay komi-ser?

Nicoro'nun sağlam gözü öfkeden kapandı. Fransızca'yı iyi konuşmasına rağmen, öfkelen-diği zamanlar bazı sessiz harfleri gereğince söyleyemi-yordu.

Yumruğunu 100 doların üstüne indirdi.

— Sersem beyaz, polisle dalga geçmeyi sürdür-recek misin? Nereden buldun bu 100 doları? Canı-na okurum senin, dangalak! Polisle dalga geçersin ha! Polisle dalga geçmeyi ben sana gös...

Saygıdeğer Nicoro burnundan soluyordu. Ce-hennem zebanileri kasılmış yüzünün yanında me-lek gibi kalırlardı. Oturduğu yerden fırlayarak Couderc'e öyle bir tokat attı ki zavallı kapıya fırladı. İki zenci polis ise sinsi sinsi beyazın zavallılığını seyrediyordu.

Nicoro'nun Couderc'in böbreklerine bir tekme atmasıyla zavallı inledi. Sonra, Couderc'i yakasın-dan tutup kaldırdı. Kalın dudaklarını avının kor-kudan yeşile dönmüş yüzüne dayayıp Swaheli, Ki-nindi ve Fransızca karışımı küfretmeye başladı.

Bu parayı zencilerden çaldın, alçak! Ağzını burnunu dağıtacağım senin...Geberteceğim seni.

Yardımcılarından birine döndü:

— Bakari! Bıçağını ver!

Polis, kemerine asılı deri kılıftan uzun bir bı-çak çekip şefine uzattı. Nicoro bıçağı kapar gibi al-dı. İğrenç bir gülümseme dişlerini ortaya çıkardı. Sakinleşmişti. Ani bir hareketle bıçağın ucunu Couderc'in pantolon kemerine soktu ve yukarı doğru çekti. Kemerini kesilince Couderc iki eliyle

pantolona yapıştı.

— Ellerini başının üzerine koy! dedi Nicoro.

Verdiği emirle birlikte bıçağın ucunu da bileğine dayadı.

Couderc ellerini kaldırdı ve pantolonun dizlerine düşmesiyle ortaya gri keten külotu çıktı. Nicoro bu kez bıçağı külotu takıp kumaşı önden boylu boyunca yırttı. Couderc robotumsu bir hareketle ellerini aşağı indirip önünü gizlemeye çabaladı. Bıçağın ucu, karnının alt tarafına, erkeklik uzvuna çevrilmişti.

— Şimdi öt bakalım. Eğer tek bir yalan söylersen, önündeki fazlalığı keserim, diye homurdandı Nicoro.

Gülmekten kırılan Bakari ile M'Polo, Couderc'in yüzünü görebilmek için yer değiştirdiler. Zavallının cinsel gücü hakkında kaba saba kelimeler kullanarak aralarında fısıldaşıyorlardı.

— Anlat bakalım!

— Neyi anlatayım, komiserim? dedi Couderc zayıf bir sesle.

Bıçağın ucu tüylü bölgeye iki milim kadar girdi. Couderc geriye doğru sıçrayarak kapıya yapıştı. Bıçağın ucu erkeklik uzvuna çevrili bir biçimde Nicoro ilerledi.

— Bu parayı biri verdi, diye bağırdı Couderc.

- Kim?

— Şimdiye dek hiç görmediğim biri. Evime geldi. Adresimi bir dostumdan almış. Adı, Malko Linge idi.

Nicoro'nun yüzünde kurnaz bir ifade belirmişti, ama hâlâ ürktücüydü.

— Niçin sana 100 dolar veriyor?

Couderc tereddüt etti. Tehlikeliydi ama komiserden öylesine nefret ediyordu ki, herifi atlatmak büyük bir zevk olacaktı. Yine de buna cesaret ede-

medi.

— Bir rehber arıyordu.

— Rehber mi?

Zenci katıla katıla gülmeye başladı.

— Sen, rehber ha! Bırak palavrayı. Yalan söylüyorsun.

— Hayır. Güneye gitmek için rehberlik etmemi istedi. Swaheli ve Kirundi dili konuşmadığı gibi ülkeyi de tanıımıyordu.

— Mossolann ülkesinde ne işi varmış?

— Bilmiyorum.

— Niçin sana bu kadar çok para verdi?

— Kendisine hiç param olmadığı söyledim. Yola çıkmak için araç, gereç ve yiyecek temin etmem gerekiyordu.

Nicoro aklının yeterince yattığım belirten bir ifadeyle bıçağı indirdi ve geri dönerek masasına oturdu. Couderc utangaç bir tavırla külotundan arta kalanları toplayıp pantolonunu çekti.

Herhangi bir emir almamış olan diğer iki polis Couderc'in üstünü başım toplamasına karışmadılar. Adamın konuşmuş olmasından hiç hoşnut değillerdi. Bir beyazı böylesine sıkıştırmak her gün rastlanan olaylardan değildi. Bayağı eğleniyorlardı.

Nicoro önündeki kâğıda bir şeyler çizerek neşesini gizlemeye çalışıyordu. Malko'nun Burundi'ye gelişinden haberdardı. Inga görevini kusursuz yapmıştı. Ayrıca başka şeyler de öğrenmişti. Yerel bankaya 40.000 dolarlık bir havale çıkarıldığını da biliyordu. Söz konusu parayı ele geçirmeden bu adamı saf dışı etme düşüncesi canını sıkıyordu. Hatta başkaları bunun aksini düşünebile... Couderc sayesinde isteğine belki kavuşabilirdi. Bu herif güneye beş parasız gidecek değildi ya. Elinde para olmadı mı, çakıl taşı bile alamazdı.

Bu durumda diğeri huylandırmamak gerekiyordu.

Gönül rızasıyla parayı Couderc'e uzattı:

— Al param. Sana ne dediyse öyle hareket et. Yalnız olup bitenleri bana haber vereceksin.

— Peki, dedi Couderc.

Bir yandan da yaptığı alçaklık için kendi kendine küfrediyordu.

— Buraya geldiğinden sakın söz edeyim deme.

— Etmem.

Nicoro ayağa kalkıp bıçağı eline aldı. Sonra Couderc'e yaklaşarak, Amerikan filmlerinde gördüğü gibi kelimelerin üzerine basa basa konuştu:

— Eğer bana ihanet edersen seni hücreye kapar ve kendi ellerimle gebertirim. Hem de hemen değil, bir hafta boyunca ağır ağır canına okurum. Şimdi toz ol!

Couderc dönüp çıkarken Nicoro seslendi. Emirlerine uyup uymayacağını görmek istiyordu:

— Nerede kalıyor bu senin adamın?

— Pagidas'ta.

— Güzel. Defol şimdi. Ha sahi, ne diyecektin?

— Akisanti Sana! \* diye mırıldandı Couderc.

Bakari önünden geçen Couderc'in yumuşak kışına bir tekme attı; amacı, adamın herhangi bir cevap verdiği takdirde, camna okumaktı. Ama Couderc zencileri çok iyi tanıyordu. Kafasım bile çevirmedi; usulca kapıyı kapadı ve kendini kızgın güneş altında kavrulan sokağa attı.

Uprona Caddesi çok kalabalıktı. Pazarın kurulduğu gündü ve Muramuya, Bubanza, Mwizar'dan gelen zenciler, bir ay önce cumhurbaşkanlığı binasına dönüştürülen eski krallık sarayım görmek istiyorlardı.

(\*) Çok teşekkür ederim.

Bir parkın ortasında yer alan çirkin bir yapıydı bu, fakat Burundililerin gözünde son derece önemi vardı: Çünkü, bir zamanlar burada beyazlar oturmuştu.

Yas tuttuğu, kafasının kazınmış oluşundan belli, belden yukarı çıplak bir zenci kadın Couderc'e çarpınca beriki Swaheli dilinde bir küfür savurdu. Sonra ne yaptığının farkına varıp, kadının duyup duymadığını anlamak için geri dönüp baktı.

Kin ve korkudan hâlâ tir tir titriyordu. Bağimsızlık Alanı'nda Crémaillère Bar'da durup bir soluk almaya karar verdi. Bir bira ısmarladı ve gözlüklerini temizledi. Hemen her yanı ağrıyordu. Oturduğu yerde düş kurmaya başladı. Elinde bir makineli tüfek, sıra sıra dizilmiş zencileri temizleyişini gözünün önünde canlandırdı.

Düş kurmak güzeldi. Oysa şu an, berbat bir durumda bulunuyordu. İhanet edecek olursa, Nicoro'nun sözünü tutacağından emindi. Polis hücrelerinde ölmek istemezdi. Diğer taraftan, bu Allahın cezası ülkeden kurtulmak için Malko son şansydı. Bu durumda bir seçim yapmak çok zordu.

Eli acıyordu. Elini kontrol ederek bir eczaneye gidip gitmemekte tereddüt etti. Kendisine sık sık, bir zenci ısırmasının en az bir maymun ısırması kadar tehlikeli olduğu söylenmişti; kısa zamanda azar, hatta insanı ölüme bile götürürdü. Bunu düşünerek titredi ve sodalı bir konyak ısmarladı.

★

★★

Komiser Nicoro "Seçkin Beyler Kulübü"nün kapısını açıp içeri girdi.

Aralarında iki bakanın da bulunduğu birçok müşterinin vahşice öldürülüşü üzerine kapatılan göl kenarındaki Mavali'den sonra Bujumbura'mın

en iyi lokantasıydı burası ve hemen Crémaillère Bar'ın yamındaydı. Terası, eli silahlı kötü niyetli kişilere kolaylık sağlayan bir giriş oluşturunuyordu. Hükümetin yüksek kademedeki zenci memurları hep bu kulüpte buluşurlardı. Burundi kahvesinin, aralarında Nicoro ile Yunanlının da bulunduğu bazı kişiler çıkarına ucuz fiyatla uluslararası pazara sürülmesine burada karar verilmişti.

Kulüp henüz boştu. Saat 6'ya gelmemişti. Komiser maroken bir koltuğa çöküp bir kadeh Fernet-Branca ısmarladı. Midesi zayıftı, hele sinirlendiği zamanlar sancısı daha da artıyordu.

Ayrıca, kişisel çıkarım ortaklarıninkinden önde tutmakla kendini ateşe attığım da biliyordu. Kente gelen yabancımın çoktan öldürülmüş ya da kovulmuş olması gerekirdi.

Nicoro daha iyi düşünebilmek için Fernet-Branca'nın arkasından bir konyak ısmarladı. Açgözlülük damağım kurutuyordu. 40.000 dolar! Son derece dikkatli hareket etmeliydi. Yabancı öyle kolay yutulur lokma değildi kuşkusuz. En iyisi yasal bir yol tutturmaktı. Böylece ortaklarını da yatıştırmış olurdu. Biraz rahatladığım hisseden Nicoro dudaklarım konyağına değdirdiği anda barın kapısı sertçe açıldı ve içeri, üzerinde gül kurusu takım elbise bulunan, iriyarı, gözleri kan çanağına dönmüş, kafası bilardo, topu gibi pırıl pırıl parıldaayan bir tip girdi. Komiseri farkeder farketmez timsahı andıran bir gülümsemeyle ona doğru ilerledi.

Yüzü öfke ve vahşetten allak bullaktı. Ne içeceklerini sormak üzere yaklaşan garsona aldırmaksızın belinden 38'lik bir Colt çekip Nicoro'nun göbeğine dayadı. Zenci kül gibi oldu. Başka biri bunu yapsa çanına ot tıkardı onun. Fakat Yunanlıya boş yere Katil Ari dememişlerdi!



— Nico, dedi Yunanlı, eğer benimle oyun oynamaya kalkarsan o maymun suratlı Tanrı'na umduğundan çok daha önce kavuşursun.

Cumhuriyetin en güçlü ve en saygın memurlarından biriyle bu şekilde konuşulduğunu biri duyacak olsa küçük dilini yutardı. Ama Kıbrıslı Rum Aristo Palidis elmas kaçakçılığının bir numaralı adamıydı. Elmas toplayan adamları Kassai'den Güney Afrika'ya kadar her yerde cirit atarlardı. Soma da, komiserin de yer aldığı şebeke aracılığıyla Lübnan'a dek uzanırlardı. Komiserin varlığı nedeniyle araçlar hiçbir zaman aranmazlardı. Oysa ufak tefek kaçakçılar ya da Katil Ari'ye kafa tutanların gümrüklerde canına okunurdu.

Bujumbura'da yerlilerle yapılan tüm ticaret Yunanlıların elindeydi. Yerlilerin her biri Nicoro'nun aktif ya da pasif korumasına sığınabilmek için aylık öderlerdi. Fakat bu son işte, komiser tüm etkinliğini yitirmişti. Ari yeni gelen yabancıyla ilgili bir iş çevirdiğim öğrenecek olsa onu hemen oracıkta temizlerdi. Diğer taraftan, 40.000 dolardan söz etmenin hiç gereği yoktu. Bu düşüncelerle zaman kazanmaya çalışarak ceketinin en üst düğmesini çözdü ve ağlamaklı bir sesle:

— Bay Ari, dedi, sinirlenmenize lüzum yok. Ne oluyor böyle? Size hürmette kusur mu edildi?

Diğeri öfkeden boğulacak gibiydi.

— Sen benimle dalga geçiyorsun galiba! Elmas satın almaya gelen bir herif kentte elini kolunu sallayarak dolaşıyor. Herifi geberteceğine burada oturmuş içki içiyorsun.

Nicoro, kendisini daha da çirkinleştiren bir biçimde güldü. Sevimli görünmeye çalışmak ona göre bir iş değildi aslında...

— Ben de boş durmuyorum, Bay Ari. O adam hakkında her şeyi öğrendim.

— İyi ya! Benim de isteğim herifin bir an önce ortadan yok olması. Sana bunun için para vermiyor muyum?

Durum çatallaşıyordu. Bir an kafası çalışan Nicoro, Couderc'in sorgulamasını aktardı. Biraz olsun sakinleşen Yunanlı tabancasını beline soktu.

Komiser devam etti:

— Şu ana kadar yasalara aykırı hiçbir şey yapmadı. Onu tutuklayâmam. Ayrıca, satın almak istediği taşların nereden geldiğini öğrenmek de çok ilginç olacak. Bu taşları temin eden kişiler sizin düşmanlarınız sayılır, Bay Ari.

Diğeri homurdandı:

— Vız gelir bana. Ben bir an önce bu heriften kurtulmak istiyorum, o kadar.

Yüzünde yeniden korkutucu bir ifade belirmişti. Tabanca yerine parmağını komiserin karnına dayadı.

— Aklım kullan, zenci! Yoksa, başın derde girer. Ne demek istediğimi anlıyor musun?

Bu tehdit dolu sözlerden sonra yerinden kalktı ve adım hiç de hak etmeyen "Seçkin Beyler Kulübü"nün kapısını vurup çıktı. Bir köşede yapayalnız kalan Nicoro, pek de üzgün görünmüyordu. Günün birinde nasıl olsa Yunanlının canınâ okuyacağım biliyordu. Çektiklerinin intikamını tek seferde alacaktı. Ama daha önce, elinden geldiği kadar para sızdırmalıydı ondan.

Yabancıya gelince, o da başıboş kalmayacaktı tabii. En ideali, yasal bir biçimde parasını elinden almak ve adamı Yunanlıya teslim etmektir. Yunanlının tepelerin üstündeki büyük evinde yarı serbest dolaşan mavi gözlü, Sira adında bir panteri vardı. Birçok davada işe yaramıştı. Hayvanı bir, iki gün aç bırakmak ve biraz sinirlendirmek yetiyordu.

Michel Couderc'in yardımıyla tasarısının ilk kısmını başaracağım umuyordu. Gerisi daha da kolay olacaktı.

İlk fırsatta barmeni ortadan kaldırmayı kafasına not ederek konyasını bitirdi. Herif Katil Ari'nin önünde başeğdiğine tanık olmuştu ve bu da prestiji için son derece zararlıydı.

Ceketinin üst düğmesini ilikledikten soma, Crémaillère Bar'a yemeğe indi.

Brigitte Vandamme onu sıcak bir gülüşle karşıladı. Nicoro, kadını her görüşünde, suratının şekilsizliğini hatırlayıp Tanrısına lanet ederdı. Brigitte 1,75 m. boyunda, nefis vücutlu ve kumral saçların çerçevelediği seksi bir yüze sahip bir genç kadındı.

Ö akşam da her zamanki gibi, içini gösteren ipek bir bluz ve çok kısa bir etek giymişti.

— Kremalı tavuk var, komiserim, dedi. Size ayırmıştım.

Nicoro salyalarını toparlamaya çalıştı. Tanıştıklarından bu yana, Brigitte ile yatmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Beş yıldır duldu ve Belçikalı kocasının araba kazasında ölümünden sonra zencilere karşı, özellikle kırsal kesimden gelen körpecik erkeklere karşı dayanamaz olmuştu. Genellikle her ay birinin posasını çıkarır bırakırdı.

Nicoro genç kadını tavlama için kendisine, Beyaz Saray diye bilinen Bujumbura Cezaevi tutuklularının doyurulması imtiyazını vermiş, Brigitte de ona teşekkür etmişti. Birçok kez komiseri yemeğe davet etmiş, elini tutmasına izin vermiş, mini etekliğini alabildiğince açarak bacak bacak üstüne atmış, fakat her şey o noktada kalmıştı. Nicoro ise, kadına göz göre göre saldırmaya bir türlü cesaret edemiyordu.

## VI. BÖLÜM

Pagidas'ın barında elektrikler birdenbire sö-nüverdi. Hole açılan kapının da kapalı olması ne-deniyile çevre zifiri bir karanlığa gömüldü.

Malko temkinli bir hareketle oturduğu tabure-den kaydı ve sezdirmeden bulunduğu noktadan uzaklaştı. DC 6'daki suikastten sonra beklenmedik olaylara karşı hazırlıklı bulunmayı öğrenmişti. Uçaktaki katilin ortalarda görünmemesi, canının güvencede olduğu anlamım taşımıyordu. Ayrıca adamın niçin saldırdığını da bilmiyordu; Karşı ör-güt hesabına mı çalışıyordu, yoksa taşıdığı "kılıf" çok mu inandırıcı olmuştu?

Tavandaki iki vantilatör gitgide hafifleyen bir homurtuyla durdu. Pagidas Oteli'nin her tarafın-da soğuk hava sistemi yoktu. Ünlü Rum ekonomi-si işte!

Barın arka kısmındaki kapı açıldı ve bir ho-murdanma duyuldu:

— Allah kahretsin! Buzdolabı durdu!

Gömleğinin kolları sıvalı, kara kuru, bir Rum belirdi. Bir elinde elektrik feneri, diğerinde kosko-ca bir paket vardı. Barın çevresini dolandı ve Mal-ko'ya çarpmak üzereyken durdu. Otelin aşçısıydı.

— Elektrik arızası! diye yakındı. Bu salaklar bir santralı bile idare etmekten acizler. Bir gün sü-

rer bu. Etlerle balıklar da iki saatten fazla dayanmaz bu sığağa. Ben de hepsini topladım yedek buzluğa götürüyorum. Aksi halde hapı yuttuğumun resmidir. Ne ülke be! Allah kahretsin böylesini!

— Niye buradan çekip gitmiyorsunuz? diye sordu Malko.

Rum umutsuzca gülümser gibi oldu.

— Hükümet bir yıldır borçlarım ödemiyor, beyim. Yalnız bana, resmi yemeklerden 500.000 Belçika Frangı borcu var. Parasız iş yapmam desem hapse atarlar, çekip gitsem iflas ederim.

Paketi koltuğunun altında, gözden kayboldu. Malko karanlıktan sıyrılıp hole çıktı. Klima cihazları durmuştu. Yarım saat sonra her taraf cehenneme dönecekti. Michel Couderc'le randevusu olduğu bir yana, istese de başka bir şey yapamazdı. Bujumbura kasaba görünümünde sakin bir kentti. Uprona Caddesi ve Bağımsızlık Alanı dışında birkaç küçük yerli mağazasından başka bir şey yoktu. Görkemli villalar ya tepelerde, ya da göl kenarında bulunuyordu. Malko'nun arabası yoktu, zaten güneş altında dolaşmaya da hiç gönüllü değildi. Tek isteği bir an önce işe koyulmaktı. Nairobi'deki toplantının üstünden beş gün geçmişti. Üstelik, bu sessizlik hiç de hoşuna gitmiyordu. Kendisini bir kez öldürmeye teşebbüs ettiklerine göre, bunun arkası gelecek demektir.

Saat 3 olmuştu. Couderc iki saat gecikmişti. Malko onu aramaya karar verdi.

Otel hizmetkârlarından biri taburesinde uyukluyordu. Malko'nun sarsmasıyla birlikte ayağa kalkarak Urundi lehçesinde anlaşılabilir bir şeyler geveledi.

— Bir taksiye ihtiyacım var, dedi Malko.

— Taksi yok, Buvana.

Soluğu alkol kokuyordu. Tekrar taburesine

çöktü.

Cesareti kırılan Malko Uprona Caddesi'ne bir göz attı. Siesta vaktiydi. Bir ağacın gölgesinde uyuklayan iki, üç zenci vardı.

Birden, Bağımsızlık Alanı'nın bir köşesinden dönen küçük kırmızı bir Austin otele doğru yöneldi. Malko'nun önüne geldiğinde durdu. Avusturyalının gözüne ilk çarpan şey, sarı ipek bir giysinin altından kalçalarına kadar cömertçe ortaya çıkmış bronz bir çift bacak oldu. Arabadan inen genç kadın Malko'ya doğru ilerledi.

ince, uzun boyluydu. Güneş gözlüğü takmış, saçlarını omuzlarına salmıştı. Malko'nun önünden geçerken belli belirsiz bir baş işaretiyle selam verip resepsiyona gitti.

— Bay Linge burada mı?

Sesi duyulsun diye yüksek perdeden konuşmuştu.

— Hanımefendi!

Genç kadın döndü ve baktı:

— Evet?

Bacakları biraz açık, omuzları hafifçe geriye atılmış haliyle bir mankeni andırıyordu.

— Özür dilerim, fakat aradığınız kişi benim.

Anlatımı olanaksız bir bakışla Malko'yu süzdü.

— Adım, Jill. Arkadaşımız Michel Couderc tarafından geliyorum. Araba yüzünden gecikti. Sizinle evimde buluşacak. Otelden daha emniyetli. Eğer benimle gelerseniz...

Malko, değişik duygular içinde, tereddüt etti. Couderc'in gecikmesinde olağandışı bir şey yoktu. Ama böylesine nefis bir kadınla ilişkisi olduğunu görmek Avusturyalıyı şaşırtmıştı.

Kadının açık ve sevimli bir hali vardı. Hele Burundi gibi bir ülkede böyle bir kadına rastlandı-

ğında insanın yere diz çöküp Tanrı'sına şükredeceği geliyordu.

— Gidelim.

Austin'e atladılar. Genç kadın -yirmi beş yaşlarında olmalıydı- yanındaki yolcusuna aldırma-sızın eteklerini kalçalarına kadar sıyırarak arabayı çalıştırdı. Hızlı ve güzel kullanıyordu.

— Adınız nedir? diye sordu Jill.

— Malko. Avusturyalıyım.

— Tanıştığımıza sevindim, Malko. Bujumbura'da ne işiniz var?

— Ya sizin? Hiç de güzel bir kadına göre bir yer değil burası.

Umursamaz bir tavırla omuz silkti.

— Hayatımı kazanıyorum. Kibar zenci hanımları giydiriyorum. Tabii, arzularına göre. Güney Afrika'da, Johannesburg'da mankendir. Burada on kat daha fazla kazanıyorum. Bir süre sonra buradan ayrılacağım.

Malko parmak uçlarında bir karıncalanma hissetti; bu duygu onu pek ender yanıltırdı. Jill kendisini arzuluyordu. Bunun farkına varmakla kafasındaki kuruntular bir anda silinip yok oldu.

Gözlüklerini çıkarıp genç kadına baktı. Profili nefisti. Dudaklarına diyecek yoktu. Jill yarım dönerek gülümsedi.

Bu arada hiç konuşmadılar. On dakika sonra Austin iki yanı çiçeklerle çevrili bir yola saptı ve sömürge mimarisine uygun iki katlı beyaz bir evin önünde durdu. Kentin aşağı kısmında, Tanğanika Gölü yakınındaydılar.

Malko Jill'in peşine düştü. Eve mutfak kapısından girdiler. Alt kattaki odalar kumaş topları, askılar ve elbise patronlarıyla doluydu. Bir köşede büyükçe bir divan ve bir pikap göze çarpıyordu. Perdeler çekiliydi. Oda loş ve serindi.

— Evde kimse yok, dedi Jill. işçilerim saat beşte gelirler. Burayı hem iş yeri, hem de ev olarak kullanıyorum. Daha pratik oluyor.

iri gözleriyle Malko'yu tepeden tırnağa süzdü. Hemen hemen aynı boydaydılar.

— Pardon, şimdi gelirim.

Malko divanın bir köşesine ilişti.

Beş dakika soma genç kadın elinde bir tepsi, viski ve kadehlerle geri döndü. Malko kendini zorlayarak viskiyi kabullendi; votkadan başka içki sevmeydi.

Jill divana, hemen yanı başına oturdu ve kadehini kaldırdı.

— Burundi'ye hoş geldiniz! Sahi, ne iş yapıyorsunuz?

— Birtakım işler işte. Buna maden arayıcılığı da diyebilirsiniz.

— Demek Michel Couderc bunun için size yardım ediyor. Çok iyi bir insandır.

Kadehini bir dikişte boşalttı. Kalktı, pikabı çalıştırdı. Frank Sinatra'nın tatlı sesi odayı doldurdu.

Jill tekrar divana oturdu ve yarım dönerek sırtını Malko'ya çevirdi.

— Bana yardım edin.

Malko bir an anlamadı. Genç kadın biraz daha yaklaştı.

— Fermuar, dedi Jill. Dikkat edin de kumaş fermuara sıkışmasın.

Malko'nun eli Jill'in sırtı boyunca yukardan aşağı indi. Fermuarın çıkardığı kendine has sesle elbise ikiye ayrıldı ve genç kadının bronzlaşmış sırtı ve beyaz külotunun üst kısmı ortaya çıktı. Bir kalça hareketiyle elbiseyi ayaklarının dibine düşürdü ve Malko'ya döndü. Göğüsleri de vücudunun en az diğer tarafları kadar bronzlaşmıştı. Küçük diri göğüsleri vücudunun uzun kaslarıyla nefis



bir uyum sağlıyordu.

— Avrupa'nın çift renkli kadınlarından daha iyi değil mi böylesi? dedi.

Malko cevap verecek zaman bulamadı. Genç kadın yanına uzanarak:

— Soyunun! dedi.

Malko kendini bir an doktorda sandı. Sonra yarı alaylı, yarı meraklı soyunmaya başladı. Jill onu izliyordu. Çırılçıplak kaldığında elini hafifçe karnında gezdirdi.

— Gel. Sevişmek istiyorum.

Malko genç kadın kollarının arasına aldı. Jill mırıldandı:

— Senden bir anda hoşlandım. İnsan seni görünce hemen sevişmek istiyor.

Vücudunu vücuduna yasladı. Kùlotunu kendi çıkarmıştı. Malko öpmek istedi, fakat kadın dudaklarını kaçırdı.

— Sonra.

Gözlerinin rengi iyiden iyiye koyulaşmış, sırtına geçirdiği parmaklarıyla Malko'nun kaslarını ovmaya başlamıştı. Zaman zaman ağzını göğsüne dayıyor, dişlerini etine geçiriyordu. Malko garip bir duyguya kapılmıştı. Aralarında ne aşk, ne de sevgi vardı. Sadece bir arzuydu bu. Sevişmeye susamış iki bedenin duyduğu bir arzu...

Jill gözlerini yummadı bile; tek kelime konuşmadılar. Bir an, bakışlarından şefkati andırır bir ifade geldi geçti, soma soluk soluğa ve ter içinde yan yana hareketsiz uzandılar.

— Bu rezil ùlkenin sıcakında sevişilmiyor bile, dedi Jill. Buna rağmen, yine de aklım hep sevişmekte. Evdeki erkek hizmetkârların, belki faydalanırsınız umuduyla yiyeceklere bir şeyler kattıklarından eminim.

Malko cevap vermeksizin şakaklarından akan

terleri sildi.

Jill gülümsedi.

— Bir duş yapar mısın? Banyo şurada.

Malko'yerinden kalktı, banyoya girip kapıyı kapadı. Jill sırtüstü yatmış sigara içiyordu.

Soğuk suyu sonuna kadar açtı. Bir anda formunu bulmuştu. Bu meslek adama neler yaptırıyordu! Sabunu alıp yıkanmaya koyuldu.

Tam yüzü gözü sabun içindeyken lavabonun buğulanmış aynasında bir gölge farkettil. Bir an bunu Jill sandı. Fakat gölge belirginleşti ve böğründe sert bir cisim hissettil. Yüzündeki sabunu akıttığında, gözleri kan çanağına dönmüş iriyarı bir herifle burun buruna geldi. Elindeki horozu kalkmış 38'ligin namlusunu karaciğerine bastırıyordu.

Malko'nun ilk düşüncesi, çıplak ve sabunlu haliyle aptalca bir görünüm içinde bulunduğuydu. Sonra, can sıkıcı olayların başlamak üzere olduğunu akıl etti. Üçüncüsünü düşünecek zamanı olmadı.

— Çık oradan, diye böğürdü adam.

Herif kendini savaş alanında samyordu.

— Duş mu almak istiyordunuz?

Bu soru istemeyerek ağzından kaçmıştı. Aptalca bir şeydi ama tamiri imkânsızdı. Karşısındaki yarma öfkeden morardı. Silahım daha da bastırarak homurdandı:

— Kes sesini, sersem. Ne halt ediyorsun burada?

Malko bir an bu adamın Jill'in sevgilisi olabileceğini düşündü. Ama hiç de öyle bir fiziğı yoktu. Bir havlu alıp sarınarak:

— Görüyorsunuz, yıkanıyordum, dedi.

Herif muz ağacının yaprağı andırır koca elini kaldırıp var gücüyle Malko'ya bir tokat attı.

— Bir uyanıklık yapmaya kalkarsan seni burada nallarım. Kimsin ve burada ne halt ediyor-sun?

Tokatın etkisiyle şaşkınlığı devam eden Malko temkinli bir biçimde cevap verdi:

— Adım Malko. Malko Linge. İşadamıyım.

Soylu Serenissime Altesleri ve benzerleri gibi soy sıfatlarını saymaya hiç gerek yoktu şu sıra...

— Palavracı! diye haykırdı yarma. Elmas dümeni peşindesin, değil mi?

Malko kurulanmaya başladı. Durumu hiç de parlak değildi.

— Madem biliyorsunuz, ne diye soruyorsunuz?

— Bir şey sorduğum yok sana. Buradan defolup gitmeni istiyorum. Hem de derhal.

— Giyinecek vaktim var mı bari?

Diğeri yavaşça uzaklaştı.

— Canın cehenneme!

Malko pantolonunu aldığıında Jill cüzdamn incelenmesini bitirmişti. Avusturyalıya bakmadan açıkladı:

— Dedikleri doğru. Doğu Afrika Bankası'ndan 40.000 dolar havalesi gelmiş.

Malko'nun giyinmesi bitmişti. İçinden, düştüğü duruma deli oluyordu. Michel Couderc kendisine ihanet etmişti. Jill de üzerine giysisini geçirmişti. Göz göze geldiklerinde bakışlarının ifadesiz olduğunu farketti. Ayakta dolanıp duran iriyarı Rum, boğa gibi soluyordu.

— Bu parayı ne yapacaktın?

Giyinmiş olan Malko aşâğılık duygusundan kurtulmuştu artık.

— Az önce söylediniz ya, elmas satın alacaktım. Canınızı mı sıkıyor bu?

Adam Malko'nun burnuna doğru salladığı

38'ligi öfkeden yiyecek gibiydi.

— Benim kim olduğumu biliyor musun? Katil Ari adı sana bir şey ifade ediyor mu? Eğer buradan çekip gitmezsen seni gebertirim.

— Ya o bayan?

— Onu bırak. Söyle, ne diyorsun?

— Neyi ne diyorum?

Tabancanın namlusu Malko'nun ağzının iki santim ötesindeydi. Avusturyalı hiç duraksamadı. Sağ eliyle silahın emniyet mandalını kapalı duruma getirirken, sol eliyle de namluyu yakalayıp hızla çekti. Olağanüstü belleğinde her türde silahın mekanizması kayıtlıydı. Rum tetiğe basmakta gecikmişti. İşaret parmağının kırılmaması için silahı bıraktı.

Malko tabancayı sağ eline geçirip emniyet mandalını açtı.

— Oturalım, dedi. Ve konuşalım. Niçin benim buradan gitmemi istiyorsunuz?

Aptallaşan Aristo kekeledi.

— Burada kaçak elmas satış işi bana ve arkadaşlarıma aittir. Bu iş bize çok pahalıya mal oluyor. Ayağımızın altında kimse dolaşsın istemeyiz.

CIA'nın parlak beyinleri, bu tür gözü dönmüş bir kaçakçının tepkilerini hesaba katmamışlardı.

— Sizin işleriniz beni hiç ilgilendirmiyor, dedi Malko. Siz de benimkilerle ilgilenmeyin. Zaten burada fazla kalacak değilim.

Malko'nun ateş etmeyeceğini anlayan Ari, yeniden diklenmeye başladı.

— Eğer buradaki elmasların tekine dokunacak olursan cehennemi boylarsın. Onlar bize aittir. Bizim dışımızda biri sana satış yapmaya kalkarsa o da seninle birlikte geçer.

Aslında gerçeği söylemek, bütün sorunu çözümlerdi. Ama Malko oyunu sonuna dek sürdür-

mek zorundaydı. Allan haklıydı. Kendisine uydurduğu "kılıf" öylesine inandırıcı olmuştu ki, herifler her an onu mezara göndermeye bakıyorlardı. Ayağa kalktı.

— Tartışacak zamanım yok. İstesem sizi şurada temizlerim, ama gerek görmüyorum. Buraya sadece iş yapmaya geldim ve size hiçbir zararım dokunmayacak.

Ari tehdit dolu bakışlarını Malko'ya dikti.

— Alçak. Kendini şimdiden ölmüş bil...

Malko duymamış gibi yaptı. Rumu oracıkta öldürebilirdi. Fakat çıkabilecek aksilikler bir yana, her şeyden önce bir katil değildi ve olmayacaktı da.

— Jill, dedi, beni buraya siz getirdiniz. Şimdi de beni buradan götürmek inceliğini gösterir misiniz?

İri gözlerde bir panik havası esti. Ari'ye bir işaret yaptı, ancak Rum bunu farkedemeyecek kadar öfkeliydi.

— Dediğini yap, diye homurdandı. Ve elinden gelirse gölde boğuver.

Malko eğilerek selam verdi.

— İnşallah, sizinle karşılaşmak zevkini bir daha tatmam, Yalnız sözümü unutmayın. İşlerime burnunu sokanlardan hiç hoşlanmam.

— Bu ülkeden canlı çıkamayacaksın, diye bağırdı Rum. Eğer çıkarsan bana da Katil Ari demişler.

Malko 38'liği beline takıp Jill'e işaret etti. Genç kadın öne geçti ve Austin'e bindiler. Çiçekli yoldan çıktıktan sonra Malko emretti:

— Göle gidiyoruz.

Jill sarsılarak ağlamaya başladı. Karşılaştıklarından bu yana ilk kez insanca bir duyguyu açığa vuruyordu.

— Hayır, yapmayın... Yalvarırım... Ben...

— Sizi ne öldüreceğim, ne de döveceğim, dedi Malko sakın bir sesle.

Korkudan mahvolmuş bir bakışla Malko'yu süzdü. ....scanned by darkmalt1

— Korkuyorum. Ari bir defasında beni öldüre-siye dövdü. Şimdi de benim gözümün önünde onu rezil ettiniz. Yine beni...

— Peki ama bu maymunla niye kalıyorsunuz?

— Para için, dedi. Onun yüzünden Güney Afri-ka'da altı ay hapis yattım. Elmas geçiriyordum. Şimdi burada çete hesabına çalışıyorum. Fırsatını bulduğum an kaçacağım. Neresi olursa olsun...

Tanganika Gölü'nü çevreleyen dar bir yola ulaşmışlardı. Civarda birkaç kulübe ve Belçikalıla-rın kaçmalarından bu yana kapalı duran villalar vardı. Manzara nefisti.

— Şurada durun!

Genç kadın uysalca boyun eğdi. Malko aşağı inip bataklıkla kıyıya kadar gitti. Kolunun var gü-cüyle tabancayı fırlattı. Silah yeşil sulara gömül-dü. Sonra arabaya dönüp yerine geçti.

— Arkadaşınızın beni polise şikâyet etmesinin hiçbir yararı olmaz artık... Beni Pagidas'a götürün.

Jill hemen hareket etti. Artık yamndaki ada-ma güvenmeye başlıyordu. Malko acıyan bakışlar-la onu süzdü.

— Sizin gibi güzel bir kadının bu bataklıkta yaşaması çok yazık...

— Kurtulacağım buradan. Siz de çok dikkatli olun. Ari gerçek bir katildir; çok güçlü arkadaşları var. Bir defasında buraya sizin gibi biri gelmişti. Adamdan üç ay sonra arta kalan, çakallarla akba-baların geride bıraktıklarıydı. Benim önümde sizi öldürmeye yemin etti. Bunu gerçekleştirmek için

elinden geleni yapacaktır.

— Kendimi korurum. Ama kaçak taş almamı niçin bu kadar engellemek istiyor?

— Korkuyor. Arkadaşlarıyla bir tekel kurmuşlar. Taşları çok düşük fiyata alıyorlar. Bunu kabullenmeyen satıcıları da ya korkutuyorlar ya da ortadan kaldırıyorlar. Sizin yüksek fiyat önermenizden korkuyor. Çetenin asıl kârı buradaki taş satın alımındandır. Kaça satın aldıklarım öğrenmenizi istemiyor. Yoksa Beyrut kıyameti koparır. Çünkü oradakiler hem daha fazla tehlikeyle karşılaşıyorlar, hem de daha az kazanıyorlar.

— Bak, bu çok ilginç...

— Bundan söz ettiğimi sakın kimseye anlatmayın, diye fısıldadı Jill. Yoksa beni öldürürler.

— Korkmayın, söz etmem.

Austin Pagidas'ın önüne gelmişti.

— Hoşça kalın, Jill! dedi Malko. Cammızı sıkımayın. Aristo'ya rağmen, güzel vakit geçirdik.

— Malko!

Elini dizine koydu.

— Bunun... Bunun böyle olacağım bilmiyordum. Couderc'ten bilgi alan Ari benden sizi eve götürmemi ve silahınızın olup olmadığını öğrenmemi istemişti.

— Bu konudaki mesleki yönteminize diyecek

— Yaralıyorsunuz.

Malko hemen hemen arabadan çıkmıştı. Jill eğilerek fısıldadı:

— Sizi gerçekten arzuladım.

Malko kaçamak bir el işareti yapıp uzaklaştı.

Jill, öfke, yenilgi ve şefkat karışımı tuhaf bir duyguyla Malko'yu izledi.

Avusturyalının hole girmesiyle çıkması bir oldu. Bu kez kapıda taksiler vardı. Birine atlayıp

Kiwu Caddesi, 64 numaranın adresim verdi.

Kapıyı itip avluya girdiğinde **Couderc**'le karşılaştı. Couderc içgüdüsel olarak elleriyle yüzünü kapayarak geriledi. Malko nefretle dudaklarını gerdi.

— Hayatta olmam sizin hatamz değil, dedi. Dostunuz Aristo benden pek hoşlanmıyor.

Couderc ellerini ısırdı.

— Beni zorladı. Aksi halde öldürecekti. Nicoro sizin hesabınıza çalıştığımı söylemiş. Zaten sizinle iş yapmak istemiyorum artık. Alın 100 dolarınızı.

— Aptallık etmeyin. Teklifim hâlâ geçerli. Fakat bana bir daha ihanet etmeyeceğinizi umarım. Kendi çıkarınız için tabii. Çünkü ben burada kaldığım sürece, siz de bir yere gidemezsiniz.

Bu fikir Couderc'i düşünceye itti.

— Bu ülkeden paçayı kurtaracağımıza emin misiniz?

— Bunu daha önce söyledim, dedi Malko. Kemiklerimi Burundi'de bırakacağımı mı sanıyorsunuz?

Biraz iyi niyetli bir yaklaşım da olsa gerçek buydu. Couderc durumu anlattı:

— Bir araba buldum. İyi durumda bir Ford. Fiyatı 1.000 dolar. Lastikleri ve motoru yeni. Yarın sabah hazır olacak. Yalnız kentten çıkmak için izin kâğıdı gerekli. İzni Saray'dan almanız gerekiyor. Belki sizi geri çevirmeye cesaret edemezler. Fakat bu akşam geç oldu. Yarın sabah gitmeniz lazım.

— Peki, yarın giderim. Bu kez beni burada bekleyin. Ben sizi bulurum...

Couderc gözlerini kırptırdı.

— Bırakın ben de sizinle geleyim. Burada koruyorum. Ari tekrar gelebilir. Otelde **bir** şey yapmaya cesaret edemez.



— Nasıl isterseniz, dedi Malko.

Couderc kapıyı kapadı ve yola çıktılar. Neyse ki, Malko'yu getiren taksi 100 metre ilerdeydi. Taksiye atlayıp otelin adını verdiler.

Elektrik gelmişti.

Holün tam ortasında, en iyi koltukta morlar giyinmiş zenci bir rahip oturuyordu.

— Gerçek bir rahip mi bu? diye sordu Malko.

— Elbette, dedi Couderc. Burundi piskoposudur, ama pek **tutulmuyor**. Zenciler piskoposluğunu kabul ediyorlar ama beyaz olmadığı için mucize yaratabileceğine inanmıyorlar. Tek istekleri, Belçikalı rahibin geri dönmesi.

Malko katıla katıla güldü. Couderc ise sinirliydi. Her an Katil Ari ile karşılaşacakmış gibi durmadan çevresini kontrol ediyordu.

— Her neyse, dedi Couderc. Ben gidip şu arabayla ilgileneyim. Burada beni gören çok olur.

— Umarım yarına her şey hazır olur.

— İnşallah dedi Couderc.

Malko hemen odasına çıktı. Otel boş sayılırdı. Birkaç işadımı, memur ve otel kapıcılarını hatırlatan üniformalarıyla Afrikalı subaylardan başka kimse yoktu. Yatağına uzandı ve klima cihazının gürültüsüne rağmen hemen uykuya daldı.

\*

\*\*

Yan odada ise, Müfettiş Bakari ve M'Polo koyu renk elbiselerinin içinde terleyip duruyorlardı. Kravatlarını bile çıkarmaya cesaret edememişlerdi, çünkü kravatsız bir polise kimse saygı duymazdı. Komiser Nicoro kendilerinden, beyaz yabancını bir an olsun gözden kaçırmamalarını istemişti. Şu ana kadar her şey yolunda gitmişti. Hatta çok eğleniyorlardı. Beyazın Jill ile yaşadığı sahneyi seyretmek çok zevkli olmuştu.

Malko sabahın sekizinde sıçrayarak uyandı. Hava serinceydi, fakat içini sıkan belli belirsiz bir korku vardı. Kendini dünyada yapayalnız kalmış hissediyordu. Allan Pap bile yeryüzünün bir ucunda sayılırdı. Washington'dakiler tırnaklarını kemiriyor olmalıydı. Bir an iki aslronotu düşündü. Acaba hayatta mıydılar? Altı gün olmuştu...

Kalktı, açık mavi alpaka bir takım ve ipek bir gömlek seçti. Yassı silahı el çantasının dibindeydi. Tabancayı çantada bırakmanın yerinde olacağını düşündü. Aristo kentin göbeğinde kendisine saldırmaya cesaret edemezdi.

Bu kez otelin önünde altı taksi vardı. Bir köşeden küçük bir zenci çocuk çıktı ve yaklaşmış Malko'yu elinden tuttu.

— Taksi Buvana? Gel!

Malko'yu 2 CV'lik bir Citroen'e götürdü ve arabanın içine itti. Şoför gülümseyerek döndü:

— Nereye gitmek istersin, Buvana? Kız ister misin?

— Croix-du-Sud'e çek!

Bujumbura'nın en iyi lokantalarından biriydi. Citroen zar zor hareket ederek yola koyuldu. Ardından da, içinde iki polisin bulunduğu kaç model olduğu belirsiz Peugeot 403 hareket etti.

Şoför on dakika kadar gittikten sonra sırtarak Malko'ya döndü.

— Buvana, ben iyi Fransızca ve İngilizce konuşmak...

— Ah, çok iyi!

— Buvana, sen ilgilenmek çok güzel elmaslar?

Malko'nun kafası neredeyse tavana vuruyordu. Kentte mücevherci dükkânı açsa, ancak bu kadar tanınırdı. Hatta bu kadar bile değil.

— İlgilenmem. Niye sordun? .

— Buvana, ben bilirim. Ben emin...

— Yanılıyorsun.

Diğeri üzölmüş gibi başını salladı.

— İyi iş var, Buvana. Polislere ben hiç anlatmaz. Taşlar var çok güzel. Sen iste, ben seni yerine götürmek...

Buz gibi bir **tuzak** kokuyordu bu iş. Rum tarafından kiralanmış bir adam daha...

— Elmas satın almıyorum ben, dedi Malko.

Şoför ani bir hıçkırıkla elini ağzına götürdü. Sonra arabayı durdurarak ağzına götürdüğü elini Malko'ya uzattı. Avucunun içinde bir şeyler parıldıyordu.

— Bak hele, Buvana... Bu güzel taşlar sadece 50.000 Belçika Frangı.

Malko taşları eline almaktan kendini engellemeyemedi. Üç adet elması. Tekrar zenciye ger verdi.

— Teşekkür ederim. Bunlar beni ilgilendirmiyor. Sana elmas satın almadığımı söylemiştim.

Şoför taşları tekrar dilinin altına attı.

— Çok düşün, Buvana. Yarın, yine otelin önünde olmak ben.

Araba tekrar hareket etti. Malko, oynadığı rolü sürdürmek için, elmas satın almasının gerekip gerekmediğini düşündü bir an.

Croix-du-Sud'e ulaştıklarında sorusuna hâlâ cevap bulamamıştı. Şoföre yüklü bir bahşış bırakıp kapıyı kapadı. Lokantaya girdiği anda, polislerin arabası da taksinin yanı başında duruyordu. İki müfettiş iğrenç bir sırıtmayla arabadan çıktılar. Citroen'in içinde yanan tavan lambası sayesinde her şeyi görmüşlerdi. İçlerinden biri taksinin kapısını açıp Swaheli lehçesinde:

— Merhaba! dedi.

## VII. BÖLÜM

— Şef bugün yok. Karısıyla dinsel törene gitti... Buraya dönmez artık.

— Yerine kim bakıyor?

Zenci üzgün bir tavırla başını salladı.

— Onun yerine kimse imza atamaz. Şef bugün yok burada.

Malko adamı kıvrıkcık saçlarından tutup kafasını önündeki masaya vurmamak için kendini zor tuttu. Üç çeyrekte beri bu anlamsız konuşma sürüp gidiyordu.

Saat tam 9'da Başkanlık Sarayı'na gelmişti.

Kimseleryoktu.

Demir kapıyı aşmış, dar bir yoldan ilerlemişti. Yine kimseler yoktu. Çeşitli idari servislerin bulunduğu bina tam karşısındaydı ve etraf bomboştu. Ama üzerinde Burundi'nin amblemi olan koskocaman, kahverengi bir davul resmi bulunan büyük kapıyı itip içeri girdiğinde, eli, kucağına oturttuğu tombul bir Burundili kızın etekleri altında dolaşan bir paraşütçüyle burun buruna geldi.

Zenci Malko'yu görür görmez ayağa fırladı ve kucağındaki tombul da yere yuvarlandı. Bir saniye sonra askerin makineli tüfeğinin namlusu Malko'nun göbeğine dayanmıştı. Neyse ki ânlaşmaz-

lık 500 franga çözüldü. Nöbetçi paraşütçü Fransızca biliyordu. Malko'nun Burundi Cumhuriyeti'ni yıkmaya gelmediğinden emin olduğunda, kendisine Burundi'nin karmaşık idari işlerinde yardıma hazır olduğunu belirtti.

İyi niyetini kanıtlamak için de yamndaki kıza gitmesini söyleyerek kıcına bir şaplak attı ve aynı anda madeni bir ses duyuldu. Malko'nun şaşırdığını gören zenci gurultulu bir kahkaha atarak kızın etekliğini kaldırıverdi.

Kızın külotu, yürürken kalça hareketlerinin daha belirginleşmesini sağlamak amacıyla yapıştırılmış Coca-Cola kapaklarıyla kaplıydı.

Ne yazık ki, askerin tüm yardım çabaları boşa çıkmıştı. Yüksek memurlar normal olarak işe haftada iki saat geliyorlardı. Kentten çıkış iznini imzalayacak tek yetkili yoktu.

Eğer Nicoro'ya başvurmuş olsaydı, polis şefi izin kâğıdım büyük bir zevkle imzalarlardı... Ama Avusturyalı bundan habersizdi.

Malko bir saatten beri direnen memurun karşısında tüm cesaretim yitirmişti.

Kalkıp gitmeye hazırlanırken açılan kapıdan içeri etkili görünümü olan biri girdi: Omuzu sırmalarla dolu, dev yapılı, küçük kafalı bir zenci. Avusturyalının yüzüne bile bakmadan yamndan geçip camlı bir büroya kapandı.

Malko birden umutlanıverdi.

— Kimdir bu?

— Jandarma Komutam General Uru, dedi zenci.

— İzin kâğıdı imzalayabilir mi?

— Bilmiyorum, Buvana.

Malko masanın üzerine bir 500 frank attı. Zenci hemen yerinden kalktı ve büroya girdi.

Yirmi saniye soma, Malko büroya kabul edil-

di. Jandarma Komutanı ağzı kulaklarına vararak iri pençesini uzattı. Cüssesinden hiç de umulmayan tatlı bir sesle:

— Buyursamza, dedi.

Malko ziyaretinin nedenini anlattı. Burundi'yi turist olarak gezmek için izin istiyordu.

Zenci anlamlı bir biçimde başım salladı. Malko sözünü bitirdiğinde aynı tatlı sesle cevabım bildirdi.

— Burundi Cumhuriyeti düşmanlarla çevrilmiştir. Bebekten farksız olan cumhuriyete bir ane şefkatiyle göz kulak olmak zorundayız. Kralın oğlu alçak N'tare katıksız bir canidir ve Kongo'da yandaş toplamakla meşguldür. Bu nedenle yollar gözetim altında tutuluyor.

Gözlerini fıldır fıldır çevirerek devam etti:

— Bizler barışsever kişileriz, ama krallık rejimini diriltmeye çalışan kim olursa olsun, onu hemen kurşuna dizdiririm.

Malko komutanı onaylar bir tavır takınmıştı. Bu duygusal konuşmalardan soma asıl konulara geçileceğini bilecek kadar Afrika'yı tanıyordu. Sonunda zenci sustu.

— Albay, dedi Malko.

— General, diye düzeltti diğeri.

Malko General Uru'nun kralın aşçı yamağı olduğunu bilmiyordu. Dilbazlığı sayesinde Başkan'ın tüm konuşmalarını kaleme alma şerefi onaaitti.

— General, genç cumhuriyetinizin şu sıra birçok şeye ihtiyacı olduğundan eminim. Burundi'ye şey ... bağış biçiminde yardım etmek isterdim. Acaba kime başvurmam gerekir?

— Bana tabii.

— Ama sanırım siz Jandarma Komutanı'sınız.

— Aynı zamanda Sosyal İşler Bakan yardımcısıyım.

— Aman ne iyi!

Elini hemen cebine atıp çıkardığı bir deste paranın arasından beş tane binlik ayırdı ve parayı uzattı.

— Bu durumda bu parayı size verebilirim. Benim için de kolaylık olur.

— Tabii. Çok kolaylık olur ya!

General parayı cebine attıktan soma genzini temizleyip ciddi bir görünüme büründü.

— Anladığım kadarıyla siz, serüven peşinde koşan bir serseri değilsiniz. Bu ülkenin en yetkili elemanlarından biri olmam nedeniyle size gerekli belgeyi vereceğim. Tanrı ve Meryem Ana sizi korusun!

Hemen önündeki kâğıda iri harflerle bir şeyler karalamaya koyuldu.

Yazıyı bitirdikten soma, elinin altında ne kadar mühür varsa hepsini vurdu ve imzasım atıp Malko'ya uzattı. Avusturyalı kâğıda bir göz attı ve gülmemek için dilini ısırды. "Burundi Cumhuriyeti Jandarma Komutanlığı" başlığının altında şu cümle vardı:

"İzinli kıldığım kişileri sakın değersiz ve amaçsız kelekler sanmayın, yoksa rütbelerinizi söker, topunuzu onbaşı yaparım.

İmza:

Karılarının sevgilisi ve sözünün eri, General Uru."

— Bence yeterli bu, dedi Malko.

Uzun uzun el sıkıştılar. General o tuhaf sesiyle iyi yolculuk diledi. Ne de olsa, hizmetini kibarca değerlendiren biriydi bu yabancı.

Malko çıkışta yine aynı nöbetçiyle karşılaştı.

Asker kendisine yerli mahallesini gezdirmeyi önerdi. Bu duyarlığa teşekkür eden Malko, Bujumbura'nın en güzel randevuevlerinden söz edildiğinin farkına varmaksızın bu teklifi kibarca geri çevirdi.

Başkanlık Sarayı'mn kapısında, üzerine bir smokin kalıntısı geçirmiş olan bir zenci, gelip geçene kart dağıtıyordu. Malko bir tane aldı. Nefis anlar, güzel müzik, kızlar, zevk, soğuk bira, viski ve cin vaat eden Ritz Oteli'nin gece kulübüyle ilgili bir reklamdı bu.

Ritz, Polis Şefi Nicoro'nun malıydı.

Malko, pazarın gürültüsü içinde yaya olarak otele döndü. Sokakta hemen hemen tek beyaz oydu. Fakat kimsenin ilgilendiği yoktu. Sadece yanlarından geçtiği zenci hayat kadınları, aralarında fısıldaşarak hakkındaki fikirlerini söylüyorlardı.

Zenci kalabalığının arasında, Nicoro'nun peşine taktığı iki adamı farketmedi. Zaten burada izlenmesi hiç de güç değildi, kaldı ki şoförlerin üçte ikisi polisle ortak çalışıyordu.

Yol üstünde, Crémaillère'in önünden geçerken bir "Le Courier de Bujumbura" aldı ve hemen ilk sayfaya bir göz attı. Dış haberlerle ilgili pek bir şey yoktu. Uydunun kayboluşundan hiç söz edilmiyordu. Her şey bir kâbusa dönüşür olmuştu. Zaman zaman CIA'nın kendisine aşağılık bir oyun oynamış olabileceğinden kuşkulandığı oluyordu.

Pagidas'a vardığında kapının önünde duran taksilerden birine atlayıp Couderc'in adresini verdi. Ellerinde izin kâğıtları olduğuna göre zaman kaybetmeye hiç gerek yoktu artık.

Gündüz gözüyle mahalle daha da tatsız görünüyordu. Hele Couderc'in evi, basit bir kulübeden farksızdı. Kapıyı çaldı. Cevap alamayınca kanadı itti ve eşikte donakaldı.

Michel Couderc yüzükoyun yerde yatıyordu.



Gömleği parçalanmış ve kan içinde kalmıştı. Evin için karmakarışık.

Malko diz çöküp Couderc'i çevirdi. Yüzü, pıhtılaşmış kandan görünmez olmuştu. Sağ göz kapağı dört santim kadar yarılmış, burnu ezilmişti. Vücudunun her yanı mosmordu.

Zar zor adamı ayağa kaldırdı. Couderc bir yandan titriyor, bir yandan da anlaşılmaz kelimeler mırıldanıyordu. Malko onu iskemleye oturttu, bir şişe Japon konyayı açarak iki yudum içirdi, sonra yerden gözlüklerini alıp verdi.

Couderc içkiyi yutunca bir an sarsıldı, tükürdü, fakat sol gözünü açtı.

— Artık buradan hiçbir yere gitmiyorum, diye mırıldandı. Şimdi, defolun!

Sonra sağlam gözünü yumdu.

Olanlar olmuştu.

— Ne oldu? diye sordu Malko. Kim yaptı bunu?

Couderc gözünü açmadan güçlkle cevap verdi:

— İki zenci. Ari'nin adamları. Ucu sivri İtalyan ayakkabılarıyla bir saat dövdüler beni. Bir daha sizinle ilişki kurduğum takdirde beni öldüreceklerine yemin ettiler. Haydi çekin gidin şimdi. Hayat çok tatsız, ama yine de yaşamak istiyorum ben.

Malko sabırlı bir biçimde Couderc'i ikna etmeye çalıştı. O konuştukça diğeri inat ediyordu. İki dakikada bir "çekip gidin buradan" diyor, soma bir süre halsiz, suskun kalıyordu.

— Demek zencilerle kalmayı yeğliyorsunuz, dedi Malko. Size de çok iyi davranıyorlar!

Couderc kinle doğrularak haykırdı:

— O maymunlardan midem bulanıyor. İntikamımı alacağım. Bir gün intikamımı alacağım... Göreceksiniz, bekleyin hele!

— Hiçbir şeyi bekleyecek halim yok. Size ihtiyacım var. Ya benimle gelirsiniz, ya da burada mahvolup gidersiniz.

— Aristo gideceğimi öğrenirse öldürür beni.

— Nereden haberi olacak? Yarın sabah erkenden hareket edeceğiz ve bir daha da buraya ayak basmayacağız.

Couderc güldü.

— Nasıl başaracaksınız bunu? Vizeniz olmadan Afrika'yı boydan boya geçemezsiniz ki!

— Beni bir uçak gelip alacak. Sizin de bir pasaportunuz ve Avrupa'ya geri dönecek kadar paranız olacak.

Couderc şaşkın şaşkın Malko'ya baktı. Avusturyalının doğru söylediğine inanıyordu.

— Anlattıklarınız gerçek mi?

— Kesinlikle. Ben de kendi payıma dostunuz Ari'nin eline düşmek ister miyim?

Couderc ağzındaki diş kırıklarını tükürdü.

— Pekâlâ, yarın sabah burada buluşahm. Ben de arabayı ayarlamış olurum. Yalnız bana yalan söylüyorsanız sonra çok pişman olursunuz. Zira bensiz ormandan çıkmamız imkânsızdır. Orada ölüp gidersiniz.

Bu cesaret kırıcı sözler üzerine Malko ayrıldı. Taksi her zamanki gibi sokağın köşesinde onu bekliyordu. Biraz sonra oteldeydi.

\*

★★

Komiser Nicoro, Sağlık Bakanlığı'nın altındaki hücreleri geçip en sonuncusunun önünde durdu. Hücrenin tek anahtarı vardı ve o da kendisindeydi. Hücreye Belçikalıların terkettikleri bir villadan söktürdüğü Yale kilidi taktırmıştı.

Müfettiş Bakari ile M 'Polo şeflerinin peşinden ayrılmıyorlardı.

Hücreyi çıplak bir ampul aydınlatıyordu. İlk bakışta boş gibi görünen hücrenin bir köşesinde elbise yığınının andıran bir karaltı vardı. İnsan olabileceğini anlamak için çok dikkatli bakmak gerekiyordu. Yüzü ve bedeni acımasızca bir işkenceden geçmiş, et yığınınından farksız bir külçeye dönüşmüştü.

— Konuştu mu? diye sordu Nicoro.

Bakari başını salladı:

— Hayır.

Komiser düşünceli bir biçimde adama baktı.

— Tekrar deneyin.

İki polis hoşnut olmamış bir tavırla birbirlerine baktılar. Bu tür görevlerde elbiselerini kirletme tehlikesi vardı. Genellikle soruşturmalara bir blucin ve eski bir gömlek giyerek gelirlerdi. Ama şefin emrini tartışmaya olanak yoktu. Hatta, saçma bile olsa. Adamı Croix-du-Sud'ün önünde taksisinden alıp buraya getirdiklerinden bu yana konuşması için ellerinden gelen insanca her türlü girişimde bulunmuşlardı.

2 CV'lik Citroen'i çoktan satılmıştı. Alıcı en ufak bir soru bile sormamıştı. Zaten, sağda solda ufak tefek kaçakçılık yapan bir taksi şoförüyle kim ilgilenirdi ki? Ailesi ormandaydı ve bu işten haberleri bile olmayacaktı.

Canı sıkılan Bakari tutuklunun böğrüne bir tekme attı. Adam güçlkle kımıldayabildi.

Nicoro:

— Bu kez konuşmasını istiyorum, dedi. Sonra, gebert onu!

M'Polo bıçağını kınından çıkarmıştı bile. Nicoro hücreyi terketti. Yarı yola geldiğinde mahzeni sarsan korkunç bir çığlık duyuldu. Yüzünde tatmin olmuş insanlara has bir gülümseme belirdi. Adamları böyle bir canlı cenazeye bile acı verebile-

cek beceriye sahip profesyonellerdi. Bu bakımdan içi rahattı.

Masasının birinci çekmecesinde, M'Polo'nun suçlunun ağzından topladığı elmasların bulunduğ u küçük paket duruyordu. Adamın dudaklarını kesmelerine rağmen ağzından tek laf alamamışlardı. Bununla birlikte Nicoro şoförün kendilerini asıl satıcıya götüreceğinden emindi. Bu elmaslar kente gelen yabancıya gösterilmek üzere hazırlanmış eşantiyondan başka bir şey değildi. Biraz şans varsa, taşların tümünü tehlikesizce ele geçirebilirdi. Ama bütün bunların gerçekleşmesi için de o herifin konuşması gerekiyordu.

Oysa şoför, bu taşları birkaç kuruş kazanmak için önüne çıkan her beyaza teklif eden zavallı, basit bir kaçakçıydı ve Nicoro'nun bu gerçekten haberi yoktu.

Komiser bürosundan çıkıp Cremaillere'e yöneldi. Brigitte ile biraz gevezelik ederse morali düzelirdi. Dönüşte de herif, belki konuşmuş olurdu.

Gece ılıktı, koyu mor renkte görünen gökyüzünde yıldızlar parılıyordu. Kayan yıldızların iz bıraktığı nefis bir Afrika göğüydü. Taksi şoförü hücresinde ölmek üzereydi. Kendisine bu şekilde saldırılmasına bir türlü akıl erdiremiyordu. M'Polo ve Bakari ter içinde kalmışlardı. Herifin dik kafalılığına lanet ediyorlardı. Nicoro kendisine kafa tutulmasına hiç dayanamazdı.

Bu sırada Malko da otel odasında önüne bir harita sermiş Burundi-Kongo yolunu inceliyordu.

Otele döndüğünde kendisine 500 Belçika Frangı gibi sembolik bir para karşılığında bakireliği garanti olan küçük bir kız satmaya kalkan kapıcıyı başından zorla defetmişti.

O zamandan beri de izleyeceğ i yolu saptamaya çalışıyordu. Uydu gözlem istasyonlarının veri-

lerine göre, aradığı kapsül Burundi'nin tam güneyine, Nianza-Lac Köyü ile Tanzania Sınırı arasında bir noktaya düşmüştü.

Bujumbura'dan çıktıktan sonra Tanganika Gölü'nü çevreleyen yolu izleyerek Rumonge'a kadar gidecekti. Ondan sonrası ıssız bir bölgeden geçen virajlı bir yoldu.

Dönüş daha kolay olacaktı. Bujumbura'dan geçmeye lüzum yoktu. Komünist Çinlilerin kontrolunda bulunan Tanzania'dan da geçmeye gerek kalmıyordu. Bujumbura'nın kuzeyine, Kongo sınırına kadar ülkeyi az kullanılan tali yollardan geçerek katedebilirdi. Oraya vardı mı da, Allan Pap'ı beklemekten başka yapacak iş kalmıyordu.

Yanlarına yeterli miktarda benzin almaları gerekecekti. Yolların durumuna gelince, bunu Couderc biliyordu. Dediğine bakılırsa, yollar henüz kullanılır durumdaydı. Fakat geçmeleri en az üç haftalarını alacaktı. Ondan sonrası için tek söz etmiyordu, çünkü yağmur mevsimi başlamış olacaktı.

Bitkin, belki de yaralı iki astronotla yolculuk pek zevkli olacaktı!

Malko telefonun sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Bir an düş görüp görmediğini düşündü. Bujumbura'da kendisini kim arayabilirdi ki?

Ahizeyi kaldırdı:

— Malko?

Jill'in soluk soluğa sesiydi bu.

— Evet. Ne oldu?

— Malko, bu akşam sizi görmek isterim.

— Neden?

— Şu an açıklayacak durumda değilim. Evimde bekliyorum. Eğer ben yoksam, içeri girin. Size bir haber bırakmış olacağım. Çok önemli.

Telefon aniden kapandı. Sanki biri tarafından

kesilmiş gibi. Malko artık hiçbir şeye güvenemez olmuştu. Şimdi bu telefon neyin nesiydi böyle? Jill'e karşı temkinliydi, çünkü genç kız Rumun elinde oyuncaktı. Evine çağırmasının iki nedeni olabilirdi: Ya kendisiyle sevişmek istiyordu, ya da sevgilisi adına bir tuzak hazırlıyordu.

Her iki durumda da bu çağırışı duymazlıktan gelmek en yerinde hareket olacaktı. Görevi, çingiraklı bir yılanla sevişme uğruna tehlikeye atılmasını engelliyordu.

Kısacası bu çağırışı hiç duymamış olacaktı.

\*

★ ★

Pagidas'ın Patronu Skofos, Rumca bir seks dergisini karıştırırken aniden kapı açıldı. Kapıyı hoyratça açanı azarlamak üzereyken içeri Katil Ari ile kendisini izleyen iki zenci girdi. Skofos gülümsemeye çalıştı:

— Keyifler iyi mi? diye sordu Rumca.

Aristo'dan son derece nefret ederdi, fakat iş ilişkileri de aksine çok iyiydi.

— Sana ihtiyacım var, dedi Ari aynı dilde. Kulübende beni rahatsız eden bir herif var.

Skofos sapsarı oldu. Pagidas adım iyi tanıtmak için cam çıkmıştı o güne dek.

— Bak Ari, sakın...

— Korkma. Sadece seni o heriften kurtarmak istiyorum, o kadar. Elbiselerini alıp satsan adamın oda borcunu çıkarmış olursun. Dinle bak: Re-sepsiyondaki adamlarına emir ver, eğer bizi büyükçe bir koliyle önlerinden geçerken görürlerse gözlerini yumsunlar. Bana bir maymuncuk ver!

Müdürün canı iyiden iyiye sıkılmıştı.

— Bilmem ki... Ya herif direnirse?..

Rumun çipil gözleri ciddileşti. Gül kurusu ceketini açıp büyük bir Colt Cobra çıkardı.

— Ya bana yardımcı olursun, ya da gider müşterini odasında çivilerim. Sonuçta sen pişman olursun.

İşte bu, ikna edici bir nedendi. Skofos titreyen elleriyle çekmecelerden **birini** çekti, oda kapılarım açan maymuncuklardan birini Ari'ye uzattı.

— Adamı ele geçirmek istiyorsan, bunu neden dışarda yapmıyorsun? diye yakındı Ari'ye.

— Çünkü adamın keyfine uyup çıkmasını bekleyemem. Zaten yeterince canımı sıktı. Haydi, hoşça kal!

Dışarı çıkmadan önce döndü ve Cobra'yla Skofos'u tehdit etti:

— Sakın aptalca şeyler yapayım deme. Beni ararsan müşterinin kaldığı odanın yanındayım.

Ari çıktıktan sonra Skofos umutsuzca düşünmeye başladı. Pagidas'ta böyle bir olay olsun istemiyordu. Eğer kaçırılacak olan adam silahlıysa, kan gövdeyi götürecekti. Bu da otelin kapatılması demekti... Adamı uyarmaya gelince, o da tehlike-liydi.

Aklına bir fikir geldi.

Top **gibi** odasından fırlayarak resepsiyonun arkasındaki küçük büroda çalışan Personel Müdürü'nü görmeye gitti. Fısıltı halinde kısa bir konuşma yaptılar. Zenci odadan çıktıktan sonra Skofos da biraz soluk almış durumda odasına döndü. On dakika sonra kapısı çalındı.

— İsteğiniz yerine getirildi, Buvana.

Skofos zenciye bir on frank attı ve koltuğuna yaslanarak seks dergisini karıştırmaya koyuldu.

On beş dakika kadar sonra telefonu çaldı. Skofos olabildiğince kibar bir sesle cevap verdi.

\*

Jill'in telefonundan aşağı yukarı on dakika

sonra Malko'nun odasındaki soğuk hava cihazı aniden duruverdi.

Avusturyalı cihazı çalıştırmak için boş yere uğraştı.

Cihazla başa çıkamayacağım anlayınca telefona sarıldı. Resepsiyon memuru durumu öğrenince hattı müdüre bağladı. Olabildiğince kibar bir ses, durumla yakından ilgileneceğini söyleyerek bozukluğun hemen giderileceğine söz verdi.

Gerçekten de, beş dakika soma telefon çaldı. Sözlerinden anlaşıldığına göre onarım bir saate yakın sürecekti ve bu süreyi dışarıda bir akşam yemeği yiyerek pekâlâ geçirebilirdi.

Malko'nun gözü, Başkanlık Sarayı'nın kapısında dağıtılan Ritz Oteli'nin gece kulübüyle ilgili reklama takıldı. Oraya gitmek hiç de fena fikir değildi. Ceketini *giydi* ve çıktı.

\*

\*\*

Nicoro, suratı bir karış asık, odada dolanıp duruyordu. Taksi şoförü tek söz etmeden bir saat önce ölmüştü. Bu başarısızlığı M Polo ile Bakari'ye yükleyemezdi, çünkü cesedin durumunu gördüğünde kendi bile ürkmüştü. Böylece elmaslar avucundan uçmuş oluyordu.

Neyse ki 40.000 doları ertesi gün ele geçireceğini düşünmek sıkıntısını biraz olsun hafifletiyordu. Oysa iki gündür çok daha fazla kazanacağım umuyordu.

İki adamım avına göz kulak olmaya göndermişti. Şu an için yabancı anasından daha değerliydi. Parayı elinden aldıktan soma onu Ruma teslim edecekti. Bu arada M'Polo ile Bakari'ye kesin emir vermişti: Parayı alana dek yabancının başına hiçbir şey gelmeyecekti.

Emniyet Müdürlüğü binası sakindi. Işığı ya-



nan tek oda Nicoro'nunki idi. Birden kapı çaldı.

— Girin! diye bağırdı komiser.

İçeri Bakari daldı. Heyecanlıydı.

— Patron, işler karıştı gibi. Bay Ari bizim adamı kaçırmak istiyor. Her şeyi hazırlamış.

Nicoro'nun yüzü hırstan gri bir renk aldı. Masanın üstünden bir dosya kapıp fırlattı. Öfkeden deliye dönmüştü.

— Engel olun! diye gürledi.

Bakari sinirli sinirli kekeledi:

— Patron, Bay Ari bir şey **yapmaya** kalktığım anda göbeğime bir kurşun sıkacağını söyledi. Bu onun işiymiş. Belki siz gelip konuşursanız...

Nicoro'nun öfkesi daha da arttı. Yalnız olmadığı kesin olan katille tek başına uğraşmayı göze alamıyordu. Zekice davranmalıydı.

— Hayır. Sen geldiğin yere geri dön. Onları izle. Adamımızı kaçırırlarsa bunu öldürmek için yapmayacaklardır. O zamana kadar bir şey düşünürüz.

— Yabancıyı uyarsak diyorum ben...

— Ne diyorsam onu yap sen. Şimdi defol. Bir aptallık yapacak olursan canına okurum senin.

Nicoro yalnız kalınca yüksek sesle küfretmeye başladı. Bu sersemler Ari'nin planını gerçekleştirmesine fırsat verirlerse, tüm planları suya düşecekti ve 40.000 doları da bir daha göremeyecekti.

\*

\*\*

Genç kadın sahnede belirdiğinde salonda bir hareket oldu. Ritz'in en büyük numarasıydı bu. Ortada, siyah granitten oyulmuş gibi sert ve yuvarlak göğüsleri, etkileyici kalçaları olan on altı yaşlarında bir zenci vardı. Kıvrırcık saçlarını arkada toplayarak at kuyruğu yapmıştı.

Üzerinde sim işlemeli daracık bir pantolon ve bir bolero vardı.

Peşinden davullu üç müzisyen çıktı ve çalma-ya koyuldular. Genç kız ağır bir tempoyla aynı cümleyi tekrarlayarak hareketlenmeye başladı.

Vücudunun her yanı oynuyordu. Yavaş yavaş sahnenin kenarına yaklaştı. Dansa devam ederek üzerindeki boleroyu ağır hareketlerle çıkarıp attı. Uçları mavimsi dimdik göğüsleri vardı. Genç zenciyi izleyen Malko tüm tasalarını unutmuştu. Kız bir metre ötesindeydi. Kokusunu duyabiliyor, teninde beliren ter damlacıklarını görebiliyordu.

Tamtamlar aniden durdu. Işıklar sönüp tekrar yandı. Genç kız gülümseyerek gözden kayboldu.

Bir süre sonra, üzerinde uzun bir elbiseyle tekrar salona girdi. Bu seferki elbisesi altın rengindeydi. Masaların arasından geçerek bara gitti, oradaki diğer üç kızın arasına karıştı. Malko yemeğini bitirdiğinde orkestra sahneye çıktı. Canı otele dönmek istemiyordu. Orkestra "Strangers In The Night" adlı parçaya başladığında bara gidip altın elbiseli genç zencinin önünde eğildi:

— Dans eder miydiniz?

Zenci cevap vermedi ama yavaşça taburesinden kaydı. Koyu renkli, iri gözlerinde soğuk bir ifade okunuyordu. Yine de vücudunu Malko'ya sınımsız yapıştırdı. Avusturyalı, bedenlerinin arasında bir bombanın patladığını hisseder gibi oldu. Belden yukarsını geriye atarak, göğüslerinin ucunu alpaka kostüme hiç değdirmeyen dans ediyordu.

Bu şekilde devam eden beş dakikalık bir dans-tan sonra, Malko rumba mı, Beethoven mi, yoksa kilise müziği mi çalındığının farkında bile değildi. Bedeninin her adalesi gerilmişti. Hiçbir şeyle ilgilenmezmiş gibi görünen kızın vücuduysa, kollarının arasında yılan gibi kıvrılıyordu.

Müzik durdu. Genç kız ilk kez olarak konuştu.

— Benimle gelir misiniz? diye sordu Fransızca olarak. Mahare'ye gidip bir içki içmek istiyorum.

Ses tonu dümdüz ve kaygısızdı. Malko "hayır" demek cesaretini kendinde bulamadı. Onun bir yosma olduğunu biliyordu ama yine de nefis bir yaratıktı. Ayrıca onunla dans etmeye daha doyamamıştı.

Hesabı ödeyip barda kızla buluştu. Ayakta onu bekliyordu. Önlerinde yerlere kadar eğilen garsonların yanından geçip yürüdüler. İçlerinden biri Swaheli dilinde bir şeyler mırıldandı. Malko adamın "anasını arkadan **yaptığım** eşşoğlusunu" dediğini anlamadığı gibi bir de kibarca gülümseyerek karşılık verdi.

İki katı sessizce indiler. Sokağa çıktıklarında:

— Sözüne ettiğim yer yan tarafta, dedi genç zenci.

— Adınız nedir?

— Luaia.

Malko gözlerini kızın kalçalarına diktiği anda ensesinde müthiş bir ağırı hissetti. Ne olduğunu anlayamadan şakağına ikinci darbeyi yedi. İçgüdüsel olarak kollarım öne doğru uzattı ve kapkara bir boşluğa yuvarlandı.

İki zenci Malko'nun üzerine eğilirken karanlıklardan üç gölge çıktı. Ari, zenci kızı kolundan tutarak:

— Ortalıktan toz ol! diye homurdandı. **Kimse** ye de bu olaydan söz etme.

Lüia hemen geri döndü. Bu gibi şeyler onu ilgilendirmezdi. Beyazların kendi sorunlarıydı. Ritz'ten içeri girdi.

Bakari ile M'Polo olayı Peugeot'un içinden izlemişlerdi. Dertler başlıyordu.

## VIII. BÖLÜM

Malko korkunç bir baş ağrısıyla kendine geldi. Bir açıklıkta, çalılar arasında yerde yatıyordu.

Gündüz vaktiydi ama çok erken olmalıydı, çünkü güneş henüz Tanganika Gölü yönünde, ufuktaydı. Saati 10.40'ta durmuştu. Bağlı olmayışına şaşarak güçlkle doğruldu. Başı dönüyordu. Üstü başı, sanki yerde sürüklenmiş gibi toz toprak içindeydi. Sol kulağının üzerinde kan pıhtıları vardı.

Gözlerini iri iri açarak nerede bulunduğunu kestirmeye çalıştı, İri yaprakların, hindistancevi-zi ağaçlarının ve çiçeklerin bulunduğu tropikal bir bahçeydi burası. Normal görünümü bozan sadece bir tek tuhaflık göze çarpıyordu: Bulunduğu alanın yaklaşık yüzer metre olan her kenarı beş metre yüksekliğinde ince, fakat sağlam bir tel örgüyle çevriliydi; tıpkı bir tenis kortu gibi. Alanın dördüncü kenarıysa, orkidelerden ve çalılıklardan oluşma bir çitle kapanmıştı.

Salınarak tel örgüye yaklaştı. Toprağa derinlemesine sokulmuş ve betonla tutturulmuş madeni direklerle bağlıydı tel örgü. Kısacası aşılması olanaksızdı.

Bahçenin genişliği bir dönüm kadar vardı. Malko tedirgin olmaya başladığını hissetti. Cenne-

Li andıran bu dekorun bir anlamı olmalıydı. Kendisini piknik yapsın diye bayılmış olamazlardı. Çevrede tropikal böceklerin çıkardığı sestten başka gürültü yoktu. Helikopteri andıran iri bir sivrisinek kanatlarıyla havayı döverek orkidelerden birinin üzerinde bir an durdu, sonra avcı uçaklarının burnuna benzeyen çıkıntılı iğnesini çiçeğe daldırdı.

Görünürde ev yoktu. Tam bir yeryüzü cenneti idi burası. Sıcaklık henüz hissedilmiyordu. Güneş ilerde, Tanganika Gölü'nün yeşil sularında yansiyordu. Malko, Bujumbura'ya hakim tepelerde bir yerde bulunduğunu tahmin etti. Merakla ve tedirgin adımlarla tek çıkış gibi görünen bitkilerin oluşturuğu çite doğru ilerledi.

Yarı sersem haliyle hâlâ sendeliyordu. Başının sol tarafına dokunduğunda korkunç bir ağrı belirliyordu.

Bu küçük tropikal orman modelinin ortasında kendini takım elbise içinde çok uyumsuz hissediyordu.

Çalılıkları aralamak üzereyken birden, duyduğu bir gürültüyle hareketsiz kaldı. Gürültü çitin arka tarafından gelmişti. Afrika hakkında fazla bilgi sahibi olmamasına karşın, yine de yırtıcı bir hayvanın varlığını sezebildi.

Midesinin kasıldığını hissetti, fakat korkusunu yenerek çalılıkları ayırıp, başım uzattı ve yüreği ağzına gelmiş bir durumda donup kaldı.

Çitin arkasında bir tel örgü daha vardı ve bulunduğu yerle arasında on, on beş metrelik kumlu bir alan bulunuyordu.

Telle çevrili alanın ortasında yere uzanmış biri vardı; bir kadın. Kadının vücudu üzerinde, ilk bakışta dev bir kediyi andıran, bir panter duruyordu. Kuyruğuyla yeri döven hayvanın burnu kadının

boynundaydı. Kumlu zeminde geniş bir kan lekesi göze çarpıyordu. Kadının omuzları pençelerle parçalanmıştı.

Vücut hatlarından bunun Jill olduğu anlaşılıyordu. Epey önce ölmüş olmalıydı, çünkü yüzünün çevresinde sinekler uçuşuyordu. Panter bir çene hareketiyle boynunu kırmıştı anlaşılan.

Hayvan ön ayağıyla cesedi çevirdi. Yaralardan akan kanı zevkle içtiği belliydi. Dişlerini kadının boğazına geçirerek bir et parçası kopardı. Malko daha fazla dayanamayarak döndü ve kustu. Gürültüyü duyan panter başım dikti. Bir an bakışları karşılaştı. Hemen hemen hiç beyazı bulunmayan koyu mavi iri gözleri vardı.

Esnek bir hareketle Jill'i bırakıp geriye doğru sıçradı. Malko korkudan felç olmuştu. **100** kilo ağırlığında yetişkin bir panterdi bu. İnsanı bir pençede öldürecek güçteydi. Kan kokusu aldığından her an herkese saldırabilirdi artık.

Hayvan yerde yatan avının çevresinde dolandıktan sonra Malko'ya döndü.

İşte, bu yeryüzü cennetine niçin kapatıldığı ortaya çıkmıştı nihayet! Kurşundan çok daha emin ve fazla gürültü koparmayacak bir yöntemdi bu. Hayvanın pençelerinde can verdikten sonra kazanın açıklanmasından kolay bir şey yoktu.

Karşı taraftaki tel örgüde bir kapı bulunuyordu, ama hayvan hemen hemen önünde bekçilik yapar gibiydi. Sanki oradan kaçabileceğini biliyordu...

Malko kendini çok kötü hissediyordu. Bir yılının kurbanı olacaktı. Ne gerçekten elmas kaçakçısıydı, ne de ölümünün Aristo'ya bir faydası olacaktı.

Tabii bütün bunlar iri ve aç bir pantere anlatılacak özürler değildi.

Hayvan harekete geçmiş, ağır ağır yeni avına doğru ilerlemeye başlamıştı.

Malko geriledi.

Hızla çevreyi gözden geçirip sığınabileceği bir yer aradı. Gerçi birkaç ağaç vardı ama panterin ağaçlara kendisinden çok daha iyi tırmanacağı su götürmez bir gerçektir.

Her şeye rağmen yerden koca bir taş aldı. Binde bir ihtimal de olsa, hayvanı zararsız kılabilirdi. Büyük bir umutsuzluk içinde, CIA'nın Teksas'taki San Antonio Okulu'nda **öğretilenleri** hatırlamaya çalıştı. Hayatta kalabilmek için nasıl yılan ve kertenkele yeneceğini anlatmışlardı, ama çıplak elle bir panterin öldürülmesinden kimse söz etmemişti.

Aralarında 10 metrelik bir mesafe vardı. Malko hayvanın tek kulağı olduğunu farketti. Diğerini bir boğuşmada kaybetmiş olmalıydı.

Gömleği su içinde kalmıştı. Geri döndü. Tel örgü 5 metre ötedeydi. Sığınabilecek hiçbir yer yoktu. Kuşlar bile panterin varlığından ürküp kaçmışlardı.

Gökyüzü masmaviydi. İçinde bulunduğu sahne, Salvador Dali'nin gerçeküstü resimlerini hatırlatan bir kâbustan farksızdı.

Birden sırtı tel örgüye çarptı.

Sonu gelmişti.

Panther zaferinin tadına varmak istercesine bir an durdu. Gözlerini Malko'dan ayırmıyordu. Kuyruğu yeri daha hızlı dövmeye başladı.

Sonra atlamaya hazırlanarak arka bacaklarının kaslarını gerdi.

Malko'nun yaşanacak birkaç saniyesi kalmıştı. Kafasının içinden binlerce şey geçti: şatosu, Marisa, ölümle yüz yüze kaldığı çeşitli olaylar. Böylesine korkunç bir sonu hiç düşünmemişti...

Sağ elindeki taşı sımsıkı kavradı ve aniden fırlattı.

Taş hayvanın omuzuna çarptı. Homurdanarak arkaya doğru sıçradı ve birkaç metre geriledi. Avusturyalı bir an kurtulduğunu sandı.

Panter kısa bir duraksamadan sonra ileri fırladı. Malko içgüdüsel olarak ellerini boğazına götürerek bir çığlık attı.

Aynı anda arkasında, telin öteki tarafında korkunç bir patlama oldu. Malko son bir gayretle kendini yana attı. Yamndan geçen hayvanın kokusunu hissetti ve kendini yerde buldu.

Peş peşe silah sesleri duyuldu.

Bir düş gibi, panterin tel örgünün dibine yığıldığını farketti. Hayvan öfkeli bir biçimde toprağı pençeliyordu. Kulağının dibinde birkaç el silah sesi daha duydu. **Patlamalardan** kulağı sağırlaşmış bir halde, hayvandan uzaklaşmak için yerde birkaç kez yuvarlandı.

Panter tırmanmak istercesine tel örgüye doğru sıçradı. Bir an yerden iki metre yükseklikte, teline asılı olarak kaldı. Sonra ağız sonuna kadar açarak külçe gibi yere düştü.

Ağızından kan boşanmış, kısa aralıklarla sarsılarak can çekişmeye başlamıştı.

Malko'nun ayağa kalkması çok güç oldu. Tepeden tırnağa tüm bedeni titriyordu. Tel örgüye dayanıp soluk aldı, sonra dönüp arkasına baktı. Telin hemen bir metre ötesinde yoğun bir bitki örtüsü başlıyordu. Görünürde kimse yoktu. Kendisini kurtaranı ya da kurtaranları farkedememişti. Bağırdı, ama hiçbir cevap alamadı.

Bu sırrı çözemeyecek kadar yorgundu. Kendisini kimin öldürmek istediğini biliyordu, ama Bujumbura'daki meçhul dostunun kim olabileceği hakkında hiç fikri yoktu. CIA'nın bu işe karışması



bir mucize olurdu. Artık kafasında tek bir düşünce vardı: Bir an önce buradan çıkmak.

\*

\*\*

Müfettiş Bakari ile M'Polo döküntü 403 Peugeot'da oturmuşlar, silahlarının şarjörlerine kurşun yerleştiriyorlardı. Neyse ki 45'lik Colt'un kurşunları küçük bir top mermisinden farksız etki yapıyordu...

Bakari biraz düşünceliydi. Her ne kadar şefferi Nicoro kendilerine yabancıyı korumayı emrettiyse de öldürdükleri panter Bay Aristo'ya aitti ve o da bundan hiç hoşlanmayacaktı... Bu düşünceler içinde kente dönüp doğruca karakola gittiler.

Bakari titreyerek Nicoro'nun bürosuna girdi ve olup biten her şeyi anlattı. Nicoro dalgın bir tavırla anlatılanları dinledi. Bu işin eninde sonunda böyle biteceği belliydi. Aristo ile başı belaya girmeden elini çabuk tutması gerekiyordu. Allahın cezası Avusturyalı da tahmin ettiği gibi hareket etseydi bari.

— Yabancı sizi gördü mü? diye sordu.

— Hayır, efendim.

— Güzel. Garaja dönün ve bir yere ayrılmayın. Eğer Ari bir şey soracak olursa hiçbir şey bilmiyorsunuz siz.

Bakari gerisini dinlemeden bürodan fırladı. Olup bitenlere bir türlü aklı ermiyordu. Peugeot'ya, M'Polo'nun yanına atladı ve tam gaz hareket ettiler.

\*

\*\*

Malko sabahın 10'unda Couderc'e geldi. Pazara giden bir otobüse atlayana dek iki kilometre yol yürümüşü. Otobüsteki zenciler üstü başı pislik içinde olan ve arabası bulunmayan bu beyazı kuş-

kuyla izleyerek sıkışıp yer verdiler. Tedbirli davranan Malko Bujumbura girişinde otobüsten indi. Otele dönmeyi yerinde bir davranış olarak görmüyordu. Hiç değilse harekete hazır olana dek. Kendisini gören Couderc bir çığlık attı:

— Ne oldu size böyle?

Yaralarım temizlerken olanı biteni kısaca aktardı. Couderc'i korkutmamak için kimi ayrıntıları atlamıştı. Hele Jill'den hiç söz etmedi.

— Belki de sadece gözümü korkutmak istediler. Artık Bujumbura'dan ayrılmanın zamanı geldi. Araba hazır mı?

— Evet, ama bu durumda...

— Gidelim. En geç yarım saat içinde kenti terk etmek istiyorum. Beni saf dışı bıraktığını sanan Rum, sizi ziyarete gelebilir...

Bu son cümle Couderc'i harekete geçirmeye yetti. Couderc küçük bir seyahat çantası aldı ve birlikte sokağa fırladılar.

— On yedi yıl içinde Afrika'da ne elde ettiysen hepsi bu çantanın içinde, dedi Couderc üzgün bir sesle.

Sokağın köşesinde bir taksi buldular. Garaj kentin öteki ucundaydı. Yolculuk boyunca Malko öfkesini yenmeye çalıştı. Soğukkanlılığı bırakıp duygularının sesine kulak verecek olsa, otele gidip tabancasını alacak ve Katil Ari'yi ilk rastladığı yerde temizleyecekti.

Şiddetten nefret ediyordu. Hele soğukkanlılıkla birini öldürmekten son derece çekinirdi. Oysa şu an gözlerinin önünde, panter tarafından parçalanmış Jill'in hayali vardı. Normal bir dünyada olsalar, bütün bunların hesabı sorulurdu.

Ne var ki normal bir dünyada değillerdi işte! CIA kendisine bir görev başarması için para veriyordu; şövalyelik yapsın diye değil.

## IX. BÖLÜM

Bir ağaca çivilenmiş pislik içindeki tabelada "Kabezi 32 kilometre" yazıyordu.

— Çok şükür! diye bir soluk aldı Malko.

Michel Couderc homurdandı. Malko'nun ustalıklarla yanlarından geçtiği yayalara, gözlüklerinin ardından şaşkın şaşkın bakıyordu. Bujumbura'mın güneyinde bulunan Muha Nehri'nin üzerindeki köprüden az önce geçmişler, ana yolda ilerliyorlardı.

— Biraz daha yavaş gidemez miyiz? Peşimizden atlı kovalamıyor ya...

Elbette gidebilirlerdi, ama Malko Bujumbura ile maskotu kutsal davulu hâlâ ensesinde hissediyordu. Arabayı aldıkları garaj sahibi Malko'da içgüdüsel bir korunma duygusu yaratmıştı. Çok terbiyeli, çok saygılıydı. Bir an önce çekip gitmeleri için acele edermiş gibi bir hali vardı. **Neyse** ki Ford iyi durumda görünüyordu.

Sonunda asfaltı terkedip toprak bir tali yola girdiler. Bujumbura.'dan çıkmalarıyla birlikte trafik iyice azalmış, zaman zaman yol kenarlarında görülen çocuklarla, üçer kişi taşıyan tek tük bisikletlerden başka bir araca rastlamaz olmuşlardı. Arabanın 80 litrelik benzin deposu tam doluydu. Ayrıca, en son anda kullanmak üzere yanlarına dört bidon benzin almışlardı. Malko otele bir an

uğramış, hemen eşyalarını toparlayıp hesabı ödemiş ve çıkmıştı. Resepsiyon memuru kendisini gördüğünde neredeyse iskemlesinden aşağı düşüyordu. Yazık ki adama birkaç soru soracak zamanı yoktu.

Kulağının üzerindeki yaraya bir bant yapıştırmıştı. Arada bir başının sancınası devam ediyordu.

Tertemiz giyinmiş olan Michel Couderc nihayet insana benzemişti. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yolu seyrediyordu. Birden doğruldu:

— İlerde bir şey var, dedi.

Malko da görmüştü. Yol kenarında duran bir kamyonla iki cipin çevresinde askerler görölüyordu. Malko bir anda canının sıkıldığını hissetti, ama bunu Couderc'e belli etmedi. Umursamaz bir tavırla:

— Tatbikat yapıyor olmalılar, dedi. Ayrıca, elimizdeki belgeler kusursuz...

Yolun tam ortasında dev gibi bir zenci bacaklarım açmış elindeki makineli tüfeği sallıyordu. Malko frene basarak arabayı kenara çekti.

Silahlı asker peşinde iki siville birlikte koşarak yanlarına geldi.

— Toko ya Motokaa! \*

Malko anlamayınca sivillerden biri Fransızca konuştu:

— Belgeleriniz. Arabadan inin.

Malko belgelerini ve General Uru'nun imzaladığı izin kâğıdım uzattı. İki sivil hiç konuşmuyordu. Gözleri koyu renk gözlüklerin ardında farkedilmediği için yüz ifadelerinden de bir şey çıkarmak olanaksızdı. Malko, hareket ettikçe açılan ceketlerinin altından tabancalarının kabzalarını farketti.

l") Arabadan dışarı çıkın.

Iriyari zenci asker kâğıtlara tersinden bakarak sözüm ona incelemesini bitirdi ve belgeleri Malko'yâ uzattı.

— Teşekkür ederim.

Bu arada arabanın çevresini dolanan sivillerden biri sordu:

— Arka bagajda ne var? Çok kötü kokuyor.

Malko hemen cevap verdi:

— Yiyecek ve benzin.

— Açın.

Sivil zenci ceketini aralamış ve **elini** tabancasının kabzasına atmıştı; bagajdan yaylı bir kuklanın fırlamasını bekler gibiydi. Malko kontak anahtarını aldı ve arka bagajı açtı. Couderc yerinden kıpırdamamıştı.

İki benzin bidonunun arasında daha önce hiç görmediği, üzerinde koyu lekeler bulunan bir çuval duruyordu.

Malko'nun kalbi çarpmaya başladı.

Gözlüklü zenci çuvalı şöyle bir yokladı.

— Bunun içinde biri var!

Çavuşun yardımıyla çuvalı indirdiler ve ağzındaki yeni bağlanmış ipi çözdüler. Sonra çuvalı ters çevirip sarsmaya başladılar. Malko bembeyaz kesildi.

Çuvalın ağzında bir baş belirmişti. Fakat gözleri oyulmuş, kulakları kesilmiş, burnu ezilmiş, dişleri sökülmüş, ağzı yırtılmış bir baştı bu. Dudakları usturayla kesilmişti.

Malko bu vahşetin nedenini bir türlü anlayamadı. Ama cesedi bagaja koyan kişinin, hiç de iyiliğini isteyen biri olmadığı belliydi.

Nedenini araştırmaya zamanı olmadı. Çavuş elindeki tüfeğin namlusunu Malko'nun böbreklerine dayadı.

— Pis beyaz! Kardeşlerimizden birini öldür-

müşsün!

— Delisiniz siz!

— Bu konuşma tarzınızı beğenmedim, dedi gözlüklü sivil. Pek de terbiyeli bir beyaz sayılmazsınız. Böyle devam edecek olursanız sizi gebertirim. Ben, Burundi Emniyeti'nden Müfettiş Bakari'yim.

Koltuk altından çıkardığı 45'lik Colt'u Malko'nun burnuna doğru tuttu.

— Sizi suç ortağınızla birlikte tutukluyorum. Cinayetle suçlanıyorsunuz.

Diğer sivil de silahım çekmiş ve yanlarına gelmişti. Swaheli lehçesiyle askere, cesedi bagaja yerleştirmesini söyledi. Diğer i istenileni hemen yaptı ve bagajı kapadı.

Bakari, **Malko**'yu **sertçe** arabaya itti ve M'Pololo ile arka koltuğa geçti.

— Geri dönüyoruz!

Yirmi dakika sonra polis şefliğinin önünde durdular. Bakari kontak anahtarını alıp cebine attı. Couderc yol boyunca tek kelime etmemişti. Yüzü sapsarıydı ve gömleği terden sıırıslıklam olmuştu. Malko bir an Couderc'in ihanetinden kuşkulandı, fakat korkusu hiç de yapmacık değildi.

Birden, Couderc arabadan atladı ve kısa bacaklarıyla koşmaya başladı. Bakari önce silahım doğrulttu, sonra bir kakhaha atarak ardından bağırdı:

— Simba! Simba! \*

Couderc'in oralı olmadığı görünce peşine düştü. M'Pololo. Malko'yu karakola doğru itti. Bu arada iki sivil memur da arabayı boşaltıyordu.

Komiser Nicoro, sıcağa rağmen boğazına kadar iliklediği ceketinin içinde, ayaklarını masaya

(\*) Buraya gel.

Uzatmış, koltuğunda oturuyordu. Malko'yu odaya iterek soktuklarında yerinden kımıldamadı bile.

— Rezalet bu! diye söylendi Malko.

— Kes sesini, diye karşılık verdi M'Polo.

Komisier elini kaldırdı. Aynı anda odaya, sağ gözü morarmış ve gömleği kan içinde olan Couderc'i sürükleyerek Bakari girdi. Couderc'in sol kolu bedeninin yanında hareketsiz sarkıyordu. Sağlam olan eliyle gözlüklerini çıkarıp gömleğinin cebine koydu. Yüzünden çok korkmuş olduğu belliydi. Malko içinden lanet etti, **Kaçmaya** yeltenmesi aptalca bir hareketti ve kendilerini güç bir durumda bırakmıştı.

Bakari sözlü olarak raporunu verirken içeriye arabayı boşaltan siviller girdi. Çuvalı, paketleri, valizleri açıp yere boşalttılar.

Malko çok ceset görmüştü, ama böylesine hiç rastlamamıştı. Adamın cinsel organları koparılmıştı. Parmakları kesilmişti. Bedeninin her yanında mor lekeler ve kesikler görölüyordu. Sağlam bir santimetre kare yer yoktu vücudunda. Kasabın eline düşmüş kurbanlıktan farksızdı. Malko iğrenerek kafasını çevirdi.

Sağlam gözü yarı kapalı, onları izleyen Nicoro zevkten dört köşeydi. Bir taşla iki kuş vurmuştu. İşkenceyle öldürülen adamın katillerini yakalamış olmak bir yana, Malko denen herifin de başını iyice belaya sokmuştu. Planının ikinci kısmı çok iyi tasarlanmıştı. Bakari raporunu bitirdiğinde sakın bir sesle söze girdi:

— Müfettiş Bakari'nin anlattıklarına göre, bu zavallıyı elmaslarının yerini öğrenmek için işkence yaptıktan sonra öldürüp yanındaki elmasları çalmışsınız... Son derece korkunç bir suç işlemişsiniz. Suçunuz Müfettiş Bakari'nin yaptığı soruşturma sonucu kesinleşmiş.

Malko hemen atıldı:

— Ne soruşturması? Bizi yarım saat önce tutukladılar ve hemen buraya getirdiler. Bu zavallı-yı da kimin öldürdüğünü bilmiyorum.

— Sizi birlikte görmüşler. Arabasına bindiği-nizde adam size elmas satmayı önermiş. Sizi izle-mişler.

Berbat bir numara. Bu herif neyin peşindey-di? Cinayeti sırtına yüklemesinden ne gibi bir çı-karı olabilirdi, bir türlü anlayamıyordu. Tabii Aristo'nun akıl ettiği bir numaraysa o zaman iş değışirdi.

Nicoro devam etti:

— Çok kötü, çok... Kasıtlı bir cinayet. Sizi ida-ma götürür bu.

— Derhal elçiliğime haber verin, dedi Malko. Ben masumum.

— Bunu yapamam, diye karşılık verdi Nicoro. Ceza yasamıza göre suçlular dışarıyla görüşme yapamaz.

Sonra, Fransızca olarak M'Polo'ya emretti:

— Bu adamın valizini arayın.

Zenci, yere boşalmış olan eşyaları karıştıрма-ya başladı. Malko'nun iki el çantasında özel hiçbir şey yoktu. Çantaların gizli bölmesi farkedilmemiş-ti. Fakat Couderc'in yolculuk çantasından küçük bir paket çıktı. M'Polo paketi komiserin masasına getirdi.

Nicoro ağır hareketlerle paketi açmaya başla-dı. Malko paketin içinden ne çıkacağını biliyordu.

Gerçekten de Nicoro'nun avucunda, taksi şo-förünün iki gün önce Malko'ya teklif ettiği elmas-lar belirdi.

— İşte, suçunuzun kanıtı. Sizler son derece acımasız kişilersiniz...

Malko öfkeden kuduruyordu. Bir ülkenin ya-



sal polisine karşı ne yapılabilirdi ki? CIA'nın yardımına koşmayacağım da adı gibi biliyordu. Oyunun kuralı böyleydi. Olsa olsa, cenazesine görkemli bir çelenk gönderirlerdi. Az önceki teklifini yineledi:

— Elçiliğime haber verin. Önceden hazırlanmış bir oyunun kurbanı olduk. Kişisel hatanızda ısrar ederseniz uluslararası kamuoyu Burundi hakkında hiç de hoş şeyler düşünmeyecek...

Uluslararası kamuoyu da Nicoro'nun pek umurundaydı!

Sert bir sesle Malko'yu **cevapladı**:

— Siz beyazlar, kendinizi bir bok sanıyorsunuz. Ama biz, bağımsız bir ülkeyiz artık. Suçluları yargılamaya bizim de hakkımız var.

Couderc daha fazla dayanamadı. Gücünü toplayarak haykırdı:

— Şebeklerden farksızsınız topunuz... Muz tıknan maymunlarsınız! Sersemler! Salaklar! Rütben çavuşken senin beyazların çizmelerini boyadığımı bilirim. Orospu anamn karmnda ağılıktan gebermeliymişsin.

Bakari olanca gücüyle tabancasının kabzasını Couderc'e indirdi. Zavalhı çuval gibi yere yıkıldı.

— Dava sırasında, suçluların Burundi Cumhuriyeti'ne açık açık hakaret ettikleri özellikle dikkate alınacak. Yüksek dereceli en önemli **memurlarından** birinin kişiliğinde, **-Cumhuriyet'e hakaret** edildi. Davanız hayli uzun sürecektir, çünkü bu tür işlerle bakanın bizzat kendisi ilgilenir. Şu sıra işleri **çok** yoğun. Kendisi aynı zamanda Posta-Telgraf ve Savaş Bakam'dır. Suçlular derhal götürülsün.

Bakari ile M'Pollo Malko'nun kollarına girdiler. Binanın önünde polis arabasını gören Malko bir an direndi: Cezaevi arabasını andıran parmaklıklarla çevrili bir kamyonetti bu. Kapının önü, tu-

tuklanan beyazı seyretmek için toplanmış zencilerle doluydu. Malko:

— Arabaya binmeyeceğim, dedi.

M'Pollo tabancasının namlusunu ensesine dayadı.

— Ya binersin ya da...

Direnmeye gerek yoktu. Arabaya bindi. İçeri si tavuk kokuyordu. Oturacak yer yoktu. Ellerini parmaklıklara geçirdi. Biraz sonra Bakari ile M'Pollo Couderc'in hareketsiz vücudunu da arabaya atılar ve kamyonet yola koyuldu.

Uprona Caddesi'nden aşağı indikten sonra Bağımsızlık Alanı'nda bir tur attılar. Crémaillère'in önünden geçtiler ve kamyonet yolu tıkayan bir kamyon yüzünden durmak zorunda kaldı. Lokantanın kapısı önünde duran seksi görü nümlü sarışın kadın **merakla** yanlarına geldi. Parmaklıklara tutunan Malko'yu farkedince iyice şaş ırdı ve biraz daha yaklaştı.

— Kimsiniz siz? diye sordu Fransızca. Niçin buraya kapattılar sizi?

Yolu tıkayan kamyon hareket ederken Malko cevap verdi:

— Bir hata işleniyor. İğrenç bir komplonun kurbanı oluyoruz. Hemen bir şeyler yapıp...

Arabanın motor gürültüsü sesini bastırdı, ama gözleri uzun süre kadının gözlerine takılı kald ı. Güzel yüzü aklım karmakarışık etmişti. Genç kadın araba gözden kaybolana dek olduğu yerde hareketsiz, şaşkın, kaldı.

Nihayet kamyonet Beyaz Saray'a ulaştı. Bel çikalıların inşa ettirdiği cezaevi, kentte bu şiirsel adla anılıyordu. Bu arada Couderc biraz olsun kendine gelebilmişti. Malko inmesine yardım etti ve birlikte binaya girdiler.

Alındıkları oda leş gibi bir yerdi. Cezaevi gar-

diyara iki beyazın ceplerini boşalttı. Korkunç yüz-lü bir zenci-ydi bu. Tek kelime etmeden bulduklarını çekmecesine attı. Sonra Malko'nun parmağm-daki şövalye yüzüğü işaret etti:

- Ya bu?

Sözünü bitirir bitirmez yüzüğü zorla almak için eğildi. Malko yüzüğün ancak parmağının ke-silmesiyle çıkabileceğini düşündü. Diğer biraz te-reddüt ediyordu: Elinin altında kendisine yardım-cı olacak araç gereç yoktu:

Durumu kurtaran Couderc oldu. Swaheli dilin-de gardiyana müdahale etti:

— Senin yerinde olsam o yüzüğü almazdım. Büyülü bir yüzüktür o. Başın kötü ruhlarla derde girebilir.

Adam bir anda ısrardan vazgeçti. Parmak kesmek önemli değildi, ama büyülü bir yüzüğü almak insana uğursuzluk getirebilirdi.

İki gardiyan Malko ile Couderc'i hücrelerin bulunduğu kısma soktu. İçersi bakımsız bir hay-vanat bahçesinden beter kokuyordu. Hücrelerin parmaklıkları arkasında, iki beyazı merakla sey-re-den hükümlüler vardı. Belçikalıların ülkeden ay-rılmasından sonra böyle bir şey ilk kez oluyordu. Hücreye giren Malko şaşırdı kaldı: İçeride cebin-likli iki yatak, küçük bir masa ve bir vantilatör vardı. Tam bir lüks! Ayrıca, sokağa hakan bir de küçük pencere bulunuyordu.

Başgardiyan yanlarına geldi. Gözle görülür biçimde sevimli bir hal almıştı. Bakari kendisine işledikleri cinayetin önemini anlatmış olmalıydı. Malko'ya elini uzatarak:

— Adım Bobo, dedi. Buranın başgardiyanlık görevini yürütüyorum. Burada çok uslu olmak ge-rek... Yiyeceklere gelince, sizinkiler çok güzel ola-cak. Komiser gerekli emirleri verdi. Yemekleriniz

her gün Cr maill re'den alınacak. Size bir bakanmışsınız gibi hizmet edeceğiz.

Hücrenin kapısını kapamadan önce Malko'ya eğildi:

— Yemekleriniz fazla gelirse, bana haber verin. Bizimkiler pek iyi sayılmaz da...

\*

\*\*

Nicoro akşam yemeği için Cr maill re'e girdi. Kendini formunda hissediyordu. Katil Ari artık ağzım a amazdı; düşmanı cinayet suçuyla cezaevinde bulunuyordu.

Zaten buraya zavallı Jill'in ölümüne neden olan o korkunç kazanın dosyasını kapatıp gelmişti. Çok üzücü bir olaydı. Ari aynı günde sevgilisiyle en sevdiği hayvanını kaybetmişti.

Sonunda, uzun uzadıya yaptıkları telefon konuşmasının bitiminde Nicoro'nun başvurduğu yasal yöntemleri beğenmek zorunda kalmıştı.

Bu düşüncelere dalmış olan Nicoro, Brigitte Vandamme'in salına salına yaklaşmasını farketmedi bile. Hafifçe  arpıştılar ve komiser genç kadının, ceketine değen göğüslerinin uçlarıyla parfümünü aym anda hissetti.

— Ne var ne yok, komiserim? Bu sabah Beyaz Saray'a mahkûm g nderdiğinizi gördüm.

Nicoro hemen zaferini anlatmaya koyuldu. Brigitte alışılmışın dışında bir dikkatle dinliyordu olayı. Cezaevi arabasının parmaklıkları arasında gördüğü o altın renkli gözleri unutmak mümkün, değildi.

Kendine güveni sonsuzdu Brigitte'in. Böylesine çekici bir erkeğin böyle adi bir suç işlemesi inanılacak şey değildi. Bu nedenle de, dar olanaklarına rağmen elinden gelen yardımı yapacağına kendi kendine yemin etmişti.

## X. BÖLÜM

Öfkeden deliye dönen Malko hücredeki tabureyi kaptığı gibi sistemli bir biçimde parmaklıklara vurmaya başladı. Karşılarında bulunan sekiz numaralı hücrenin hükümlüleri de kendisini destekleyerek ağıza alınmayacak Fransızca ve Swaheli sözcüklerle bağırmaya başladılar.

Başgardıyan Bobo ayaklarını sürüye sürüye ve cam sıkın bir tavırla başını kaşıyarak geldi. Bu tür kargaşalıklardan hiç hoşlanmazdı.

— Yolunda gitmeyen bir şey mi var da gürültü yapıyorsunuz, Buvana? Yemek kötü müydü neydi?

— Yemeğin cam cehenneme, diye bağırarak Malko kıpkırmızı kesildi. Bir avukata ya da elçiliğe haber verilmesini istiyorum.

Bobo üzgün bir tavırla başını salladı.

— Buvana, böyle şeyler yapanın ben...

Sonra aklına gelen bir fikirle yüzü aydınlandı ve Malko'ya doğru eğildi: Beyaz Saray'ın karşısındaki bakkalın on üç yaşında bir kızı vardı ve küçük bir bahşişle iş ayarlanabilirdi...

— Hayır, dedi Malko. Avukat istiyorum. Aksi halde açlık grevi yapacağım.

Bu sözler karşısında daha da üzülen Bobo, insanın elinde böyle bir fırsat varken yararlanmak

istememesine akıl erdiremeyerek çekildi.

Cesaretini yitiren Malko başını ellerinin arasına alıp yatağa çöktü. Couderc onu avutmaya çalıştı:

— Geçen kez ben sekiz ay kalmıştım burada...

Altı gündür hapisteydiler. Kendileriyle ilgilenen kimse yoktu. Ama binanın en iyi hücrelerinde kaldıkları da bir gerçektir. Hatta, zaman zaman bir çocuk ortalığı temizliyordu.

Yemek sorununa gelince, her gün Crémaillère'den iki kez garson gelip, siparişleri alıyor ve her defasında birbirinden güzel yiyecekler getiriyordu.

Buna da şükretmek gerekirdi, zira cezaevi yemeği haftada iki kez etli olmak üzere pis bir çorbadan ibaretti. Zaten zenci mahkûmlar sinekler gibi ölüyorlardı. Bobo her sabah cesetleri toplar, cenaze arabasının gelip alması için on numaralı hücreye koyardı. Malko yiyeceklerinden arta kalanları karşı hücredeki on aç mahkûma dağıtmakla son derece büyük bir ün kazanmıştı. Onlar da karşılığında Couderc'in yaralarını bir anda iyi eden bir merhem vermişlerdi.

Kendilerini avutuyorlardı işte!

Beyaz Saray hiç de adına uygun bir yer değildi. İçersi son derece pislik içindeydi, hele kokusu en iyimser kokarcayı bile rahatlıkla kaçırtabilirdi. Malko bu deliler ülkesinden paçayı nasıl kurtaracağım bayağı düşünmeye başlamıştı. Bu cinayet suçlaması normal bir ülkede kısa zamanda foslar kalırdı; ama burada her türlü ölçüye uyuyordu.

— Bir şeyler yapmak gerek, dedi Malko. Yoksa hapi yuttuğumuzun resmidir.

Bu sırada koridorda topuklu kadın ayakkabılarının çıkardığı bir gürültü duyuldu. Kapının kilidi açıldı ve aralıkta Bobo'nun kafası belirdi:

— Bir ziyaretçin var, Buvana...

Hem de ne ziyaretçi!

1.75 metre boyunda, nar çiçeği rengine ipek bir elbiseye bürünmüş, dik göğüslü, Sophia Loren benzeri nefis bir yaratık.

Crémaillère'in patroniçesi, erkeklere doymak bilmeyen Brigitte Vandamme karşı cinsi nasıl etkilediğinin farkındaydı. Bundan da büyük bir zevk alırdı. Zararsız düşünceler uyandıran Cöuderc'in varlığını pas geçip anlamlı gözlerini Malko'ya dikti.

— Anlaşılan yemeklerim pek iyi değil, beyefendi. Özür dilerim. Onun yerine ne isterdiniz?

Bu da Bobo'nun bir dümeniydi. Malko'nun zenci kadın istemediğini görünce belki cam beyaz bir kadın istiyordur diye düşünmüştü...

Bu düşüncesi de yerinde olmuştu. Çünkü Brigitte Malko'yu cezaevi arabasında gördüğü andan beri onunla tamşmak için can atıyordu. Her akşam Nicoro'nun masasına oturuyor, herifin iğrenç yüzünün karşısında kalkan midesini bastırmaya çalışarak bakışlarına arzulu bir ifade vermeyi başarabiliyordu...

Kurnazlık edip hiçbir zaman cepheden saldırmıyor, ama her fırsatta esrarengiz beyaz mahkûmlarla ilgili imalarda bulunuyordu.

Sonuçta, cezaevi gardiyanı **mahkûmların** açlık grevi yapacaklarını haber verdiğinde, yemeğini henüz bitirmiş olan komiserin üzeri ne atılmıştı.

— Gidip onları mutlak görmem gerek. Hu çok önemli, çünkü burada benim ünüm söz konusu, anlıyorsunuz ya...

Nicoro'nun duraksadığını görünce de eklemişti:

— Eğer isterseniz, görüşmemin sonucunu büronuza gelip anlatırım...

Bu söz üzerine Nicoro hemen gevşemişti. İlk kez olarak onunla başbaşa kalacaktı. Aceleyle Bobo'ya birkaç kelime yazıp kâğıdı Brigitte'e vermiş ve ilave etmişti:

— Dikkatli olun. Bu adamlar çok tehlikelidir.

Brigitte çoktan odasına çıkmış, saçını başım tarayıp kokular sürünmüştü.

Tabii bütün bunlar, Nicoro'yu ziyareti için de-ğildi.

Malko kibarlıkla ilgili alışkanlıklarını hatırlamakta gecikmedi. Eğilerek genç kadının elini öptü. Dudaklarının teması genç kadını titretti.

— Sayın hanımefendi, nefis yemeklerinizden sonra sizinle de tanışmaktan son derece mutluyum. Grev konusunda zavallı Bobo hataya düşmüş. Otursanıza.

**Brigitte yatağın kenarına** ilişerek bacak bacak üstüne attı. Kadınlık içgüdüsü onu yanıltmamıştı: Altın rengi gözler yakından daha da büyüleyiciydi. Bu yakışıklı sarışın adamın tarif edilemez bir çekiciliği vardı.

— Söylesenize, ne suç işlediniz siz? diye sordu Brigitte.

Malko kısaca olup biteni anlattı. Genç kadının gözlerinde şimşekler çaktı. Malko'nun cezaevi arabasındaki çaresiz yüzünü hatırladıkça deliye dönyordu.

— Sersem Nicoro! Altı aydır peşimde dolaştığım düşündükçe sinir oluyorum. Cezaevindeki önemli tutuklulara yemek vermemi ayarlayan da o oldu. Bununla beni elde edeceğini sanıyor. Bu akşam onu göreceğim. Biraz kulağını bükürüm, o da yetmezse hükümette tanıdığım bazı kişiler var.

— Dikkatli olun, dedi Couderc korku içinde.

Brigitte ayağa kalkmıştı bile. Göğüsleri tüm hücreyi kaplayacakmış izlenimi yaratıyordu. Ko-



ruyucu melek edasıyla Malko'ya son bir kez daha baktı:

— Sanırım yakında benim evimde tekrar görüşeceğiz, bay...

— Malko... Malko Linge.

— Bir yabancı olarak Fransızca'yı çok iyi konuşuyorsunuz.

Malko alçakgönüllü bir tavırla bakışlarım yere çevirdi. Brigitte bundan çok etkilenmişti. Kalçalarını çalkalayarak dışarı çıkması karşı taraftaki sekiz numaralı hücre **mahkûmlarının** yerli dilinde açık saçık laf atmalarına yol **açtı**, Konuştukları dili anlayan Brigitte kızarmasına rağmen yine de gururlandı.

Genç kadının ziyareti Malko'ya cesaret vermişti. Artık bir dostu vardı. Brigitte'in onu hücreden çıkarıp yatağına atmak için elinden geleni yapacağına inanıyordu. Kendi açısından da olumlu bir davranış olacaktı bu.

O gün başka bir olay olmadı. Couderc hamamböceği avlarken Malko da eski dergileri okudu. Saat sekize doğru Crémaillère'in garsonu elinde büyükçe bir tepsiyle geldi.

Patatesli, acı soslu koca bir kalkan balığıyla Moet-Chandon marka bir şişe şampanya vardı menüde. Peçetelerin altından büyük harflerle yazılmış bir kart çıktı: "Yakında özgürlüğünü/u birlikte kutlayacağız".

O gece Malko rahat bir uyku uyudu

\*

\*\*

Komiser Nicoro akşam yemeği için Crémaillère'e girdiğinde sevincini güçlkle gizleyebiliyordu.

O gün Brigitte kendisini bürosunda ziyaret etmişti. Gerçi fazla oturmamıştı ama ayrılırken kendisini kapıya kadar geçirmiş ve eliyle kalçalarım

okşamıştı. Genç kadın buna hiç ses çıkarmamıştı. Nicoro bundan sonsuz bir zevk almıştı; gençliğinde ilk yattığı kadından aldığı zevkten farksız bir zevkti bu.

Her şey gönlünce yoluna girecekti.

Şansı biraz yardım ederse çok para kazancak, Katil Ari'yi avucuna alacak ve Brigitte ile yatacaktı.

Düşündükleri gerçekleşmek üzereydi.

Yemeğini bitirdiğinde Brigitte salınarak yanına geldi ve uysal bir kedi gibi masasına oturdu.

Oturur oturmaz da konuşmaya başladı: Konu, Malko ile Couderc'di.

Nicoro dikkatle onu dinliyordu. Brigitte konuşmasını bitirdiğinde elini babacan bir tavırla genç kadının koluna koydu. Bir tepki görmeyince parmaklarının ucu **İpek elbisenin** üstünden göğüslerinde dolaştı. Brigitte kusmamak için içinden dua ederek hiç ses çıkarmadı.

Nicoro'ya gelince, duyduğu sonsuz zevk onu kendinden geçirmişti.

— Acıdığınız bu adamlar korkunç bir suç işlediler, dedi. Buna rağmen, sırf sizi hoşnut etmek için kendilerine kısıtlı bir özgürlük tanıyabilirim. Tabii, söz karşılığında bir özgürlük.

— Benim de demek istediğim bu zaten, dedi Brigitte. Hücrede kalacaklarına benim evimde kalabilirler. Ben kefil oluyorum...

— Zaten suç işlediklerini gösteren kesin bir kanıt yok, diye devam etti Nicoro. Sadece arabalarında bir cesetle elmasları bulduk.

— Ne kadar güçlü bir adamsınız, komiser...

Nicoro zokayı yutmuştu. Parmakları yeniden Brigitte'in göğüslerinde dolaştı. Genç kadın belli belirsiz bir hareketle engel olarak ayağa kalktı.

— Size inanabilir miyim?

— Ha! Ha! diye güldü Nicoro. Meseleyi enine boyuna düşüneceğim.

Her zamankinin aksine yüklü bir bahşış bırakıp ıslık çalarak çıktı.

\*

\*\*

Bobo hücre kapışım açıp içeriye, petrol rengi takım elbise giymiş olan uzun boylu zenciye aldı-ğında Malko tıraş olmaktaydı. Adamda keskin zenci hatları yoktu. Burnu basık, dudakları ince ve saçları kısıydı. Elini Malko'ya uzatarak:

— Adım Patrice Mobutu, dedi. Adalet Bakanlığı tarafından sizin avukatlığınızı yapmak üzere atandım.

— Pek erken olmadı mı bu? dedi Malko.

Diğeri yatağın kenarına oturarak elindeki çantayı bıraktı.

— Komiser Nicoro olayı bana enine boyuna anlattı.

Fransızca'yı aksanh, fakat yavaş konuşuyor, sözlerini el hareketleriyle de destekliyordu.

— Durumunuz çok ciddi... Gerçekten ciddi.

Malko birden sinirlendi. .

— Bakın, o zavallıyı benim öldürmediğimi siz de biliyorsunuz. Bunun bir komplo olduğu gün gibi açık. Derhal serbest bırakılmak istiyorum.

Patrice Mobutu çantasından bir yığın kâğıt çıkarıp bir göz attı.

— Yapılan soruşturmaya bakılırsa Emniyet Müdürlüğü'nün elinde sizi doğrudan suçlayacak bir kanıt yok. Tabii arabamızda bulunan ceset ve elmaslar dışında... Ayrıca, kurbanla daha önce iş ilişkileri içinde olduğunuz da biliniyor. Bütün bunlar aleyhinize kanıt teşkil ediyor.

— Palavra! İnsan birini öldürdü mü, cesedini arabasında gezdirmez.

— Cesedi ormana atmaya götürüyor olabilirdi niz. Cesedin Bujumbura'da bulunması bir soruşturmaya yol açabilirdi...

— Bütün bunların uydurma olduğunu söyledim size.

Patrice Mobutu derin bir soluk aldı.

— Sizi tanıyan biri olsa bari, öyle değil mi? dedi. Örneğin ticari referans verebilseydiniz. Size kefil olabilecek bir firma da işe yarardı... Sahi, ne işle meşgulsünüz, Bay Linge?

işte bu tatsız bir soruydu. Malko temkinli bir biçimde cevapladı:

— Çeşitli işler yaparım. Amerika ve Avusturya'da genellikle.

— Burundi'de ne işiniz var?

Yerinde bir soru.

— Bakın, dedi Malko, siz benim avukatımsını z. Bu nedenle gerçeği anlatabilirim.

— Elbette, diye cesaretlendirdi Patrice.

— Buraya elmas satın almak umuduyla geldiğim doğru. Ama o zavallıyı ben öldürmedim. Bu cinayeti benim üzerime yıktılar, o kadar.

— Kuşkulandığınızı kimse var mı?

Malko duraksadı. Ama susmak daha tehlike- liydi.

— Var. Katil Ari diye biri. Elmas kaçakçısı. Benden bu şekilde kurtulmayı tasarlamış olabilir.

Patrice Mobutu üzgün bir biçimde başım salladı.

— Kimden söz ettiğinizi anlıyorum. Kendisi dürüst bir vatandaş olarak tanınır ve suçlamalarınızın hiçbir etkisi olmaz. Üstelik siz de bir kaçakçı olduğunuzu itiraf ediyorsunuz. Hayır, bu bir çıkış yolu olamaz... Dosyanızı bakanhğa teslim edeceğim ve kefaletle serbest bırakılmanızı isteyeceğim. Fakat kefalet için büyük bir para yatırmanız

gerekecek, çünkü suçunuz çok ağır.

— Ne kadar?

— Bilemiyorum. Dava henüz kesinlik kazanmadı. Ama deneyimlerime dayanarak bunun birkaç yüz bin franktan aşağı olmayacağını söyleyebilirim.

Avukat para miktarım açıkladıktan sonra gözlerini yere indirdi. Malko içinden küplere biniyordu. Demek komiser bankadaki parasının kokusunu almış ve bunu ele geçirmek için de bu düzeni tezgâhlamıştı. Doğrusu iyi iş başarmıştı!

Şeytana uysa, avukatı gırtlığından tuttuğu gibi hücreden dışarı fırlatacaktı. Teklifi kabule yanaşmasa Nicoro blöfe devam edecek ve suçlamadan vazgeçmeyecekti.

Sakin bir sesle:

— Gerekli parayı yatırmaya hazırım, dedi. Yalnız Bay Couderc'in de benimle birlikte serbest bırakılmasını istiyorum.

Mobutu olumlu bir biçimde başını salladı:

— Sanırım bu mümkün. Yarın sabah sizi görmeye geleceğim... Sahi, bankada ne tür bir hesabınız var?

Sanki bilmiyordu!

— Param Doğu Afrika Bankası'na nakit olarak yatırılmıştır.

Mobutu kaşlarını çatı.

— Öyleyse acele etmek gerekir. Ay sonu yaklaşıyor.

— Ne olmuş yaklaşıyorsa?

Avukatın gerçekten canı sıkılmıştı. Endişesini açıkladı:

— Bankanın kent dışında olduğunu samrım biliyorsunuz. Her ay sonunda bankaya bir saldırı olur. Kasa memurları saldırganların suç ortaklarıdır, anlıyorsunuz ya... Böyle bir durum bizi gecik-

tirir.

— Veznedarları niye değiştirmiyorsunuz?

— Değiştiriliyor, hem de devamlı... Ama çete-  
nin adamları her yeni gelenle tekrar ilişki kuruyor  
ve yardımcı olmadıkları takdirde kendilerini öldü-  
receklerini söylüyorlar. Hatta örnek olsun diye  
arada bir öldürdükleri de oluyor...

Batağa saplanır gibi boğazlarına kadar bat-  
tıkları bu kaçıklar ülkesinde her şey mümkündür!

Mobutu belgeleri çantasına yerleştirip ayağa  
kalktı.

— Gidip bakanla konuşacağım...

— Fakat, dedi Malko, şu ana kadar bir yargıç  
tarafından, hatta Komiseriniz Nicoro tarafından  
bile sorguya çekilmiş değilim...

— Kefalete yanaşmayıp davanızın normal  
akışını da **bekleyebilirsiniz**. Lakin bunu tavsiye et-  
mem. Çünkü bu aylar sürebilir. Hakimlerin çok işi  
var...

— Gidip bakanla görüşün, dedi Malko. Yalnız  
söyleyin ona, parayı ancak gerekli kişiye ödeyece-  
ęim.

Mobutu kibarca selam verip çıktı ve gitti.

— Bunlar para koparmak istiyorlar, dedi Cou-  
derc... Buna bahşiş de diyebilirsiniz.

— Haklısınız. Ama başka türlü de buradan çı-  
kacağım yok.

— Nicoro'ya çok dikkat etmelisiniz. Ahlaksız-  
nın tekidir.

O gün saatler geçmek bilmiyordu. Neyse ki  
eğlence vardı. Mahkûmlardan biri Böbo'nun iki  
makinelili tüfek şarjörünü çalmış, iade etmek için  
yiyecek ve bira istiyordu.

Pazarlık öğleden sonra da sürdü.

Böbo'nun silah dipçiğiyle her yaklaşmasında,  
diğeri avazı çıktığı kadar bağırarak tehdit ediyor-

du:

— Hey, vazgeç bu davranışlardan. Durumu komutanına bir söylersem hapı yuttuğunun resmi-dir...

Ve pazarhk yeniden başhyordu. Sonunda akşama doğru iki kasa birayla bir tepsi yiyeceğe anlaştılar. Ama mahkûm ne olur ne olmaz diye şarjörden üç kurşunu rehin tutmuştu...

Brigitte akşam yemeği sırasında çıkageldi. Bu kez Nicoro'dan izin bile almamış, Bobo da cezaevine girmesini engellemeye cesaret edememişti. Altında vücuduna yapışan beyaz bir pantolon üstünde de sutyenini ortaya koyan açıklıkta bir bluz vardı. Hücrelerin önünden geçişi, mahkûmların çirkin el, kol hareketleri yapmasına yol açtı. Brigitte bu adi gösteriye aldırmaksızın Malko'ya yaklaştı:

— Yeni bir haber var mı?

Malko avukatın ziyaretini anlattı. Lokantacı dilberin yüzü allak bullak oldu.

— Ne anasımın gözü şu Nicoro! Tam bir Tutsi. Adamın ayağından donunu bile alır.

Malko umutlarını yitirmek istemiyordu.

— Söz konusu kefaleti tamklar önünde vermek isterim, dedi.

— Elbette, dedi Brigitte. Ben tanıklık ederim. Burada dürüstlüğümlle tanınırım.

Vücudunun her yanından aşk fışkırıyordu kadının. Hücreye gelmeden önce en az iki zenci garsonla yattığı belliydi, zira gözlerinin altında yorgunluk belirtisi koyu halkalar oluşmuştu.

Couderc ile Malko yemeklerini yerken o da yatağın kenarında, yanlarında oturdu. Kalçası Malko'nun kalçasına değiyordu. Saat ona doğru isteksizce kalktı ve gitti. Hücreye sinen parfümünün kokusu sabaha kadar devam etti. Ne bir sinek, ne

de bir böcek girdi içeri.

Patrice Mobutu yine erkenden geldi o sabah. Bu kez üzerine sarı bir takım geçirmişti.

— Bakan isteğinize hak verdi. Bujumbura'ya terketmemek ve düzenli bir biçimde Komiser Nicoro'ya görünmek şartıyla kefalet karşılığı salıverilmenizi kabul etti.

Bir başlangıçtı bu.

— Ne zaman serbest bırakılacağız? diye sordu Malko.

— Para yatar yatmaz.

— Nereye yatırılacak bu para?

Avukat şaşırır gibi oldu.

— Ne demek nereye?.. Tabii ki bana vereceksiniz.

Malko başını salladı.

— Olmaz.. **Garanti** isterim. Zaten yok yere tutuklandım, şimdi de boş yere soyulmak istemem.

Mobutu son derece sıkılmış gibiydi. Konuşması bile Afrika aksanına döndü:

— Hiç de kibar değilsiniz, bayım... Bakan bundan hiç hoşlanmayacak.

— Parayı vereceğim, dedi Malko. Ama, serbest bırakıldıktan sonra.

Diğeri kollarım havaya kaldırdı.

— İşte, bu imkânsız... Bana göre hava hoş, bakana gider ve...

Kapıyı açmıştı bile...

Couderc adamı geri çağırdı ve yarı Fransızca yarı Swaheli dilinde pazarlık başladı. Malko yatağa uzanmış tartışmayı izliyordu. Sonunda, Nicoro'ya çıkış emrini imzalatmayı ve Beyaz Saray'dan birlikte çıkıp, bankaya birlikte gitmeyi kabul etti.

Brigitte Vandamme ile orada buluşacaklardı. Para teslimatı banka müdürünün odasında ve Bel-



çıkaklı kadının önünde yapılacaktı.

Ama Mobutu Malko'nun Adalet Bakam ile görüşmesine şiddetle karşı çıkıyordu. Anlaşılan adamın bu dolaptan haberi bile yoktu.

Avukat saat 2'de gelmeye söz vererek çıktı, gitti.

Temizlikçi hücreyi temizlerken Malko ile Couderc de eşyalarını topladılar. Saat tam 2'de Patrice Mobutu oradaydı. Bobo gülümseyerek doku-naklı bir biçimde onları uğurladı. Malko sekiz numaralı koğuş mahkûmlarının tek lek ellerini sıktı ve nihayet kendilerini dışarıda buldular.

Banka kentin kuzeyinde, havalanı yolu üzerinde ve ormanın içindeydi. Tek katlı, önü camlı, betondan, sevimli bir binaydı. Brigitte Vandamme kapının önünde onları bekliyordu. Üzerinde vücudunun büyük bir bölümünü açıkta bırakan ipek bir elbise vardı.

Patrice Mobutu çok önemli bir iş yaparcasına onları müdürün odasına götürdü.

Banka müdürü bir melezdı. Tüm konuşma boyunca gözlerini genç kadının göğsünden ayırmadı. Sonunda Malko'ya bir düzineye yakın imza attırdıktan sonra paraları verdi.

Mobutu çantasından çıkardığı tutukluları salıverme belgelerini masanın üzerine bıraktı.

— Artık özgürsünüz, yalnız ikinci bir **emre** kadar Bujumbura'dan ayrılamazsınız. Zaten pasaportlarınız Emniyet'te kalacak. Ayrıca, sivil polis tarafından izleneceğinizi de hatırlatırım...

Sözünü bitirdikten sonra kumarhane krupiyesi gibi paraları çantasına dizdi ve adeta dans edercesine çıkıp arabasına atladı.

— Eh, artık bir şişe şampanya açmanın zamanı geldi sanırım, dedi Brigitte...

— Evinizde özel kasanız var mı? diye sordu

Malko.

- Var .

Elindeki imzalı belgeleri genç kadına uzattı.

— Bunları emniyete alın. Bu yabancıların fikir değiştirmelerinden korkuyorum.

Brigitte belgeleri çantasına attı ve birlikte çıktılar.

Genç kadının beyaz bir Chevrolet'si vardı. Beyaz Saray'ın dikenli yataklarından sonra deri koltuğa oturmak bayağı zevkli bir olaydı.

Kente dönerken Malko kara kara düşünüyor-du:

İki gün Elisabethville'de geçirmişti.

İki gün Bujumbura'da kaybetmişti.

Sekiz gün de cezaevinde.

Astronotların beklemekten canları sıkılmış olmalıydı. CIA'nın da öyle. İnşallah Allan Pap umudunu yitirmezdi. Aksi halde Brigitte'in yanında demir atması gerekecekti. Para karşılığı kurtulmuş olmanın hiçbir değeri yoktu. Bu kez de peşine yine o Rum takılacaktı.

Tek çıkar yol vardı: Bir an önce Bujumbura'yı terketmek. Fakat bunun için de Brigitte'in yardımına ihtiyacı vardı. Oysa kadının, kendisini yarıncı tutmak için elinden geleni yapacağını hisseder gibiydi...

— Pasaportumu ele geçirmeliyim, diye söylen-di yüksek sesle. Bu aptalca hikâyeden ancak böyle kurtulabilirim.

— Gidip Başkan'ı görürüz, dedi Brigitte. Çok iyi bir insandır. Kendisini tanırım.

Yüreklendirici bu sözle birlikte Malko Bağımsızlık Alanı'na geldiklerim farketti. Cremaillere'in tüm personeli kaldırımında bekliyordu.

Savurgan kahramanın dönüşünü bekler gibi...

## XI. BÖLÜM

Başkan'ın bekleme salonunda genç bir zenci dilber, gelen gidene sergilediği armut biçimli göğsünün tekini çıkarmış sevimli bebeğini emziriyordu. Koltuklara çökmüş nöbetçilerin bacakları arasında koşuşturan bızdıklar vardı. Brigitte, Malko'nun kulağına eğilerek fısıldadı:

— Başkan'ın ailesi kraliyet binalarına yerleşmeye başladı. Otuz yedi kişilik bir aile ve tamamı daha ormandan gelmedi.

Ortalıkta bir canlılık görülüyordu, işte, aile kavramım destekleyen bir hükümet!

Malko cezaevinden cıkalı bir gün olmuştu. Pagidas'a uğramamıştı bile. Brigitte, Couderc ile kendisini evinde misafir ederek yaralarını sarmış, ikinci katta iki oda hazırlayarak emirlerine üç hizmetkâr vermişti.

"Özgürlüğe kavuşma" gecesi çok görkemliydi: İthal malı et, Moet-Chandon marka şampanya ve taze salata. Brigitte iki dirhem bir çekirdekti. Üzerinde, göğüslerini ortaya koyan siyah muslin-den bir gece elbisesi vardı.

Yemek sırasında ayağı sürekli Malko'nun bacaklarına sürtünüp durmuştu.

Couderc ile Malko'nun odaları ayrıydı. 'Avusturyalı son yudum şampanyayı da içtikten sonra

yorgunluğunu ileri sürerek erken yatacağını söyledi. Odasına girdiğinde kapıda kilit bulunmadığını farketti.

Fazla beklemedi. Soyunduğu anda kapı açıldı.

Brigitte elindeki tepsiyle içeri girdi. Bir şişe şampanya ile iki kadeh getirmişti. Tepsiyi yere bıraktıktan sonra elbisesinin fermuarını açtı.

— Elbisemin dantelleri çok naziktir, çabuk yırtılabilir, diye özür diledi. Üstelik burada dantel bulmak da çok güç.

Beyaz Saray'da onca gün geçirdikten sonra bu manzara hiç de fena sayılmazdı. Malko'nun kayıtsız kalamadığı bu nefis vücuttan hayvani bir cinsellik fişkırıyordu. Zaten Malko'nun seçeneği de kalmamıştı, çünkü Brigitte yatağına girmişti bile.

Ondan sonrası bir inleme ve boğuşma cümbüşü oldu. Ezilen, tırmıklanan, ısırılan Malko, ateşli Brigitte Vandamme'la aşkı tanıyan zenci garsonların halini düşünüyordu. Oysa Malko henüz bir şey görmüş değildi. Birden, Brigitte karyolanın parmaklıklarını yakalayarak tüy gibi havalandırıp vücudunu yaydan farksız bir biçimde gerdi ve binanın içinde çın çın öten bir çığlık attı. Malko elinde olmayarak genç kadının ağzını kapadı.

— Hizmetkârlar, diye mırıldandı.

Brigitte gözlerini araladı.

— Onlar alışıktır. Fakat her zaman böyle güçlü bağırmam.

O unutulmaz gecenin sonunda Brigitte ile Malko arasında tatlı bir dostluk kuruldu. Genç kadın Başkan Bukoko ile bir randevu sağlamak için sabahın erken saatlerinden itibaren işe koyulmuştu. Fikrince Malko'ya tam bir özgürlük verebilecek tek kişi oydu.

Uğursuz Aristo da, Nicoro da ortalıkta yoktu. Bu sessizlik tedirgin ediciydi. Çünkü Malko

resmen Bujumbura'ya çivilenmiş durumdaydı. Pasaportsuz bir uçağa atlaması imkânsızdı. Ayrıca, başkentten çıkan bütün yollar polis tarafından tutulmuştu. Kongo'dan sızabilecek kralcılarının başkaldırmasından korkuluyordu.

Ve bu arada astronotlar hâlâ bekliyorlardı...

Malko'yu en çok düşündüren Katil Ari idi. Elmas kaçakçılığı ve Jill'in öldürülmesi hakkında gereğinden fazla şey bildiği için Rumun kendisini kolay kolay bırakacağından emin değildi. Tek çözüm Başkan'ın kendisine **inanmasıydı**. Aksi halde umutsuz bir girişime başvuracaktı. Brigitte'in ağızını tıkayıp arabasıyla kaçacaktı...

Kibar bir beye hiç de yakışmayan bir hareketti bu.

— Başkan sizi derhal kabul edecek.

Asker, Malko ile Brigitte'in oturması için kanepedeki veletleri toplayıp çekti. Sonra kraliyet binasının derinliklerinde gözden kayboldu ve ortalıkta kendileriyle ilgilenen kimse kalmadı.

Oysa sarayda korkunç bir hareket vardı. Her men her köşede tartışıp duran siviller ve askerler göze çarpyıyordu. Hatta Malko, bir ara bir zenci kadının perdelerden birini söküp katladığını ve koltuğunun altına alıp evinde kullanmak üzere götürdüğünü farkettiler.

Bir saatlik beklemeden sonra bir haber almak üzere yerinden kalkan Brigitte, Başkanın **odasını** koruyan iki paraşütçüyle burun buruna geldi. Tepeden tırnağa silahlı olan askerler Çek yapısı makineli tüfeklerini genç kadına çevirip kaşlarını çatırlar.

Ürken Brigitte öfke içinde tekrar yerine oturdu.

— Önemli bir pazarlık yapıyor olmalı, dedi genç kadın.

On yıldır Afrika'da oturmaktan zenciler gibi konuşmaya başlamıştı.

— Veya yeni bir hükümet darbesi girişimi var.

— Ya da kente indi de bize söylemeye cesaret edemiyorlar.

Kısacası, geldiklerinden bu yana kapitone kapıyı açan olmamıştı.

— Kral varken durum daha iyiydi, dedi Brigitte. Hiç değilse sevimli bir adamdı. Hemen her gün kafasına tüylü bir başlık geçirir, sarı Cadillac'ıyla kentte dolaşır dururdu... Burası her zaman açıktı. Etrafında birileri bulunsun isterdi hep. Yalnız birayı fazla kaçırdığında Mabeyincilerine ateş ededi. Neyse ki çok kötü bir nişancıydı ve bu da çevresindekileri çok güldürürdü...

— Ne yazık ki, bütün bunlar bizim hiçbir işimize yaramıyor.

Önlerinden bir asker geçiyordu. Brigitte hemen koluna yapışarak Swaheli dilinde bir süre tartıştı. Sonra asker gözden kayboldu ve birkaç dakika sonra tekrar görüldü:

— Kabul edileceğimizi söylüyor, diye tercüme etti Brigitte. Bekleyelim.

Zaten bütün yaptıkları beklemektir.

Saat 5'de açlıktan mahvolan ve öfkeden kudurmuş Malko ayağa kalktı.

— Yeter artık. Senin Başkan bizimle dalga geçiyor. Yarın geliriz.

Geceyi rahatlıkla orada geçirebilirlerdi. Kendileriyle kimsenin ilgilendiği yoktu. Çok üzülen Brigitte birkaç dakika daha kalmaları için ısrar etti.

Aynı anda, Muhafız Kıtası Komutam onlara doğru yaklaştı ve başını sallayarak:

— Başkan bugün ziyaretçi kabul etmeyecek, **Buvana**, dedi, Ülke için çok çalışıyor. Yarın gelin,

Buvana.

Başıyla selam verip ortalıktan yok oldu. Başkan Simon Bukoko'nun düşüncelerini yansıtan kitaplar henüz kitapçılarda satılmaya başlamamıştı. Bunun nedeni şimdi anlaşılıyordu. Başkan'ın kafasında fikir yoktu ki!

Malko ile Brigitte sarayın önündeki yoldan aşağı inerlerken yanlarında genç bir teğmen bitti.

— Başkan'la randevuyu ayarlayan buydu, diye fısıldadı Brigitte.

Sonra kaşlarını çatıp yerli dilinde adamı bir güzel haşladı. Teğmen kadını andırır ince bir sesle cevap verdi:

— Benim bunda bir kabahatim yok, Bayan Brigitte. Eğer kabul edilmediyseniz, nedeni Başkan'ın içkiyi biraz fazla kaçırmış olmasıdır...

Teğmenin can sıkıcı açıklamalarından anlaşıl-  
dığında göre Başkan gece küp gibi içmiş, kafayı bulduktan sonra bürosunda ne var, ne yok kırıp geçirmiş ve komaya girmişti.

— Kuşkusuz kötü bir ruhun işi bu, dedi teğmen. Çünkü Başkan bir miktar biradan başka içki içmez.

Malko Başkan'ın eski alışkanlıklarını sürdürmesinin yerinde olacağını düşündü. Çünkü bir hafta sarhoş gezecek olsa, ülke alıp başım gidecekti.

Malko ile Brigitte bitkin bir halde Cremaillere'e döndüler. Teğmen en son, **Başkan**'ın aylır aylmaz kendilerini zevkle kabul edeceğini, hatta kendilerine özel bir akşam geçirteceğini söylemişti.

Artık ertesi günü beklemekten başka çare yoktu.

\*

Emniyet Müdürlüğü'nün eski Peugeot'su lo-

kanlanın önünde durduğunda Malko ile Couderc ögle yemeklerini yiyorlardı. Arabadan inen Nicoro ile Bakari onlara doğru ilerledi.

— Gidip Brigitte'i çağırın, dedi Malko. Bu iki leş kargasından hiç hoşlanmıyorum.

Couderc hemen arka tarafa daldı. Nicoro kirli barca Malko'yu selamladı ve karşısındaki boş iskemleye oturdu. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

— Sizi hangi rüzgâr attı buraya? diye sordu Malko soğuk bir biçimde. Sonunda suçsuzluğuma tamamen inandınız mı?

— Ne yazık ki hayır, dedi Nicoro. Dediğinizin tam aksi oldu.

— Ne demek istiyorsunuz?

Bakari yaklaşmış Malko'nun arkasına geçmişti. Couderc Brigitte'le birlikte geri döndü. Genç kadının saldırır gibi doğru Nicoro'nun üstüne yürüdü:

— Ne oluyor böyle, komiser? Hâlâ dostlarımla mı uğraşıyorsun?

Birden, sömürgeciliğin verdiği alışkanlıkla senli benli konuşmaya başlamıştı. Güç durumunda kalan zenci cebinden bir kâğıt çıkararak Brigitte'e uzattı.

— Benim kabahatim yok. Son anda bu davayla ilgili bir tanık ortaya çıktı ve bu beyleri çok güç durumda bıraktı.

Malko kâğıdı kapıp okudu. Bir anda saçlarının dimdik olduğunu hissetti. Kâğıtta Malko ile Couderc'in taksii şoförünü ıssız bir sokakta nasıl öldürdükleri anlatılıyordu. Olayı anlatan aynı cinayetten suçlanmamak için şimdiye dek susmuştu. Malko imzaya baktı: Aristo Polidis.

— Bu itirafı yapan bir zenci olsaydı beni yine komplo kurmakla suçlayacaktınız, ama bu seferki **bir** beyaz, **görüyorsunuz** ya!

Brigitte de kâğıdı alıp okumaya başladı.



— Tanığınız bunca zamandır sustu sustu da, niye şimdi ortaya çıkıyor? diye alay etti Malko.

Nicoro gözünü kırpmadan cevabı yapıştırdı:

— Kendi ırkından bir beyazı suçlamak istemiş. Ama gözlerinin önünde öldürülen zavallının hali uykularım kaçırmaya başlayınca adaletin yerini bulmasını istemiş... Bana öyle dedi...

İmzayı gören Brigitte bir kahkaha attı. Sonra öfkeden mosmor kesilerek Nicoro'ya döndü:

— Katil Ari ha? Demek sana böyle dedi? Onu tanımamışsın sen. O **herif anasını** kuşbaşı doğrar da, yine on iki saat huzur içinde uyur...

— Beyler, dedi Nicoro, tekrar tutuklanmış bulunuyorsunuz.

Malko'nun arkasında duran Bakari silahını çekmişti. Brigitte şansını denemek istedi:

— Onları götüreceksin, Nico?

Zenci ayağa kalktı.

— Kanun kanundur, Bayan Brigitte. Bakan bu sabah kendilerini suçlu buldu. Şimdi bir tanık var. Yargılanmaları gerekiyor.

— İyi ama o sersem Ari yalancı tanıklık yapıyor, diye bağırdı genç kadın.

— Buna mahkeme karar verecek. Beylerin durumu çok ciddi.

— Öyleyse paramı geri verin, dedi Malko. Ke-faleten serbestliğim ortadan kalktığına göre...

— İmkânsız, dedi Nicoro. Cinayetle suçlanıyorsunuz. Bu durumda paranızı alamazsınız. Para polisin kasasında duracak. Eğer suçsuz görülürseniz mahkeme masrafları düşüldükten sonra paranızı geri alabilirsiniz.

Belçikalı dilber ellerini kalçalarına koyarak kükredi:

— Biraz bekle bakalım. Gidip Başkan Bukoko ile görüşeceğim. Kendisine Rumla birlik olup do-

lap çevirdiğini anlatacağım. Beni dinler o.

Bakari silahının namlusuyla Malko'yı dürttü. Avusturyalı daha fazla direnmeyerek yerinden kalktı.

On dakika sonra yine eski hücrelerindeydiler. Fakat bu kez durum daha ciddiydi. Malko Nicoro'nun niyetini anlamıştı. Kurtulmasına göz yummayacaktı. Aristo rekabetten sıyrılmak için bulunmaz bir fırsat ele geçirmişti. Tanıklığı "Sah-tekârlık Müzesi"ne girecek türdendi. Küçük bir başyapıt... Brigitte Başkan'a ulaşamadığı takdirde Malko'nun parlak meslek hayatının Bujumbura'da sona erme ihtimali vardı. Hem de Spor ve Sergi Alanı'nda...

Önemli idamların gerçekleştirildiği yer orasıydı.

Oysa Malko'nun Burundi'de gömülmeye hiç niyeti yoktu. Avusturya'ya ve şatosuna çok uzak düşüyordu burası. Afrika'nın göbeğinde gömülecek olsa atalarının kemikleri sızlardı.

Malko bakışlarını hamamböceklerinin dolaştığı duvarlarda gezdirerek derin bir iç çekti. Tatsız ve sıkıcı da olsa yaşamak güzeldi.

\*

\*\*

Komiser Nicoro kulübe girdiğinde saat 6'yı geçiyordu. Aristo geleli epey olmuştu. Elinde viski bardağı, maroken bir koltuğa gömülmüş, neşeyle etrafı izliyordu.

Nicoro'nun sağlam gözü Rumun neşesine karşılık verdi.

— Tamam mı? diye sordu Ari.

— Tamam, Bay Ari.

Nicoro bir koltuk çekip Rumun yanına oturdu ve **Fernet Branca'sını** ısmarladı.

**Katil Ari kaşlarını** hafifçe çatarak zenciye

döndü:

— işin bundan sonraki kısmı için sana güvenilebilir miyim, maymun suratlı?

Nicoro son sözü hiç kötüye çekmedi.

— En az kendiniz kadar..

— Güzel!

Uzun süre konuşmadılar. Kulüpte onlardan başka kimse yoktu. Rum içkisini bitirdikten sonra sakın bir sesle söze girdi:

— Peki, şu küçük hesabı ne zaman göreceğiz?

— Hangi hesap, Bay Ari?

— Yürüttüğün o 40.000 doları ne zaman bana vereceksin?

Bu kez sessizlik daha da uzadı. Nicoro düşünüyordu. Her ne pahasına olursa olsun parayı Ari'ye bırakmak istemiyordu. Ama önce zaman kazanması gerekiyordu.

Aristo tehdit edercesine devam etti:

— Beni iyi dinle, Nicoro. Çevirdiğin dolabın farkındayım. Namussuzun tekisin sen. Bu dümen-den bana daha önce söz etseydin, olayı birlikte tezgâhlar, parayı da yarı yarıya bölüşürdük. Şimdi, sana bir ders vermek gerek. Üstelik yok yere benim panterin dekanına girdin. Dua et senden daha fazla bir şey istemiyorum.

Sözünü bitirdikten sonra ayağa kalktı ve ekledi:

— Bu parayı hemen sökül bana. İkinci kez tekrarlatayım deme.

— Dava sonuçlanmadan veremem, Bay Ari.

— Öyleyse git, bir an önce davayı hallet. Hoşça kal!

Döşemeyi gıcırdatarak ilerledi ve kapıyı çarpıp çıktı.

## XII. BÖLÜM

Halk mahkemesinin üstünde asılı duran bez dövizde siyah harflerle şu cümleler yazılıydı:

"Kendimizi gülünç duruma sokmayalım. Dünya kamuoyu göz ucuyla bizi izliyor".

Bez döviz **ihtilalin** ilk siyasi davaları sırasında asılmış, o günden bu yana da orada unutulmuş kalmıştı. Zaten şu sıralar Başkan Bukoko'nun dünya kamuoyunu taktığı filan yoktu.

Malko durumunun ciddiyetine rağmen yazıyı okuduğunda gülümsemekten kendini alamadı. Bu anlamsız komediyle, dram karışımı insanın sinirlerini laçka ediyordu. Zaman zaman bir işkence hayatı sürdürdüğünü hissettiği de oluyordu... Ama, mahkeme bir gerçektir, özellikle de iyi niyetten yoksun bir gerçek.

Mahkeme binası Başkanlık Sarayı'nın bahçesindeydi. Yeri, gizli yargılamalar için biçilmiş kaptandı.

Durumları hiç parlak değildi. Yeniden tutuklanmalarının üzerinden dört gün geçmişti. Bu kez Nicoro hiç zaman kaybetmemişti.

Brigitte Vandamme başvurmadık yer bırakmamıştı. Elçiliklerden bir sonuç alamamıştı. Kendisine bunun adı bir suç olduğu ve bağımsız bir Devlet'in işlerine karışamayacaklarını söylemiş-

lerdi. Ama telgraf parasını ödediği takdirde durumu İnsan Hakları Komisyonu'na duyurabileceklerini bildirmişlerdi.

CIA'ya gelince, Malko orada da kimsenin bu işe bulaşmayacağı çok iyi biliyordu. Başına gelen olay, mesleğin cilvelerindendi. Arkadaşlarından biri olan Frank Thorpe bu gibi durumları "felaket" olarak nitelerdi. Hatta, hayatım kurtarmak için Malko'nun görevli olduğunu bile söylemezlerdi.

Bukoko'dan ise ses seda çıkmamıştı. Brigitte kendisini görmeyi başaramamıştı. Başkanın Nicoro'dan çekindiği ve tanımadığı bir beyaz için durumunu sarsmak istemediği belliydi.

Sonunda Malko, "çıkmayan canda umut vardır" diyerek düşüncelerini bir yana bıraktı.

Çevrelerini saran jandarmalardan biri ayağa kalkmaları için bir tekme attı. Mahkeme başkanı salona giriyordu.

Hakim kıyafeti olarak üstünde, kutsal Burundi davulu deseniyle süslü, entari biçiminde bir giysi, başında da fese benzer bir şapka vardı. Yanındaki iki yardımcısı da o acayip entarilerden giymişti. Üçünün de canının sıkıldığı belli oluyordu. Saçları kıvrırcık ve kısa kesilmişti. Yüzlerinde en ufak bir ifade bile yoktu.

Salon hemen hemen boştu. Yeşil, beyaz giyimli birkaç JNK üyesi genç, Ouderc'i görmeye gelmişti. Onların dışında konuyla ilgilenen bir avuç zenci daha vardı.

Brigitte Vandamme en ön sırada oturuyordu. Işıl ışıl yanan gözleri bir an olsun Malko'dan ayrılmıyordu. Avusturyalı alpaka takımlarından birini giymişti. Gerçi iyi tıraş olamamıştı, ama yine de bakışları yeterince baştan çıkarıcıydı.

Brigitte'in arkasında iriyarı cüssesiyle Aristo

oturuyordu. Ağzında bir krdan, ipil kanlı gözle-  
rinde alaylı ve tatmin olmuş bir ifade vardı. ze-  
rinden çıkarmadığı gl kurusu takımı leke içinde  
ve buruş buruştu.

Salona en son Nicoro girdi. zerindeki sarı tu-  
nikle kanaryaya benziyordu. Belçikalı dilberin ya-  
nına oturup selam verdi, fakat diğeri hiç oralı ol-  
madı.

Davadan söz eden tek gazete olmamıştı. Nicoro  
adının duyulmasını pek istemiyordu.

Avrupalı tarzında gömlek ve pantolon giymiş  
bir katip iddia dosyasım monoton bir sesle okuma-  
ya başladı. Malko işlediğı suçun ayrıntılarım duy-  
dukça titriyordu. Couderc'in ondan aşağı kalır ya-  
nı yoktu. Aniden güneşe çıkmış baykuş gibi gözle-  
rini kırıştırıyordu.

iddianamenin okunması bittiğinde mahkeme  
başkam Malko'ya dönerek güzel bir Fransızca ile  
sordu:

— Suçlunun söyleyecek bir şeyi var mı?

— Masumum ben. Bu cinayeti bana yükleme-  
ye çalışıyorlar. Beni mahkûm ettiğiniz takdirde,  
kararınız uygar ülkeler gözünde gülünç kalacak-  
tır.

Başkan omuz silkip bir el işaretiyle Nicoro'yu  
ağırdı. Komiser parmaklığı geçip başkanın yanı-  
na oturdu. Uzun süre fısıldaşarak konuştular. Bri-  
gitte ne konuştuklarım anlamak için kulak kabart-  
tı.

Bir ara, Malko'ya sessiz bir öpücük gönderdi.

Malko birdenbire davayla ilgilenmez oldu.  
Saat 2'yi geçmiş ve sıcaklık tüm ağırlığıyla salona  
kmştı. şu anda bir duş alıp uzanmak için neler  
feda etmezdi ki!

Başkan küçük çekiciyle masaya vurdu. Malko  
jandarmadan tekme yememek için hemen ayağ

fırladı. Nicoro sessizce yerine geçti.

— Sanıklar suçlu görülmüşler ve idama mahkûm edilmişlerdir, dedi yargıç.

Malko'nun sırtından buz gibi bir ter boşandı. Bu kez iş ciddiye. Brigitte dişi bir kaplana benziyordu. Bakışlarını Nicoro'ya çevirdiyse de komiser güneş gözlüklerini taktı hemen.

Mahkeme heyetinde bir dalgalanma oldu. Suçluları nasıl idam edeceklerini bilmiyorlardı. Bunu hiç düşünmemişlerdi. Ateşli bir tartışma başladı.

Basit geleneklere bağlı olan sol taraftaki yarıdmcı hakim, suçluların boğazlanmasını öneriyordu. Hatta, dinsel törenlerdeki deneyimlerine dayanarak görevi bizzat yerine getirebileceğini söylüyordu.

Tedirgin ve yasalara saygılı olan başkan ise asılmalarını doğru buluyordu. Leopoldville'de görkemli bir gösteriye neden olan Kongoluları hatırlattı. Fakat ne yazık ki Bujumbura'da darağacı yoktu.

Sonunda, kurşuna dizilmelerinde karar kıldılar. Bunun devrim düşmanlarına örnek olması bakımından da faydası vardı. Başkan boğazım temizleyerek kararı duyurdu:

— Suçlular yasalara göre hafta sonundan önce kurşuna dizileceklerdir.

İki jandarma Malko ile Couderc'i cezaevi arasına kadar götürdü. Brigitte de peşlerine takıldı ve bir ara genç kadının göğsü Malko'ya dokundu. Hafif ve çok hoş bir parfüm sürmüştü.

— Bu iş burada bitme?, dedi Malko'ya. O Nicoro sersemi bana, paçayı kurtaracağınıza dair yemin etmişti.

Boş bir teselliydi bu. Couderc ağlıyordu, öfkeden kuduran Malko'da ise ağlayacak hal kalmamıştı. Muhafızların üzerine atılıp bu işin bir an ön-

ce bitmesini düşündü. Ama Brigitte'in varlığı onu bu düşüncesinden caydırdı. Güvenilir bir dosttu o Ne yapacağını bilmese de, yine güvenilir bir dost-

tu...

— Hapı yuttuk, dedi Couderc. Bu sefer paçayı kurtaramayacağız...

Beyaz Saray'da Bobo onları hararetle karşıladı. Gözü yine Malko'nun şövalye yüzüğündeydi. Hücreye kadar birlikte geldi. Hücre kapışım kapadığında yola bakan pencereden bir ses geldi:

— Psst!

Malko hemen ayağa fırlayarak küçük pencereye yanaştı.

Brigitte çömelmiş, yüzünü parmaklıklara dayamıştı. Malko genç kadının beyaz külotunu farkettiye de hiçbir cinsel arzu uyanmadı içinde.

Elini genç kadının eline değdirdi. Brigitte mırıldandı:

— Nico namussuzu ziyaretleri yasakladı. Hava karardıktan sonra tekrar geleceğim. Cesaret!

Doğruldu ve gözden kayboldu.

Sonraki saatler çok ağır geçti. Couderc yatağına oturmuş, iri bir hamamböceğiyle oynuyordu. Malko pencerenin parmaklıkları ardında günün batışım izliyordu. Kulağı ister istemez, yan hücredeki mahkûmun Swaheli dilinde okuduğu duadaydı.

Getirilen akşam yemeğine hemen hemen hiç el sürmediler ve ne var, ne yok hepsini karşı taraftaki sekiz numaralı hücreye aktardılar.

Malko yoldan gelen sesleri kolluyordu. Akh Brigitte'in dönüşündeydi! Çünkü dışarıyla tek bağlantıları ve tek dostları oydu.

Saat 10'a doğru koridorda bir gürültü oldu. Kapının kilidi açıldı. Başgardıyan Bobo'nun kapı aralığında şaşkın suratı görüldü. Peşinde Brigitte



vardı. Genç kadın mahkemede giydiği gömleği çıkarmış, onun yerine vücudunu eldiven gibi saran keten bir elbise giymişti.

— Acele edin, dedi Bobo. Komiser bütün ziyaretleri yasakladı.

— Tamam Bobo, anladık! dedi Belçikalı dilber.

Sonra hücreye girip kapıyı kapadı ve sırtını kanada dayadı. Gözleri ıslık ıslık yanıyordu.

— Yarın sabah kurşuna dizileceksiniz, dedi.

Michel Couderc **hıçkırmaya** başlarken Malko başının döndüğünü hissetti.

— Zaman kazanmamız gerek, diye devam etti Brigitte. Şimdi gidip Nicoro'yu göreceğim. Her ne isterse vereceğim, ama biraz daha beklemesini de sağlayacağım.

Malko başım salladı.

— Sağol Brigitte, fakat bunun bir işe yarayacağım sanmıyorum. Çünkü benden kurtulmak için çok önemli nedenleri var...

Genç kadın şaşkın bir tavırla Malko'ya baktı.

— Peki ama başka ne yapabiliriz ki?

— Bobo'yu deneyeceğiz.

— İmkânsız bu. İçeri girmek için bile herifi kandırmak bir mesele oldu. Normal mahkûmlar olmanız, mesele değil. Fakat Nicoro'dan çok korkuyor. Kaçmamza göz yummaz.

Bir sessizlik oldu. Sadece yan hücredeki mahkûmun duası duyuluyordu.

— Her neyse, dedi Malko. Bu işe bulaşmayın artık. Elinizden geleni yaptınız. Bunlar sizi aşan olaylar.

Birden genç kadın ayağını yere vurdu.

— Hay Allah ne sersemlik!

- Ne oldu?

— Her şey yolunda giderse bir hafta sonra ne

Cumhuriyet kalacak ortada, ne başka bir şey ve o sersem Nicoro da kendini bu hücrede bulacak!

— Nasıl olacak bu?

Brigitte alçak sesle konuşmak için biraz daha yaklaştı.

— Bir hükümet darbesi hazırlanıyor. Eski kral tarafından. Kendisi Kongo'da, Kimbasha'da. Paralı Almanlardan yüz kişiük bir ordu topladığı söyleniyor. Bukoko ile adamlarım on beş dakikada temizleyiverir. Siz de kurtulmuş olursunuz...

— Evet ama onlar gelene kadar biz ölmüş olacağız, dedi Couderc.

— Durun bir dakika!

Malko'nun kafası çalışmaya başlamıştı.

— Bu hikâye hakkında ne biliyorsunuz?

— Her şeyi, dedi Brigitte. İhtilalin başlama işaretini bile. Diğerleri sınırı geçtiklerinde Başkanlık Sarayı'nı ele geçirecek komutan ... şey... en iyi dostlarımdan biridir.

Malko genç kadın ellerinden tutup oturttu.

— Brigitte, bizim için tehlikeyi göze alır mısınız? Bizi kurtarmak için?

Genç kadın altın sarısı bir göle dalmış gibiydi. Kendini hiç bu kadar güçlü hissetmemişti. Tüm Burundi ordusunu tek başına yok edebilirdi...

— Elbette, dedi duygulu bir sesle. Ölmenizi istemiyorum, Malko.

Zavallı Couderc.

— Öyleyse dinleyin beni. Sözünü ettiğiniz şu ihtilal işareti nedir?

Brigitte işareti söyledi.

— Güzel. Şimdi yapmanız gereken şudur...

Malko on dakikaya yakın bir süre, Brigitte'in anlaması için kelimelerin üzerine tek tek basarak durumu anlattı. Genç kadın anlatılanları yutar gibiydi. Her şeye "tamam" diyordu. Bununla birlik-

te Avusturyalının istediği şey onun harcı değildi. Bu iş için bir bölük deniz piyadesine ihtiyaç vardı. Ama yine de elde olanla yetinilecekti.

Sözlerini bitirdiğinde Brigitte'e sordu:

— Korkmuyor musunuz? Bu işten sıyrılabilecek misiniz?

Brigitte Malko'nun ellerini tuttu.

— Başaracağım.

"— Şimdi gidin! Kaybedecek hiç zamanımız yok. İyi şanslar!

Altın sarısı gözlerde bambaşka bir ifade belirmişti. Brigitte eriyordu. Malko'yu hoşnut etmek için Nicoro'yu tırnaklarıyla parçalayabilirdi.

Ayağa kalktı, kapıyı açmak üzereyken geri döndü.

Malko yanına geldi ve dudakları birleşti. Vücudunu daha bir yapıştırdı. Ölüm mahkûmuna sunulan bir kadeh içki gibi...

Sonra, son bir kez şefkat dolu bakışlarla baktı ve kapıdan çıkıp koridorda gözden kayboldu. Malko, onun Bobo ile gevezelik edişini, ardından da topuklarının gitgide zayıflayan sesini duydu. Ok yaydan fırlamıştı.

— Size ne anlattı? diye sordu Couderc.

— Boş hayallere kapılmanızı istemem, dedi Malko. Diyelim ki, buradan çıkmak için ufak bir şans belirdi... Ama eğer bu şans kullanamazsak, arkamızdan ağlayacak kimsemiz olmayacak.

Sonra vantilatörü çalıştırıp, yatağında böcek olup olmadığımı kontrol ederek cibinliğinin altına girdi.

Işığı söndürmesine rağmen uyuyamadı. "Utanç koridoru"nın karşı tarafındaki sekiz numaralı koğuşun on mahkûmu inleyip bağırsıyordu. Sabaha iki, üç kişi daha açlıktan ölecekti...

Couderc de yataktaydı. Malko'nun ise gözleri

hâlâ açıktı. Kafasından yüzlerce düşünce geçiyordu. İdama mahkûm oluşuna bir türlü inanamıyordu. Kimbilir, belki de yarım yaşamayacaktı.

Saatler ilerliyor, Malko yatağında dönüp duruyordu. Couderc horlamaya başlamıştı. Mahkûmlar susmuşlardı. Zaman zaman böceklerin tahtaları kemirmesi, ya da bir kertenkelenin geçişi duyuluyordu.

Daha sonra hücreye zayıf bir aydınlık doldu. Güneş doğmak üzereydi. Saat 5'e gelmiş olmalıydı

\*

\*\*

Brigitte Beyaz Saray'dan çıktıktan soma kendini kuş gibi hafif hissetti. Malko için bir şeyler yapabileceğini düşünmekten sonsuz bir mutluluk duyuyordu.

Chevrolet'sine atlayıp boş sokaklardan yola koyuldu. Malko'nun planının ilk bölümü en tatsız ve en kolay olanıydı. Kendine güveniyordu.

Chevrolet'yi lokantanın önüne çektikten sonra yaya olarak Uprona Caddesi'ne yöneldi. Ağır ağır ilerleyerek Başkanlık Sarayı'nın önüne geldi. Kalbi çarpmaya başlamıştı. Nizamiyedeki kulübelere birinde tek bir nöbetçi vardı. Brigitte bir an durup gülümsedi:

— Amara kadu? \*

Zenci kibarca karşılık verdi:

— Amara kadu?

Sonra biraz gevezelik ettiler. Gururlanan nöbetçi konuşmayı uzatmaya çalışıyordu. Fakat Brigitte engelledi:

— Ben kaçıyorum. Başım belaya sokmak istemem. Hem biliyorsun, sokağa çıkmaya yasağı var.

Brigitte beş dakika soma tekrar kulübenin

(\*) Nasılsınız?

önünden geçti. Bakışlarını genç kadının vücudundan ayıramayan zenci tek bir şey düşünür olmuştu... Kulübenin önünde bir an durduğunda genç kadına parkın çimenlerinde çok daha iyi gevezelik edebileceklerini fısıldadı.

Belçikalı hafifçe gülümseyerek kabul etti. Nöbetçi yolu gösterdi. Bu davranıştan hiç kuşkulanamamıştı. Çünkü genç kadının cinsel açlığından söz edildiğini çok duymuştu.

Çimenlere uzandığında nöbetçi, zarif ellerin bedeninde dolaştığını hissetti. Birden sıçrayarak Brigitte'in bileğini yakaladı.

— Şey, madam... Silahım!

— Aptal, diye mırıldandı Brigitte. Benim isteğim silahın değil.

Nöbetçinin palaskasını çözmesine göz yumdu. Adamın zevkten burnunun ucunu görececek hali yoktu zaten. İçinden, sonuna kadar beklemeye karar verdi. Böylece başına bunca dert açılacak olan askere küçük bir ödül vermiş olacaktı...

Nöbetçinin içine boşaldığını hissettiği anda, usulca tabancamın kılıfını açtı ve silahı namlusundan yakaladı. Ardından, kolunun var gücüyle kabzayı askerin şakağına indirdi. Zenci hafif bir çığlık attı ve hareketsiz yıkıldı. 45'lik Çolt'un ağırlığı bir yana, Brigitte de güçsüz bir kadın sayılmazdı.

Çevik bir hareketle ayağa **kalktı**, külotunu giydi, üstünü başını düzeltti. Tabancayı sutyeninin arasına soktu ve sakın bir tavırla parktan çıktı.

Şimdi Chevrolet'nin direksiyonunda, tepelerdeki mahalleye doğru gidiyordu. Nöbetçinin hemen alarm vermesi zayıf bir ihtimaldi. Her şeyden önce, silahım bulması gerekecekti.

Sonunda Bujumbura Radyosu'nun yayın yaptığı tek kath küçük binaya ulaştı. Pencereelerde hiç

ışık yoktu. Yayın sabah altıda başlıyordu. Arabayı yüksek bitkilerin arkasına çekip bir sigara yak-tı. Kendini son derece sakin hissediyordu. Saatine baktı: Sabahın bir buçuğuydu. Daha dört saat bekleyecekti. Koltuğun üzerinde duran çalıntı Colt kapkara bir leke gibiydi. Tabancayı alıp Mal-ko'nun silah hakkında anlattıklarını hatırlamaya çalıştı.

Kullanmasını bilmek faydalı olacaktı.

\*

\*\*

Marcel Drumont basit bir adamdı. Yirmi sekiz yıldan beri Afrika'daydı ve bir gün olsun Avrupa'ya dönmeyi düşünmemişti. Belçikalılar Kongo'yu terkettiklerinde o kalmıştı. Kendisine Bujumbura Radyosu'nu teslim etmişlerdi. Leopoldville'de bir gazetede çalıştığı için az da olsa bir haberleşme deneyimi vardı.

Bujumbura'ya kolay alışmıştı. İşi yorucu de-ğildi. İstasyon, enerji tasarrufu nedeniyle günde altı saat müzik ve haber yayım yapıyordu.

O sabah Drumont radyoevinin önünde her za-manki saatinde bisikletinden indi. Haberleri saat tam 6'da vermeyi bir onur meselesi yapmıştı.

İki nöbetçi kapının önündeki banklarda mışıl mışıl uyuyorlardı.

Her zamanki gibi dostça bir tekme attı adam-lara. İçlerinden biri gözünü açtı ve tekrar kapama-dan önce "Günaydın Buvana" diyebildi.

Marcel Drumont paspasın altından anahtarı alıp kapıyı açtı. Lambaların kızması için vericiyi çalıştırdı ve Burundi Milli Marşı'nın plağım pika-ba yerleştirdi. Saat tam 5.50 idi.

Uykudan yarı sersem bir halde kahve ısıtmak için ocağı yaktığında kapı açıldı. Nöbetçilerden bi-ri olabileceğini tahmin ettiğinden başını kaldırıp

bakmadı bile.

— Selam Marcel!

Bu kez yerinde sıçradı ve gözleri faltaşı gibi açıldı.

— Ne işiniz var burada, Bayan Brigitte? Yolu-nuzu mu şaşırdınız nedir?

Oysa hiç de yolunu şaşırmış bir hali yoktu Brigitte'in. Saçları yapılı, yüzü makyajlıydı. Mırılda-nır gibi bir sesle:

— Buranın nasıl çalıştığını uzun zamandır görmek istiyordum, dedi.

Marcel kadını tepeden tırnağa şöyle bir süzdü ve dudaklarını yaladı. Aklından delice bir düşünce geçiyordu. Brigitte hakkında çok şey duymuştu. Ne var ki kendisi hiç de çapkın bir erkek sayılmazdı...

Genç kadın adama iyice sokuldu. Kollarım omuzuna dayadı.

— Marcel, bana bir iyilikte bulunur musunuz?

— Elbette.

Doğrulmak isterken sendeledi.

— Bana bir plak çalmanızı istiyorum.

— Bütün isteğiniz buysa, çok kolay. Peki ya siz Bayan Brigitte?.. Siz de bir iyilikte bulunmak ister misiniz?

— Tabii isterim, Marcel.

Eğilip Marcel'in kulağını öptü. Genç kadının soluduğu ve titrediği belli oluyordu.

— Aman tanrım!

Brigitte'i kollarının arasına aldı, ama kadın usulca sıyrıldı.

— Önce plağım, Marcel!

— Hangisini istiyorsunuz?

— "Tanrım, mutluluğu benden esirgeme" adlı parçayı istiyorum.

Marcel şaşırdı.

— Ne? Her neyse, kabul! Yalnız hemen çalamam. Önce saati bildirip haberleri vereceğim ve milli marşı çalacağım.

Brigitte sakın bir sesle karşı çıktı:

— Hayır. Önce benim plağım.

Şaşkın bir tavırla genç kadına baktı. Deli miydi ne? Saat 5.59'u gösteriyordu. Görev aşkı kişisel duygularına baskın çıktı.

Brigitte'i bırakıp elini vericinin düğmesine götürdü.

— Dur! dedi Brigitte.

Aym anda Marcel böğrüne sert bir şeyin dayandığını hissetti. Brigitte'in elinde çanta olması gerekirken koca bir tabanca vardı.

— Çıldırılmışsınız siz!

— Kımıldamayın Marcel, yoksa sizi öldürmek zorunda kalırım. Bana plağı verin, derhal.

— Hayır...ama... durun...

Kekelemeye başladı. Brigitte bastırdı:

— Plak, Marcel. Çabuk olun!

— Madem zor kullanıyorsunuz, vermiyorum işte!

Brigitte kuruyan dudaklarını ıslattı ve geniş plak dolabına bir göz attı. Marcel inatçılık ettiği takdirde plağı bulmak saatlerini alırdı.

Tabancamn horozunu kaldırıp namluyu şakağına dayadı. Marcel ürperdiğini hissetti.

— Marcel, şimdi üçe kadar sayacağım ve tetiğe basacağım. Ondan sonra plağı ben arar bulurum.

— Ama...

-Bir... İki...

— Plak şurada. En üst gözde, solda.

— Onu alıp pikaba koyun.

Marcel söyleneni yaptı. Gitti, dolaptan üzeri tozlu bir 45'lik alıp geldi.



Brigitte plağı alıp adına baktı. İçi sevinçle oldu. Aradığı buydu.

— Tamam Marcel. Şimdi çalın bunu.

Belçikalı adam ellerini iki yana açtı.

— Bayan Brigitte, benim canıma okurlar sonra. Kim kurtarır beni?

— Kimse bir şey yapamaz, dedi genç kadın sevinçle. Bu bir ihtilaldir. Yeni hükümettekilerin hepsi dostumdur. Onlara bize yardımcı olduğunu zu söyleyeceğim.

— Ah! İhtilalle **ilgiliyse** o zaman iş değişir!

Pikabı çalıştırdı ve iç hoparlörü açtı. Dini müziğin ilk notaları odaya doldu.

Plağı tek kelime etmeden dinlediler. Müziğin sonuna geldiklerinde Brigitte emretti:

— Plağı baştan koyun.

Marcel, Colt'a bir göz atıp isteneni yerine getirdi.

Bütün bu olanlar umurunda bile değildi Marcel'in. Brigitte'e gelince, tehlikeyi göze almamaya kararlı görünüyordu. Plak, müziği duyması gerekenlerin duyduğundan emin olana dek çalınacaktı. Zencilere hiç güven olmazdı. Marcel genzini temizleyerek Brigitte'e döndü:

— Bayan Brigitte, sizin işlerinize bulaşmak istemiyorum. Lütfen beni bağlar mısınız?

Genç kadına bir rulo elektrik kablosu uzattı. Brigitte istenileni zevkle yaptı. Marcel'i bir iskemleye bağladıktan sonra iç hoparlörü kapadı ve tabancayı masaya bıraktı. Ardından bir fincan kahve doldurdu, plağı yeni baştan koydu ve bir koltuğa kuruldu. İhtilal Kuvvetleri'nin iki saat içinde harekete geçeceklerini tahmin ediyordu. Komutan Nbo ihtilali belki başaramayacaktı, ama dayandığı süre içinde Malko'nun hayatı kurtulmuş olacaktı.

### XIII. BÖLÜM

Komutan Nbo iki aydır sabahları 6'dan biraz önce uyanıyordu. Aceleyle giyiniyor ve radyoyu açıyordu. Sonra öfke içinde 6'yı on geçe radyoyu kapatıp yatıyor ve saat 10'a kadar tekrar uyuyordu.

O gün tekrar yatağa dönmedi. Bujumbura Radyosu uzun zamandır beklenen müziği çalıyordu. Bu, Kraliyet Komandoları'nın radyoevini ele geçirdiklerini ve ana kuvvetlerin kente ilerlediklerini gösteriyordu. O da kendine düşen görevi yapacaktı: Başkanlık Sarayı'nı basacak, polisi etkisiz kılacak ve siyasi tutukluları salıverecekti.

Tabancasının şarjörünü kontrol ettikten sonra, altı aydır maaş alamadığı için transistör bir radyo edinemeyen yardımcısını uyandırmaya indi.

İki subay yarım saat içinde kendilerine sadık, yüze yakın paraşütçü toplamışlardı. Kışının avlusunda askerlere görkemli bir nutuk çekildi:

— Arkadaşlar! diye söze başladı Nbo ve devam etti, zorba yönetim artık son buldu. Kralımız, - ineklerin ve davulların efendisi, yerin ve tanrıların sahibi, akarsuların ve otlakların prensi, - bu akşam sarayında olacak. Maaşlarınız artacak ve hepiniz bir üst rütbeye terfi edeceksiniz. Hainlere gelince, hepsi şiddetle cezalandırılacak.

Küçük grup üçe bölünerek Bujumbura'nın ısı-  
sız sokaklarına dağıldı. Sarayın ele geçirilmesiyle  
Komiser Nicoro'nun tutuklanmasını Nbo üstlen-  
mişti. Nicoro'ya son derece düşmandı Nbo. Çünkü  
kendisi bir Hutu, diğeryse bir Tutsi idi. Onu Spor  
ve Sergi Alanı'na götürecekt ve sendika şeflerine  
uyguladığı idam şeklini aynen ona uygulayacaktı.  
Eski bir atasözü şöyle derdi: "Ölü yılan ısırılmaz".

\*

\*\*

Malko için ihtilal başlangıcı koridordaki bü-  
yük gürültü oldu. Başgardıyan mahkûmları "ihtil-  
alci" çavuşa teslim etmek istemiyordu.

Bir saatlik tartışmadan soma mahkûmları  
salmak isteyen çavuş diğeryine imza verdi. Tek el  
silah sesi duyulmamasına rağmen ihtilal haberi  
her yanı sarmıştı. Beyaz Saray'da yoğun bir hare-  
ket vardı. Mahkûmlar koşullarda dolanıp duru-  
yorlar, bağırıp, çağırıp sloganlar atıyorlardı.

Aceleyle giyinmiş olan Malko ile Couderc ku-  
laklarını kapıya dayamışlar bekliyorlardı. Nicoro  
geldiği takdirde postu pahaliya satmaya kararlıy-  
dılar. Saat 8'di ve Malko gün ısıdığından bu yana  
en ufak gürültüyü bile dinliyordu.

Birden cezaevinin içinde biri avaz avaz bağır-  
maya başladı. Couderc Malko'ya bir işaret çaktı  
ve dinlemeye koyuldular. Konuşma, koridorda çın  
çın öten bir çığlıkla son buldu. Couderc Malko'ya  
döndü:

— Tamam. İhtilal Hükümeti adına bizi ser-  
best bırakıyorlar.

Kilitte bir anahtar döndü. Başgardıyanın  
anahtarlarını alan bir paraşütçü bütün hücreleri  
açıyordu. Malko ile Couderc bir anda kendilerini  
koridorda buldular. Birden, kafası kazanmış, he-  
men hemen çıplak ve korkunç pis bir zenci

Malko'nun üzerine atılıp coşkuyla kucakladı onu: Adam, Malko'nun beslediği sekiz numaralı hücrenin mahkûmlarından biriydi. Şimdi de hayatını kurtaran adama teşekkür ediyordu.

Mide bulandırıcı dostundan kurtulması pek kolay olmadı Malko'nun.

Aynı anda vahşi bir çığlıkla herkes irkildi. Çığlık tekrar duyuldu ve kedi sesi gibi incelerek kayboldu. Kalabalığı izleyen Malko ve Couderc sahanlığa ulaştılar. Manzara hiç de hoş değildi.

Üç mahkûm Bobo'yu masaya yatırmışlar paslı bir demir çubukla boğuyorlardı. Bedeninden hemen hemen ayrılmış olan boynundan oluk gibi kan akıyordu.

Zencilerin çoğu manzarayı alkışlayarak gardiyana son kez tükürmek için masaya yanaşmaya çalıştılar.

— Kaçalım, dedi Malko. İş çığrından çıkıyor.

İnamlacak gibi değildi ama Malko'nun planı yürümüştü. En azından cumhuriyetçiler işin farkına vardıklarında ok yaydan çıkmış olacaktı. Bu süre de Bujumbura'yı terketmelerine yeterdi. Kentin çevresindeki barajı aştılar mı, ondan sonra sorun kalmıyordu.

Bobo'nun dolap anahtarları masanın üstündeydi. Malko ve Couderc dolaptan eşyalarını alıp kalabalığın içinde dışarıya çıktılar.

Beyaz Saray'ın tam karşısında, içinde bir manga komando bulunan askeri bir kamyon duruyordu. Kamyonun yirmi metre kadar ötesinde, üstü açık yepyeni siyah bir Buick vardı. İçinde de Katil Ari.

Aristo, Malko ile göz göze geldi. Pis bir biçimde gülümsedi. Sabahın köründe idamı görmeye gelmiş, ama büyük bir sürprizle karşılaşmıştı. Buna rağmen akhna koyduğunu yapmaya kararlıydı.

Yanında oturan zenciyle bir şeyler konuştular.

Malko arabadan indiklerini ve kendilerine doğru geldiklerini gördü. İnce giysilerinin altında ki kabarıkliklar silahlı olduklarını gösteriyordu.

Malko hemen cezaevine daldı. Tam kurtulmuşken pisi pisine ölmek aptallıktı. Kalabalığın arasında mahkûmları serbest bırakan çavuşu buldu.

Malko'yu tanıyan çavuş sırtına vurarak:

— İşler iyi gidiyor, Bu vana, dedi.

— Dışarda Komutan Nbo'nun bir düşmanı var, dedi Malko. Sem öldürmeye geliyor.

Zencinin gözleri öfkeyle yuvalarından fırladı:

— Beni öldürecek ha! Ben o sersemin canına okurum!

Makineli tüfeğini kurarak Malko ile Courdec'in peşine takıldı.

Aristo, serbest kalmış mahkûmların kargaşalığı karşısında, kapının eşliğinde durmuş tereddüt ediyordu. Malko çavuşa işaret etti:

— İşte şu!

— Hey, beyaz! Buraya gel!

Yirmi saniye sonra Rum, göbeğine çevrili makineli tüfeğin namlusu altında ve binbir küfür yiyerek ellerini havaya kaldırmıştı. İçeriye girdiğinde boğazlanmış başgardiyamn cesediyle burun buruna geldi.

Hiç de cesaret verici bir sahne değildi.

Malko ile Courdec fırsattan istifade gizlice sıvıştılar.

— Brigitte'e gidelim, dedi Malko. Bizi bekliyor olmalı.

Koşarak yola koyuldular. Halk yavaş yavaş ne olup bittiğini öğrenmeye çalışıyor, küçük gruplar halinde askerlerin çevresinde toplanmaya başlıyordu.

Cremaillere'in tam önünde Brigitte'in arabasıyla karşılaştılar. Belçikalı dilber arabadan ok gibi fırlayarak kendini Malko'nun kollarına attı.

Malko soluk almaya çalışarak:

— Bravo! dedi. Planımız yürüdü.

Genç kadın merakla vücudunu inceledi.

— Sana bir şey yapmadılar ya?

— Hayır.

Boş lokantaya girdiler.

— Biraz dinlenmek istemez miydin?

Malko tedirgin bir biçimde başım salladı.

— Çok tehlikeli bu, dedi. Hemen hareket etmemiz gerek. Numaramızı anladıklarında buradan uzakta olmak istiyorum... Senin de durumun aynı.

Genç kadın omuz silkti.

— Benim için tehlike yok. Marcel tanımadığı yabancılar tarafından saldırıya uğradığım söyleyecek. Hem Bukoko beni sever. Sonunda bir anlaşmaya varırız. Ayrıca seni de saklayabilirim...

Malko genç kadına boyun eğdiği takdirde onun da başım belaya sokacağım anladı. Üstelik görevi iki hafta gecikmişti. Brigitte'i kolundan tutarak bir köşeye çekti:

— İki günlüğüne arabana ihtiyacım var, dedi. Çok önemli bu. Parasım önceden ödediğim bir miktar elması ele geçirmem gerekiyor. Ondan sonra çok güzel günlerimiz olacak. Bu arada sen de buradaki beraberliğimizi ayarlarsın.

Elmaslar Brigitte'in umurunda değildi.

— Geri dönecek misin? Emin misin?

— Elbette!

— Pekâlâ! Arabamı al!

Bundan iyisi can sağlığıydı. Birkaç dakika içinde gerekli ayrıntıları konuştular.

Brigitte iki yedek lastik ve yiyecek almaya, çarşıya indi.

Malko ile Couderc yalnız kaldıklarında birbirlerine baktılar.

— Nicoro dilerim ölmüştür, dedi Malko. Aksi halde başımıza dert olacak. Bizi aramak için geleceği ilk yer burası.

Couderc Brigitte'in masaya bıraktığı Colt'u aldı.

— önüme çıkan ilk zenciye kalbura çevireceğim, dedi.

\*

\*\*

Nicoro, Komutan Nbo'ya direniyordu. Komiserin üzerinde bir tek pantolon vardı. Midesine dönük Colt'a sonsuz bir nefretle bakıyordu.

Nbo, Komiser Nicoro'yu kapıyı açtığı anda öldürmemekle büyük hata işlemişti. Şimdi ise diğeri onu kandırmaya çalışıyordu.

— Delisin sen Nbo, dedi Nicoro. İyi bir subay-sın ama insanlara çabuk kanıyorsun. Seni işletmişler. Kral hiçbir zaman buraya ayak basmaya cesaretedemez.

— Radyo bizim elimizde, diye karşılık verdi Nbo. Şimdi anlarsın... Dinle radyoyu!

Nicoro transistorlu radyosunu aldı geldi, Bujumbura istasyonunu buldu. Bir dizi cızırtıdan başka bir ses duyulmadı.

— Ne haber? Krahn burada olsa radyo söylerdi, öyle değil mi?

Nbo tereddüt içindeydi. İskemlesine bağlanmış olan spikerin kurtarılmayı beklediğini, kapıdaki nöbetçilerin de hâlâ uyukladıklarını bilemezdi. İstasyonu terkeden Brigitte bir başka plak koymaya gerek görmemişti.

Nbo işlerin yolunda gitmediğini sezmeye başlamıştı. Neyse ki Afrika'da pazarlık denen bir şey vardı ve bu da zaman kazanmaya yarardı...

— Seni idam ettirmem gerekirdi, dedi Nicoro'ya... Fakat gördüğüm kadarıyla dürüst bir insansın.

Komiser hemen cevabı yapıştırdı:

— Eğer yaptığın hatayı anladıysan seni ordu başkomutan yardımcılığına atarım. Yalnız, ihtilali bastırmam için bana yardım etmelisin...

Tartışma bir saate yakın sürdü. Sonunda, Komutan Nbo tabancasını komisere teslim etti.

Colt'u ele geçiren Nicoro bir an bile tereddüt etmeksizin karşısındakinin karnına iki kurşun sık-tı ve hemen giyinmeye koştu.

\*

\*\*

— İşte geldi!

Malko lokantanın penceresinde Brigitte'i bekliyordu. Saat 11 olmuştu ve kentte büyük bir kar-gaşalık vardı. Cremaillere'e gelmesi gereken Nbo henüz görünmemişti. Saray yönünden silah sesleri geliyordu. Her iyi şeyin bir sonu vardır.

Kaçmamın tam sırasıydı.

Chevrolet kapının önünde durduğunda Malko ile Couderc hemen fırladılar. Avusturyalı, nöbetçi-nin çalıntı Colt'unu beline geçirmişti.

Brigitte arabanın anahtarlarını verirken Malko direksiyona geçmişti bile. Genç kadının çatık kasklarıyla karşılaşınca gülümsedi.

— Yarından sonra görüşmek üzere.Şampanya-ları soğutmaya başlayabilirsin.

Bujumbura'ya bir daha ayak basması milyon-da bir ihtimaldi. O da beklenmedik şartlar altında olurdu, ya da ölüsünü getirirlerdi. Fakat bütün bunlar aşık bir kadına söylenecek şeyler değildi.

Bu defaki yolculukları tam bir felaketti. Ne pasaportları vardı, ne de paralan. Gelecek sefer altlarındaki arabayı da bulamayacaklardı.



Uprona Caddesi'ne sapmak için Bağımsızlık Alanı'ndan döndüler. Malko yolun kenarına park etmiş P.45 Citroen kamyonun peşlerinden hareket ettiğini farketmedi bile.Şoför mahallinde üç zenci vardı. Kamyon boştu ve saatte 120 km. hız yapmasını sağlayan özel bir motora sahipti.

Malko yavaş gidiyordu. Hava iyice ısınmış, yollar kalabalıklaşmıştı. Göl kenarına çıkmak için yerli köyünün kalabalık sokaklarından geçti. Kuzeye giderek şaşırtmaca yapacak zamanı olmamıştı. O yönde kenti çabuk terkedebilirlerdi ve bu da çok yerinde olurdu. Nicoro peşlerine düşecek olsa Bujumbura'da uzun süre sürünmeleri gerekcekti...

Tanganika Gölü'nün sularını farkettiğinde içinden Tanrı'ya şükretti. Bundan sonra güçlükler başlıyordu ama komiserin pençesinden de kurtulmuşlardı ya.

Güçlü bir klakson sesiyle Malko yerinden sıçradı. Peşlerinde koca bir kamyon vardı. Brigitte'in Chevrolet'si Ferrari değildi ve 120'yi bile zar zor buluyordu. Kamyonun geçmesi için yolun kenarına kaçtı.

Kamyon bir toz bulutu içinde arabalarını solladı. Malko şoför mahallinde oturan üç zenciyi farketmesine rağmen, fazla dikkat edip üzerinde durmadı. Tozda kalmamak için biraz hız kesti.

On kilometre sonra altlarındaki ziftli yol, engebeli, ama kullanılabilir toprak bir yola dönüştü. Üstelik Chevrolet'de amortisör denen şey yoktu...

Kamyonun bir kilometre kadar gerisinden, kırmızı bir toz bulutu içinde iki saat olaysız ilerlediler. Yolda, Bujumbura'ya giden "Sadaka" adlı bir otobüse rastladılar. Burundi Hava Kuvvetleri'nin elinde iki Dakota ile silahsız üç keşif uçağı vardı, yani herhangi bir saldırıdan kork-

malarına gerek yoktu.

Yol birden göl kıyısından ayrılıp tepelere doğru yöneldi. Chevrolet hızla rampayı tırmanmaya başladı ve on dakika soma da kamyonu yakaladı.

Kamyon yolun tam ortasından gidiyordu. Malko bir yığın toz yutarak boş yere korna çaldı.

Sollamaktan vazgeçmek üzereyken pencereden bir kol uzandı ve geçmelerini işaret etti. Bu arada kamyon da yolun, sağına yanaşmıştı.

Malko gaza bastı ve kamyonun dikiz aynasında yabancı bir surat farketti. Chevrolet'nin burnu kamyonun ön tekerlekleri hizasına gelmişti.

Birdenbire ağır kamyon sola kayarak Chevrolet'yi sıkıştırdı. Kopan sac gürültüleri duyuldu ve Malko umutsuzca frene bastı. Kamyon arabayı itmeye devam ederek hâlâ sola kayıyordu. Avusturyalı direksiyon hakimiyetini kaybettiğini farketti. Kamyonun arka kasası Chevrolet'nin tavanına çarptı ve arka tekerlek yol kenarındaki yamaca düştü.

Araba, yamaçtaki kayalar üzerinde korkunç bir gürültüyle sekti, sonra kayalık ve çalılık eğimden aşağıya hızla inmeye başladı.

Malko ile Couderc boş bir teneke kutudaki iki bezelye tanesi gibi bir oraya, bir buraya gidip geliyorlardı.

Araba, gök gürültüsüne benzer bir sesle koca bir kayaya çarpıp darmadağın bir durumda hareketsiz kaldı.

Malko Couderc'i sürükleyip dışarı çıkardı, soma doğruldu. Gözlerinin önünde binlerce yıldız uçuşuyordu. Bayılacağım hissetti.

Yüz metre yukarda, tepenin kenarında belli belirsiz üç gölge farketti. Birinin elinde tüfeğe benzer bir şey vardı. O sırada bir patlama duyuldu ve kurşun Chevrolet'nin kaportasına saplandı.

#### XIV. BÖLÜM

Malko bacağında duyduğu ağrıyla bağırarak kendini bir çalılığın ardına attı. Dizinin yerinde sanki bir odun parçası vardı. Sarsıntılı iniş sırasında dizini el frenine çarptığını hatırladı. Pantolonunu sıyırıp kontrol etti. Diz kapağı şişmişti ama kırık yoktu. Aynı anda Michel Couderc de yanına geldi. Gözlüğünün bir camı kırılmıştı. Yüzünde sarhoşları andırır şaşkın bir ifade vardı. Malko, sağ şakağında büyük bir morluk farkettti.

Ağaçların ardında kalan yol, bulundukları yerden görünmüyordu.

Arabadan çıktıktan sonra on beş dakika kadar dümdüz koşmuşlardı. Brigitte'ten aldıkları tabanca arabada kalmıştı ve artık silahsızdılar.

Tuzak iyi düzenlenmişti: Kamyon kendilerini uçuruma yolladığı noktada özellikle yavaşlamış, yetişmelerini beklemişti. İkinci bir yol bulunmadığı için oradan geçeceklerini biliyorlardı. Aristo'nun imzasını taşıyan bir saldırıydı bu. Ve kamyondaki üç kişi de gerekeni yapmışlardı. Eğer gereken buysa tabii...

— Neredeyiz? diye sordu Malko.

Couderc omuzlarını kaldırdı.

— Bilmiyorum. Bu civarda önemli bir merkez yoktur. Sadece köyler bulunur. Yalnız yola çıkma-

mamız gerek. Bizi mutlaka bekliyorlardır. Ormana dalalım. Zenciler tembeldir, bizi aramazlar.

— Yaya olarak 500 kilometre yol gidemeyiz, dedi Malko. Ormanda ya çürürüz, ya da...

Bir silah sesi sözünü yarıda kesti ve kurşun hemen yanlarındaki çalılıkların yapraklarını deldi geçti. İki adam içgüdüsel olarak kendilerini yüzükoyun yere attılar.

— Sizi gidi namussuz maymunlar! diye küfretti Couderc.

Malko dizinin ağrısına aldırmaksızın doğruldu. Sekerek ormana daldı. Orada kalacak olsalar kalbura döneceklerdi.

Tek kelime etmeden güneşe karşı iki saat kadar yürüdüler. Zaman zaman orman, bıçak gibi keskin dikenleri olan çalılıklara bırakıyordu yerini. Couderc bakışları bir noktaya dikilmiş bir robotton farksız yürüyordu. Birkaç kez düştü, Malko'nun yardımıyla tekrar ayağa kalktı. Şakağına yediği darbe adamı bütünüyle serseme çevirmişti. Malko'ya tuhaf tuhaf bakarak Fransızca ve Swaheli karışımı anlaşılmasız cümleler mırıldanıyordu.

Güneş tam tepelerindeydi ve sıcak dayanılır gibi değildi. Ormanın ortasında küçük bir açıklığa ulaşılar.

— Ağaç diplerine kayalım, dedi Malko. Hem görünmeyiz, hem de daha serin olur.

Couderc hiç ses çıkarmadan söyleneni yaptı ve kendini sırtüstü yere bıraktı. Malko geldikleri yönü kontrol altında tutabilecek şekilde yerleşti.

Hayatında kendini hiç bu kadar bitkin hissetmemişti. Fiziksel ve ruhsal olarak yorgundu. Tropikal böceklerin vızıldamaları jet uçaklarının gü-rültüsü gibi serseme çeviriyordu onu. Gözlerinin önünde siyah benekler uçuştı.

Pis memleket. Pis meslek. Pis görev.

Görüşünü maskeleyen yüksek ağacı incelediğinde dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. Şatosunun tüm doğramaları bu ağaçtan çıkardı... Tabii, kalasları buradan sırtında taşımak şartıyla. Şu an düşman bir ülkenin göbeğinde, silahsız, yardımsız ve üstelik yarı çıldırmış biriyle birlikteydi. Buradan paçayı bir kurtarsa, prim almayı bile hak ederdi. Görevinin gecikmiş olmasını düşünmeye cesareti yoktu. Astronotların, kimsenin bulamayacağı derecede uygarlıktan uzak bir yere inmiş olmalarına dua ediyordu...

Kinle ormana baktı: bu dev ağaçlar, değişik bitkiler, bu tedirgin edici çıtırtılar, her şey onu ürkütüyordu. Bu ortamda kendini son derece mendeni hissediyordu. Şatosunu ve Avusturya'nın karlarını düşünerek uykuya daldı.

Gözünü açtığında güneş iyice alçalmıştı ve yine de kendini cehennemin bekleme salonunda gibi hissediyordu.

Ağzı açık uyuyan Couderc'i sarstı. Peşlerindeki adamlar izlemekten vazgeçmiş olmalıydı. Bu jumbura'ya geri dönmeye çalışıp Brigitte'in evine sığınmak gerekiyordu. Couderc sıçrayarak uyanı.

— Ne oldu?.. Oh!.. Başım...

— Bir şey yok. Yola koyulmamız gerek.

Dizinin ağrısı biraz olsun hafiflemişti. Arkadaşım kolundan çekip ayağa kaldırdı. Suratımın görünümü hiç de hoş değildi. Bir cıımı kırık gözlüğünün ardında gözleri fıldır fıldır donuyordu. Yüzü bembeyaz olmuş, şakaklarından akan terler kirli izler bırakmıştı.

"Tamım, inşallah Allan Pap randevuyu unutmaz" diye dua etti içinden.

— Öleceğim ben, diye mırıldandı Couderc. Başım...

— Her şey düzelecek, dedi Malko. Biraz cesaret!

Yürümesine yardımcı olmak için kolunu Couderc'in beline doladı. Belçikalı külçe gibi ağırdı. Bayılmasa buna da razıydı Malko!

Yürümeye koyuldukları anda duydukları bir sesle Malko sıçradı:

— Her ikiniz de olduğunuz yerde kalın ve geri dönün!

Bir kadın sesiydi bu. Michel Couderc hareketsiz kalırken Malko döndü. On metre kadar öteleğinde, çalıların arasında, başında safari bir şapka, ayaklarında çizmeler bulunan genç bir kız vardı. Elindeki Amerikan karabinasının namlusunu üzerlerine çevirmiş, dipçiğim kalçasına yaslamıştı: Malko'nun, kızın yüzünde farkedebildiği tek şey mavi gözleriyle ince dudakları oldu.

— Silahlarınızı atın!

Malko kımıldamadı. Cevap veremeyecek kadar şaşırmıştı.

Karabinamn namlusu hafifçe oynadı ve ani patlama bir yığın kuşun havalanmasına yol açtı. Kurşun iki adamın ayakları dibine saplandı.

— Şaka etmiyorum, diye tekrarladı Amazon. Silahlarınızı atın!

İngiliz aksanına kaçan bir Fransızca konuşuyordu. Malko da Fransızca cevap verdi:

— Silahım yok. Ama...

— Kesin sesinizi!

Kararlı bir ses tonu vardı. Genç kız arkasına dönüp Swaheli dilinde bağırdı. Aynı anda çalıların arasından üç zenci çıktı ve yaklaşıp iki beyazı çevreledi.

— Sizi çiftliğe götüreceğim, dedi genç kız. Kaçmaya kalkmayın. Daha sonra sizi polise teslim edeceğim.

Malko atıldı:

— Deli misiniz siz!?

Genç kız umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti.

— Benim topraklarımda bulunuyorsunuz. Ben de elmas kaçakçılarından nefret ederim. Haydi, yürüyün!

Zencilerden biri hızla omuzundan itince Malko arkadaşım sürükleyerek ilerlemek zorunda kaldı.

Genç kız tüfeğini sallayarak grubun başına geçti. Keçi yolunu andıran dar bir yolda on dakika ilerledikten sonra bir açıklığa ulaştılar. Son derece geniş bir soya tarlasıydı burası. Dip tarafta beyaz renkli bir bina farkediliyordu.

Harekete geçmeleri için fazla zamanları yoktu. Malko seslendi:

— Matmazel!

Genç kız dönüp bakmadı bile. Malko üç zencinin arasından bir anda fırlayarak iki adımda genç kıza ulaştı ve karabinanın dipçığıne yapışarak hızla çekti. Dengesini kaybeden kız yere yuvarlandı; kendi bir tarafa, şapkası bir tarafa gitti. Malko silahı zencilere çevirir çevirmez adamlar hareketsiz kalakaldılar. Ağzından tek kelime çıkmamıştı, ama yüz ifadesinden ne demek istediği kolaylıkla anlaşılıyordu.

— Couderc, onlara göz kulak olabilir misiniz?

Couderc olduğu yerde sıçradı. Zencilere çevrili silahı farkedince gözlerinde bir parıltı belirdi. Hemen Malko'nun yanına gelerek mırıldandı:

— Onların canına oku... Verin şu silahı.

— Olmaz, dedi Malko. Sadece göz kulak olun yeter.

Silahı arkadaşına verdi.

Aynı anda, yerden kalkan genç kız Malko'nun üstüne atıldı. Avusturyalı kızın salladığı tekme-

den son anda kurtuldu. Aksi olsaydı tüm geleceği bir anda değişmiş olacaktı.

Öfkeden kuduran rakibi Swaheli dilinde bir şeyler bağırdı. Zencilerde hafif bir kıpırdanma ol-duysa da silahın namlusu akıllarım başlarına ge-tirdi. Kızın tekmelerine rağmen bileklerinden ya-kalamayı başardı ve sımsıkı tuttu. Genç kız bağır-maya başladı:

— Babam sizi gebertecek! Sersem! Kaba he-rif!

— Couderc, şu herifleri oradaki eve götürün. Benim bu hanımla konuşacaklarım var. Birazdan gelirim.

Zenciler önde olmak üzere küçük kabile yola koyuldu. Genç kız debelenmeye devam ediyordu. Grup yeterince uzaklaştığında, Malko kızın bilek-lerini bıraktı ve hızla geriledi. Gereğince hızlı dav-ranmamış olmalı ki kızın tokatı suratında acıyla" patladı.

Sarı saçları dağılmış, çeneleri kilitlenmiş, yü-zü öfkeden kıpkırmızı kesilmiş olan genç kız nef-retle onu süzüyordu:

— Haydi, ırzıma mı geçmek istiyorsunuz? Durmayın, davranın.

— İrzınıza geçecek değilim, ama böyle vahşice davranmaya devam ederseniz size güzel bir dayak atarım. Beni dinleyecek misiniz?

— Hayır.

Fırlayıp kaçmak istedi. Malko tekrar bilekleri-ne yapışarak, tekme yememek için vücudunu kızın vücuduna dayadı. Sıcağa rağmen bakımlı bir kadı-nın nefis kokusu vardı. Birkaç saniye bedenleri birbirine yapışık durdu, sonra genç kız bir kalça attı.

— Alçak! Eşkiya! Geberteceğim sizi!

Malko sakın bir sesle karşılık verdi:



— Bakın, ben ne eşkiyayım, ne haydut, ne de elmas kaçakçısı. Zararsız biriyim. Sizin yardımınıza ihtiyacım var. Size yemin ederim, yaptığım işlerde yüz kızartıcı bir yan yoktur.

Genç kız buna cevap olarak dişlerini Malko'nun bileğine geçirip var gücüyle ısırıldı. Avusturyalı inleyerek tuttuğu kolu bıraktı. Genç kız sinirli bir kahkaha atarak geriye doğru sıçradı. Malko öfkeden deliye dönmüştü. Bir an bile tereddüt etmeden eli havaya kalktı. Tokat olanca gücüyle kızın suratında patladı.

Sadece bir "ay!" diyebildi. Sonra gözlerinde iri yaş damlaları belirdi ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

— Şimdiye dek kimse bana vurmadı!

Çok üzülen Malko ne yapacağını bilemez bir durumdaydı. Hayatında ilk kez bir kadını tokatlıyordu. Usulca kızın elini aldı ve dudaklarına götürdü.

— Çok özür dilerim, dedi. Bu şekilde davranmaya hiç alışık değilim. Fakat ölüm tehlikesiyle yüz yüze bulunuyorum ve sizin de beni dinlemeniz gerek. Elmas kaçakçısı değilim ben. Bakın, yine tekrarlıyorum, size ihtiyacım var.

Bakışlarını gözyaşları arasında Malko'ya çevirdi. Avusturyalı bu kez kızın kendisine inandığını hissetti. Altın rengi gözlerini mavi **gözlere** dikti ve bir süre ayırmadı. Genç kız **yumuşamaya** başlamıştı.

— Söyledikleriniz doğru mu?

— Yemin ederim.

— Fakat nasıl olur da...

Malko cüzdanını çıkarıp arasından bir kartvizit çekti, kıza uzattı. Üzerinde şu yazıyordu: "Soylu Serenissime Altesleri Prens Malko Linge".

— Kendimi tanıtmama izin verin.

Genç kız kartı okuduktan sonra şaşkın bir şekilde Malko'ya baktı.

— Gerçekten prens misiniz?

Her zamanki soru. Avusturyalı gülümseyerek hafifçe eğildi:

— Emrinize amadeyim, Matmazel... Matmazel...

— Ann. Ann Whipcord! diye tamamladı genç kız.

Malko ilk kez alıcı gözle baktı kıza: Küçük göğüsleri, dar kalçalarıyla daha çok bir erkek çocuğa benziyordu. Fakat yüzü harikaydı. Etkili ince dudaklar, küçük kalkık burun ve masmavi gözler.

Malko'nun incelemesi karşısında kızardı. Utangaçlığını örtmek için Malko hemen atıldı:

— Bizi niçin böyle karşıladınız? Burada âdet böyle midir?

— Beni uyarmışlardı. Komşu köydeki zenciler elmas kaçakçısı iki beyazın polisten kaçıp topraklarıma girdiğini haber verdi. Bu ilk kez olmuyor. Ben de silahımla adamlarımı alıp sizi aramaya çıktım.

— Anlıyorum.

— Kaçakçı değilseniz, burada ne işiniz var? Burası av bölgesi de değildir.

Tatsız an gelip çatmıştı! İşte, mesleğin ana kurallarıyla koşullanmış Malko'nun bunlardan sıyrılmada gösterdiği üstünlük bu gibi dakikalarda ortaya çıkardı.

Kesin olan bir şey vardı. Hayatı Ann'in elindeydi. Ve ne kadar az yalan söylerse genç kızın güvenini o denli kazanacağını hissediyordu.

Gerçi **bir haberalma** ajanının gerçek kimliğini açıklaması doğru bir davranış değildi, ama ölü bir ajanın da CIA'ya hiçbir faydası dokunmazdı.

Hâlâ patikanın ortasında ayakta, karşılıklı ha-

reketsiz duruyorlardı. Malko gözlerini genç kızın gözlerine dikti:

— Ann, kaç yaşındasınız?

— Şey... Yirmi beş...

— Size bir sır versem saklar mısınız? Ama herkesten, hatta babamızdan bile? Tüm yaşamınız boyunca saklayabilir misiniz?

— Evet.

— Oturun.

Birlikte yol kenarına oturdular.

Malko kısaca Burundi'ye gelişinden ve Jill olayını atlayarak başına gelenlerden söz etti.

— Peki, kaçakçılar sizi niçin öldürmek istedi?

— Çünkü herkes benim Burundi'ye, kaçak elmas almaya geldiğimi sanıyordu. Burada bulunuşumun gerçek nedenini bilen tek kişi sizsiniz... Amerikan Hükümeti adına görevliyim. Güneyde kaybolan iki kişiyi arıyorum. Onları mutlaka bulmam gerekiyor.

Genç kız gözlerini iri iri açtı.

— Peki, resmen bir ekip gönderilip arama yapılamaz mı?

Amerikan Hükümeti ile Burundi arasındaki siyasi ilişkilerin bozukluğunu açıkladı Malko. Ayrıca zencilerin, milli ayrıcalıklarına dokunan her şeyden son derece kuşkulandıklarını vurguladı ve bu düşman ülkede kaybolan iki Amerikalının bir an önce bulunmalarının önemini anlattı.

Ann başını salladı:

— Aklım ermiyor. Güney dediğiniz bölge vahşi bir yerdir. Orada yol bile bulunmaz. Uçakları oraya mı düştü?

— Onun gibi bir şey, dedi Malko. Onların da gizli bir görevi vardı. Tehlikeli, ama ülkeleri için gerekli bir görev.

Genç kız Malko'nun anlattıklarını anlamaya

çalışıyordu. Başını kaldırıp utangaç bir tavırla sordu:

— Yani siz bir... bir casus musunuz?

Ses tonunda belli belirsiz bir kararsızlık vardı. Bu sözcüğün Ann'de çirkin bir kavram çağrıştırdığı anlaşıyordu.

— Casus sözcüğünü biz hiç kullanmayız, dedi Malko. Bir haberalma örgütünün elemanı olduğumu varsayalım.

Ann kıpkırmızı kesildi:

— Özür dilerim. Sizi kırdım. İstemeyerek oldu.

İçgüdüsel bir hareketle elini Malko'nun eline koydu. Kısa bir süre öylece kaldılar, sonra Ann aniden ayağa kalktı.

— Gidelim. Babam beni görmeyince meraklanmıştı.

Patikanın iki yanı sık bambularla çevriliydi. Yürüyüş sırasında Ann kendinden söz etti:

— Bu arazi otuz yıldır babamın. Kendisi Rodezya'da doğmuş. Annem Belçikalıydı. Babam burayı bırakmak istemedi. Zaten, Burundi Cumhuriyeti kurulduğundan bu yana araziyi satmak imkansızlaştı. Beyazlar satın almaya yanaşmıyorlar. Zencilere gelince, onların da ödeyecek paraları yok. Sonunda burada kaldık. Bense, burayı seviyorum. Avrupa'da yaşayamam gibi geliyor. Oraya ancak iki kez gittim.

— Fakat burası da korkunç ıssız bir yer.

Genç kızın bakışları buğulandı.

— Elbette. İki, üç ayda bir alışveriş yapmaya ve dostları **görmeye** Rodezya'ya ya da Kongo'ya gideriz. Kassai'de bizimki gibi başka çiftlikler de vardır. Zaman zaman bir araya geliriz. Babamı terketmek istemiyorum. Annem öldükten sonra, birbirimizden başka kimsemiz kalmadı.

— Ya zenciler?

Ann omuz silkti.

— Şimdiye dek işler yolunda gitti. Bujumbura'dan uzakta oluşumuz bizi ufak tefek idari zorlamalardan kurtarıyor. Tek tehlike, vahşi kabilelerin arada bir yağmacılığa kalkmaları. Elimizde bazı güvenilir zenciler var. Onları silahlandırdık. Kongo'da ya da Kenya'da olduğu gibi bir gün burayı terketmek zorunda kalacağımızdan korkuyorum. Ama bu fikri hiç aklıma getirmemeye çalışırım.

İrlanda'yı hatırlatan geniş bir çimenliğe ulaşmışlardı

— Babam bu çimenlikten son derece gurur duyar. Burayla nöbetleşe uğraşan altı hizmetkâr vardır.

Çimenliğin dip tarafında, Malko'nun o güne dek hiç görmediği tarzda tuhaf bir ev vardı. Genelde, büyük verandalı ve sütunlu Amerikan sömürge evlerini hatırlatıyordu. Ama tuhaf yuvarlak pencereleri vardı ve evin dört köşesinde şatoları hatırlatan küçük kuleler bulunuyordu.

Bütünyle beyaza boyanmış görünümü çizgi film dekorlarını andırıyordu.

Arka tarafta ahşap binalar, çiftlik ve zenci kulüpleri farkediliyordu. Her şey düzenliydi. Araziyi kaplayan dev ağaçlar olmasa, insan kendini Avrupa'da sanabilirdi.

Evin önünde, eli silahlı Couderc, üç zenci ve bir yabancı küçük bir küme oluşturmuştu.

— İşte babam, diye fısıldadı Ann.

Kıscık saçları, yanık teni, masmavi gözleri olan atletik yapılı biriydi. Ann'i görünce dudaklarında bir gülümseme belirdi. Genç kız babasının merakını gidermek için hemen atıldı:

— Baba, bize bir yığın palavra anlatmışlar. Bu

beyler saygıdeğer kişiler. Fakat Bujumbura yönetimiyle başları dertte.

Bay Whipcord tekrar gülümsedi ve elini Malko'ya uzattı.

— Öyleyse bayım, evime hoş geldiniz. Burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz.

Gençliğinde çok yakışıklı biri olmalıydı. Hatlarında sevecen bir ifade vardı. El sıkışından çok güçlü olduğu hemen anlaşılıyordu. Malko kendini tanıttıktan sonra davetine gereğince cevap vermeyeceklerini açıkladı:

— Davetinizi uzun süre için kabullenmem imkânsız. Çünkü mümkün olduğu kadar çabuk yola çıkmam gerekiyor. ....[www.cizgiliforum.com](http://www.cizgiliforum.com)

Bay Whipcord gerçek bir beyefendiydi. Malko'yu acele hareket etmeye zorlayan nedenleri sormadı bile.

— Bitkin görünüyorsunuz. Biraz dinlenmeniz için size oda hazırlatacağım, demekle yetindi.

Michel Couderc şaşkın şaşkın Malko ile Ann'e bakıyordu. Kendine gelmek için neredeyse bir tarafım çimdikleyecekmiş gibi bir hali vardı. Avus turyalıyla genç kızı dövüşürlerken bırakmıştı, şimdiyse birbirlerinin kollarına atılacakmış gibiydiler. Bu altın gözlü adamın her yaptığı şaşırtıcı oluyordu. Fakat, gereğince düşünemeyecek kadar başı ağrıyordu. Elindeki silahı verandadaki masaya bıraktıktan sonra hizmetkârlardan birinin peşine takılıp odasına gitti.

Malko bir koltuğa oturdu. Hizmetkârlardan biri tepsi içinde cin-tonik ve kadeh getirdi.

İlk yudumlarım aldıktan soma Ann'in babası özür dileyerek kalktı ve yanlarından ayrıldı.

Ann ile Malko başbaşa kaldılar. İçki iyi gelmişti. Ama iyi bir Rus votkası için neler vermezdi ki! Bütün bu olup bitenlerden sonra böyle bir din-

lenmeye gerçekten ihtiyacı vardı...

Sessizliği Ann bozdu:

— Güneye ne zaman hareket ediyoruz?

Malko genç kıza baktı. Bu soru hem hoşuna gitmiş, hem de onu tedirgin etmişti.

— Ann, bunun ne demek olduğunu biliyordunuz, dedi. Çok tehlikeli bir iş. Ne pahasına olursa olsun beni öldürmek isteyen kişiler var. Burundi'de cezaevinden kaçmış kanun dışı biri durumundayım. Nereye gideceğim hakkında kararsız olmam da cabası.

Ann omuz silkip içkisinden bir yudum aldı.

— Hiç gergedan öldürdünüz mü?

— Hayır.

— Bundan daha tehlikeli bir şey yoktur. Ben tek başıma iki gergedan öldürdüm. Zaten arkadaşınızın yola çıkacak hali yok ve siz de tek başınıza 200 kilometre gidemezsiniz. Köylerdeki yerliler Swaheli dilinden başka dil bilmezler. Tek başına bir beyaz, hele ülkeyi de tanımiyorsa, hiçbir şey yapamaz...

— Ama babanız...

— Kendisine sizinle Bujumbura'ya gideceğimi söyleyeceğim.

— Bu durumda ne düşünür?

— Sizi sevdi. Aksi halde sizi buradan silahla kovalardı.

— Öyle ya.

Hizmetkâr Malko'nun içkisine buz attı.

— Kendimi Londra'daki kulüplerden birinde samyorum. Adamlarınız işlerini iyi biliyor.

Ann katıla katıla gülerek adamlardan birini işaret etti.

— Şuradakini görüyor musunuz? Köyünden sonra gördüğü ilk yer burası oldu. Üç ay önce gerçek bir vahşiydi. İlk gün kendisine "köpeğe yemek

hazırla" dedim. Soma avlanmaya çıktım. Akşam döndüğümde kapıda gururlu bir tavırla beni bekliyordu. Kolumdan tutup tencerenin başına götürdü. Bir de ne göreyim! Arkamdan benim köpeği yakalamış, kesmiş ve tencereye atıp pişirmeye kalkmamış mı? Bu durumda diyecek tek söz bulamadım.

Birlikte katıla katıla güldüler. Ann cin şişesinin üçte birini boşaltmıştı. Gözleri ıslıl ıslıl yanıyordu. İlk karşılaşmalarındaki o yırtıcı haliyle hiç mi hiç ilgisi yoktu. Gerinerek Malko'nun lekeli ve yırtık elbisesine baktı.

— Üstümü değiştirip bir duş alacağım. Hizmetkârlara babamın elbiselerinden birini size hazırlamalarım söyledim. Ölçüleriniz aynı olmalı. Birazdan görüşmek üzere.

Hava kararıyordu. Malko odasına çıkıp bir duş aldı. Soğuk su bile ılınmıştı. Odada soğuk hava sistemi yoktu. Sadece eski bir vantilatör vardı, öyle ki üzerine sinek konsa dağılacak durumdaydı. Yatağına uzanmasıyla birlikte uykuya dalması bir oldu. Dizigide düzeliyordu.

Kapının çalınmasıyla gözlerini açtı. Bir havlu-ya sarımp kapıya gitti. Köpek katili hizmetkâr sırtarak ona bakıyordu. Kötü bir İngilizceyle:

— Bayan Ann sizi... görmek istiyor, dedi.

Malko üzerine bir gömlekle pantolon geçirip zencinin peşine takıldı. Birinci kata çıktıklarında adam kapıyı çalıp Malko'nun girmesi için yol verdi, soma kapıyı kapatıp gözden kayboldu.

Ann'in odasıydı burası. Üzerinde pembe cibinlik bulunan sütunlu geniş bir karyola ve küçük bir komodin vardı.

Fakat Ann ortalıkta yoktu.

Hizmetkârın yanlışlık yaptığım sanıp çıkmak üzereyken genç kızın sesiyle durdu.



— Malko, buradayım.

Yan tarafta aralık bir kapı vardı. Kapıyı itti ve eşikte kalakaldı.

Ann eski tip bir banyo küvetinin içindeydi. Saçlarını bir havluyla sarmış, göğüsleri suyun üstünde kalmıştı. Memelerinin ucu köpüklü suyun tam yüzeyindeydi. Vücudunun geri kalan kısmı ise rahatlıkla görölüyordu. Gözlerinde şakacı bir ışıltı vardı. Elini uzattı:

— İçeri girip kapıyı kapatın.

Malko istenileni yaptı. Afrika sürprizlerle doluydu. Ann neşe içinde söze girdi.

— Banyoda sırtımın ovalanmasına bayılırım. **Siz** sevmez misiniz? Bakın, şuradaki kıl eldiveni alın. Gömleğinizi de çıkarın, yoksa ıslanırsınız.

Malko gömleğinin düğmelerini çözdü. Eldiveni almak için eğildiğinde Ann elini Malko'nun göğsünde gezdirerek mırıldandı:

— Seni bana Tanrı gönderdi.

- Niye?

— Çünkü ondan yakışıklı bir sevgilim olmasını istemiştım.

Malko genç kızın pürüzsüz sırtını ovmaya başladı. Ann gözlerini yummuş, kedi gibi hafif hafif mırıldanıyordu. Sonra yamndaki erkeğin elini tutup göğüslerine götürdü.

. — Bunları da ov.

Kendisini öldürmeye kalkan kız bu muydu? İçki bütün engelleri ortadan kaldırmışa benziyordu. İçki ve Afrika.

Kıl eldivenin altında kızın titrediğini hissetti. Yorgunluğuna ve başındaki dertlere rağmen o da kızı arzular olmuştu. Eli bedeninde dolaşırken Ann gözlerini açtı.

- Gel!

Tereddüt ettiğim görünce de pantolonunun

kemerinden tutup kendine doğru çekti. Dengesini kaybeden Malko pantolonla küvetin içine düştü.

Bir anda kendini genç kızın bacakları arasında bulmuştu. Kalça kaslarının bedenini sımsıkı sardığı hissediyordu. Küvetteki suyun bir kısmı dışarı taşı. Ann rahatsız durumuna rağmen kalçalarını delice oynatıyordu. Bir an soma gevşedi. Gözlerini yummuş, bir kolu küvetin dışında, diğeri Malko'nun belinde öylece kaldı. Başındaki havlu çözülüp suya düşmüş, saçları dağılmıştı.

Malko biraz kımıldayıp kızı dudaklarından öptü. Soma küvetten çıkarak ıslak pantolonunu çekti. Ann, gözleri yarı aralık onu seyrediyordu.

— Beni deli sanabilirsin, dedi. Bunda da haklısın. Ama burada bambaşka bir yaşam var. İnsan bir hafta sonra hayatta kalacağından emin olamıyor. İki yıl önce Kassai'de bir kız arkadaşım vardı. Bir gün Katangalı askerlerin eline düştü. Benim yaşımdaydı. Öldürülmemek için askerlere söyleyebildiği şu oldu: "Kabul, yalnız miğferlerinizi çıkarın ve hep birlikte saldırmayın..." Burada birinden hoşlanıldığında erkeğin kur yapmasını bekleyecek zaman yoktur. Hem zaten nasıl olsa yann birlikte gidiyoruz.

— Seni deli sandığım filan yok. Çok iyi anlıyorum. Fakat üstüme kuru bir şey geçirmek istedim. Baban gelecek olursa...

— Tamam.

Küvetten fırlayıp bir havluya sarındı ve gözden kayboldu. Az soma keten bir takım elbise ve gömlekle geri döndü. Getirdiklerini yatağın üzerine attı.

— **Hizmetkârlardan** çekinmiyor musun? diye sordu Malko.

— Hizmetkârlar mı?

Çok şaşırmıştı.

— Benim için onlar eşyadan farksızdır. Ayrıca, bütün beyaz kadınları orospu olarak görürler.

Göz açıp kapayıncaya kadar üzerine önden düğmeli keten bir elbise geçirdi ve yaklaşıp Malko'yu öptü.

— İşte, şimdi uygun bir kıyafete **burunduk**.

\*

\*\*

Akşam yemeği sona ermek üzereydi. George Whipcord pek geveze sayılmazdı. Soya yağında kızartılmış tavukla cebelleşen Malko'nun sorularına tek kelimelik cevaplar veriyordu. Yemeği veranda da yiyorlardı ve çevreyi gözle görülmeyen binlerce böceğin gürültüsü dolduruyordu.

Bir hizmetkâr tatsız bir kahve getirdi. George Whipcord ertesi sabah erken kalkacağını söyleyerek izin isteyip ayrıldı. Ann ile Malko koltuklara geçtiler. Morumsu gökyüzü parıldayan sayısız yıldızla doluydu. Sağ tarafta zenci işçi köyünün ışıkları farkediliyordu. Çiftliğin elektriği ise jeneratörle sağlam yordu.

— Couderc için endişeliyim, dedi Malko.

— Niçin?

— Bilmiyorum. Kazadan bu yana tuhaflaştı. Az önce odasına uğramıştım. Yemeğe gelmek istemedi. Devamlı başının ağrıdığından söz ediyor ve birtakım kelimeler sayıklıyor. Çok ciddi bir şok geçiriyor olmalı.

Ann omuz silkti.

— Bırak bu gece dinlensin. Yarın daha iyi olur. Eğer kötüleşirse burada bırakırız.

Doğru söylüyordu. Yola çıkmak gerekiyordu. Afrika'da insan zaman kavramını kaybediyordu. Zaman zaman, altı aydır kendini Burundi'de sandığı oluyordu.

— Gerçekten benimle gelmek istiyor musun?

— Evet.

Cevap vermek için hiç düşünmemişti bile.

— Pekâlâ, yarın sabah yola çıkmamız gerekiyor. Yeterince zaman kaybettim zaten.

— Nasıl istersen. Land Rover hazır. Şimdi gidip yatalım.

Çok sonra, Ann'in başı Malko'nun omuzunda genç kızın sütunlu yatağında yattıkları sırada bir motor sesi duydular.

Ann sıçradı ve yatakta doğruldu.

— Arabalardan birini çağıyorlar!

Genç kız bir anda giyinmişti. Malko pantolonla peşine düştü. Kapıya ulaştıklarında arabanın ancak stop lambalarını görebildiler. Ann garaja koştu. Land Rover'lerden biri çalınmıştı. Malko Couderc'in odasına çıktı.

Oda bomboştu.

Ann ile Malko salonda buluştular. Silah dolabında bir boşluk vardı.

— 44/45'lik Remington'u almış, diye fısıldadı Ann. Fil avlamada kullanılan bir silahtır. Ne yapacak onu? Kendisini durdurmamız gerek...

Malko kolunu tuttu.

— Hayır, bırak gitsin. Peşinden gitmemiz bir işe yaramaz. Sanırım niçin gittiğini biliyorum. Gel, sana anlatayım.

Yukarıya, odaya çıktılar. Böcek seslerinden başka bir şey duyulmuyordu. Ann'in babası uyanmamıştı ya da uyanmak istememişti.

## XV. BÖLÜM

Michel Couderc, Land Rover'in direksiyonunda ısılk çalıyordu. Hayatında kendini hiç bu kadar iyi hissetmemiştir. Whipcord'un evindeki uykudan uyandığında kendinden emin, dipdiri, bambaşka bir insan olmuştu sanki... Baş ağrıları tamamen geçmişti. Sadece tuhaf bir hafiflik hissediyordu, sanki bulutların üzerinde gezer gibiydi.

Komiser Nicoro'nun nasıl şaşıracağını düşünerek bir kahkaha attı.

Land Rover'ı çaldıktan sonra arabayı ilerde yol kenarına çekip uyumuş, günün ağarmasını beklemişti. Güneş gökte hayli yükseldiğinde Bujumbura'ya girdi. İçinde yoğun bir neşeden başka duygu yoktu.

Karakol binasına gelmeden önce saatine baktı: Saat 10'du. Randevu için uygun bir zamandı.

Arabayı kapıya çektikten sonra doğru komiserin bürosuna gitti ve kapıyı vurmada içer i girdi.

Nicoro masasında oturuyordu. Couderc'i gördüğü anda sağlam gözü seğirmeye başladı.

44/45'lik Remington, Couderc'in elinde,olduğundan daha da büyük görünüyordu. Belçikalı, silahın namlusunu Nico'nun tam göğsüne çevirmişti.

— Çıldır dın mı sen? diye bağırdı Nicoro.

Kendini korumak için sağa sola bakınıp bir silah aradı. Ama odasında böyle şeyler bulundurmayacak kadar kendinden emindi.

— Bakari! diye bağırdı.

İlk kurşun masamın arkasındaki duvarda, toz bulutu içinde koca bir delik açtı. Couderc silahın geri tepmesiyle komik biçimde geriye savruldu.

Fakat ikinci kurşun Nicoro'nun tam ağzının yanına isabet etti ve kafasının yarısını aldı götürdü. Nicoro, etrafa dağılan kan, kemik ve beyin parçaları arasında masaya yığıldı.

Elinde silah geri döndüğünde M'Polo ile burun buruna geldi. Gözlüklerini düzelterip namluyu polisin göbeğine dayadı. Patlama sesi daha öncekiler kadar gürültülü olmadı, ama M'Polo yere düştüğünde çoktan ölmüştü. Karnında açılan delikten rahatlıkla bir tabak geçerdi.

Bir an yorgunluk hisseden Michel Couderc duvara yaslandı. Başı tekrar ağrımaya başlamıştı. Yine de, "hayat ne kadar güzel!" diye geçirdi içinden.

Fakat içinde bir şey unutmanın verdiği sıkıntılı bir duygu vardı.

Bakari'nin merdivenleri tırmandığını gördüğünde o duygu kayboldu.

Zenci, Müfettiş M'Polo'nun cesediyle Couderc'i aynı anda farketti. Önce tabancasını çekecekmiş gibi bir hareket yaptı, sonra bundan vazgeçip bağıarak kaçmaya yeltendi.

Couderc'in kurşunu zencinin sırtını parçalayarak deldi ve adam merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

Michel **Couderc** binadan dışarı çıktı. "Miyo-bum diye **avlanmaya** heves etmemem ne saçmalık-mış" diye düşündü.

Silahı arabanın koltuğuna atıp gazladı. Yirmi

saniye sonra komiserlik binasından bir avuç resmi polis, ellerinde makineli tüfekleri olduğu halde çevreye dağıldı.

Uprona Caddesi'nin köşesinde Couderc arabayı durdurdu ve silahını kurdu. Yanına 25 adetlik iki kutu mermi almıştı. Yanında küçük bir zenci kız durdu, ona gülümsedi. Couderc tereddüt etti. Daha kaç kurşuna ihtiyacı olacağını kestiremiyor-du. Daha sonra geri dönüp geleceğine kendi kendine söz verdi.

★

★★

Üzerinde sarı ipek bir bornoz bulunan Katil Ari arkasında bir gürültü duyduğunda, göle karşı oturmuş kahvaltısını yapıyordu.

Ağzındaki beyaz peyniri yutup geriye döndü:

— Ne halt ediyorsun sen burada?

İlk tepkisi öfke olmuştu. Burası her aklına esenin içeri daldığı Dingo'nun ahır mıydı? Kapıya bakan o uşağın canına okuyacaktı.

Üzerine çevrili ağır silahı neden sonra farket-ti. Fakat tüfek Couderc'in ellerinde öylesine iğreti duruyordu ki korkmadı. Zaten Belçikalının tereddüt eder bir hali vardı.

Couderc birdenbire orada niçin bulunduğunu anlayamadı. Ari zenci değildi. İçinden silahı bırakıp gevezelik etmek geldi. Rumun sert sesi bir anda orada ne maksatla bulunduğunu hatırlattı.

— Ne işin var dedim sana. Cevap verecek misin, salak herif?

Couderc'in kafasındaki mekanizma çalışmaya başladı; dudaklarında bir gülümseme belirdi. Rumun tekmelerini kışında yeniden hisseder olmuştu.

Sert bir hareketle tüfeği kurdu.

Ari yerinden fırlayıp evin içine doğru seğırtti.

Couderc dipçığı kalçasına dayayıp tetiğe bastı. Kurşun, dolaplardan birini paramparça etti.

Acele etmeksizin, şaşırtıcı derecede lüks olan villaya girdi. İriyarı Rum merdivenin tepesindeydi. Couderc rasgele bir el ateş etti. Tırabzanın korkuluğu kıymık kıymık dağıldı. Sonra ağır adımlarla merdivenlerden yukarı çıktı.

Birinci kata geldiğinde duraksadı. Fakat tek kapalı kapı vardı. Kapının kolunu çevirmek istedi. Aynı anda içerden bir patlama duyuldu ve tahtayı delen kurşun Belçikalının yanından geçti. Namluyu kilide dayayan Couderc bir kahkaha attı ve tetiğe asıldı.

Top patlaması gibi bir gürültü koptu ve kapı menteşelerinden fırlayacakmış gibi hızla duvara çarptı.

Katil Ari sırtını karşı duvara vermiş, kanlı gözleriyle şaşkın şaşkın bakıyordu. Belçikalıyı görür görmez elindeki P.38'i doğrulttu. Horozun düşmesiyle kuru bir ses çıktı. Mermi ateş almamıştı. Aristo nedenini düşünecek zaman bulamadı. Remington'un parçalayıcı kurşunu bağırsaklarını dağıtıp geçmişti. Testereyle ikiye bölünmüş duyusıyla gözlerini yumdu. Omuzunu alıp götüren ikinci kurşunu hissetmedi bile.

Couderc geri döndü. Manzara korkunçtu ve kana hiç dayanamazdı. Ama Rumun yüzündeki korkulu ifade moralini düzeltti.

Islık çalarak villadan çıktı ve Land Rover'a atladı. Bujumbura yönüne hareket etti.

Şansı yardım ederse, çiftlikte akşam yemeğine yetişebilirdi.

Land Rover, Kiwu Sokağı'ndan yukarı çıkıp JNK binası önünde durdu. Kapının önünde üniformalı genç bir zenci vardı. Couderc'i görünce alay etti ve Swaheli dilinde küfretti.



Michel Couderc, Remington'u kaptığı gibi genci göğsünden vurdu.

Sonra arabadan inip binaya girdi. Masalarda bir düzine zenci vardı. Özel bir seçim yapmadığı için soldan sağa doğru her kımıldayana ateş etmeye başladı.

Silahın sekiz kurşunu da hedefi buldu. Kurşunlarla parçalanan zenciler çığlıklar atarak kaçmaya kalkıyorlar ve yıkılıyorlardı. Barut gazı Couderc'i öksürttü. Aynı anda mekanizma iğnesi tok bir ses çıkardı. Kurşun bitmişti. Sakin bir tavırla silahı doldurmaya başladı. Hu sırada odanın bir köşesinden fırlayan, gözleri korkudan dönmüş bir zenci, Couderc'i iterek dışarı fırladı ve bağırarak kaçmaya başladı.

Couderc sokağa çıktığında çevrede kimseler yoktu. Canı sıkılmış bir durumda bir süre bekledi, sonra arabasına atladı. Yapması gereken bazı işlerdahavardı.

Uprona Caddesi'ne geldiğinde Başkanlık Sarayı'nın önünde bir barikat farkettil: Üç cip ve bir yığın asker vardı. Bu önlemin ne amaçla alındığını merak etti. Fakat bunu daha sonra da öğrenebilirdi. Gözlüğünün bir camı kırık olduğu için gereğince göremiyor, bu nedenle de toplu hedefleri tercih ediyordu.

Land Rover'ı bir kenara çekti. Cebine bir avuç kurşun koydu ve sessizce kaldırımday ilerledi.

Pilli bir megafondan anlayamadığı bir cümle söylendi. Uygun mesafe bulunduğunu anladığında ilk cipe ateş etti. Zencilerden birinin havalanıp iki büküm yere düştüğünü görmekten büyük bir haz duydu. Ölmekte olan askerin yüzündeki umutsuz ifadeye kahkahalarla güldü.

O sırada bir makineli tüfeğin uzun bir atış yaptığı duyuldu. Couderc'in göğsü bir dizi kurşu-

na hedef oldu, hava almak istercesine ağzım açtı. Kaldırıma devrildi. Gözlükleri ezildi.

Dudaklarında bir gülümsemeyle öldü. Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

\*

\*\*

Malko ile Ann, Cumhuriyetçi Hükümet tarafından ele geçirilen Bujumbura Radyosu aracılığıyla Couderc'in serüvenini öğrenmişlerdi.

— Zencilerden nefret ederdi, dedi Malko. Kazada geçirdiği şok onu çıldırttı. Ayların verdiği ıstırapın intikamını bir solukta aldı. Zavalı adam.

Ann'e, Michel Couderc'i ne şartlar altında tanıdığını anlattı ve sonucu özetledi:

— Şimdi yapayalnız kaldım. Couderc'in katliamından sonra başım daha da çok belaya girdi.

Diğer taraftan bunun Couderc için daha hayırlı olduğunu düşündü. Nasıl olsa Avrupa'ya uyum sağlayamayacaktı, Afrika ise onu istemiyordu.

— Land Rover'ım hazır, dedi Ann. İstedğin an hareket edebiliriz. Yanıma en emin adamlarımdan Basilio'yu alıyorum. Benim bilmediğim lehçeleri bilir. Kampları ormanda kurarız, daha emniyetli olur. Merak etmemesi için babama birkaç günlüğüne ava çıktığımızı söyledim. Hiçbir şey söylememekten iyidir.

Vakit öğleyi biraz geçiyordu,

— Gidelim öyleyse! dedi Malko.

Bir saat kadar sonra ıssız bir yolda ilerliyorlardı. Arabayı Ann kullanıyordu. Hareket etmek üzerelerken genç kız Land Rover'a esrarengiz bir kara kutu yüklemiş ve Malko'ya:

— Zamanımız olursa seni timsah avına götüreceğim, demişti

Malko buna vakit bulma şanslarının çok zayıf olduğunu belirtmek istemedi bile.

## XVI. BÖLÜM

Land Rover girintili çıkıntılı yolda zıplayarak ilerliyordu. Ann direksiyona geçmiş, yanında kendilerini randevuya götüren zenci oturuyordu. Onun arkasında Basilio, yanında da Malko vardı. Avusturyalı **Amerikan** karabinasını dizine koymuş, cebinde şarjörler, dikkatle çevreyi kolluyordu.

Bir pusuya düşecek olsalar bu önlem hiçbir işe yaramazdı. "Gık" bile diyemeden "pof-pof" tüfekleriyle \* ve oklarla delik deşik olurlardı.

Farların ışığı, dikenli çalılar, cılız ağaçlar ve yüksek otlardan oluşma bir savan görünümü aydınlatıyordu. Hava kararak iki saat olmuştu. Çevrelerinde koyu bir karanlık hakimdi.

Ann kendilerine rehberlik eden yerliye sordu:

— Daha gelmedik mi?

Yerli şaşırtıcı tropikal Fransızcasıyla cevap verdi:

— **Çok** yaklaştık. Hemen şuracıkta.

"İyi ki **yaklaşmışız!**" diye düşündü Malko.

Beş gündür yoldaydılar! Neyse ki geçtikleri köylerde benzin ve yiyecek ikmali yapabilmişlerdi. Uygarlık izleri taşıyan tek yoldu bu. Peş peşe çıkan ihtilallerden sonra bu bölge tekrar vahşi bir

döneme sürüklenmişti. Bujumbura bile bu köyle-  
rin yanında uygar sayılırdı.

Kongo ve Katanga'dan gelen silahlı çeteler  
önemli yolları kasıp kavuruyorlardı. Merkez yöne-  
timi bu uzak köylere adımım bile atamaz olmuştu.  
Tehlike gerçekten büyüktü.

Malko, Ann'in sabrına hayran olmuştu. As-  
tronotların düşmüş olabilecekleri bölgeye girdikle-  
rinden bu yana rastladığı her yerliyi sorguya çekip  
pazarlığa girişiyordu.

Afrikalıların belirsiz yanıtlarını ve bire bin  
katma eğilimlerini öğrendikten sonra astronotları  
bulmak, samanlıkta iğne aramaktan farksız ol-  
muştu. Bir geçtikleri yerden tekrar geçiyorlar, ay-  
nı kişilere aynı soruyu on kez soruyorlardı. Bahşış  
uman yerliler akıllarına eseni anlatmaktan çekin-  
miyorlardı. **Hedefleriyle** aralarındaki mesafe belki  
de bir kilometreydi, ama bu alanı yaya taramak  
gerekirdi.

Malko, nirengi noktasından yoksun bu sonsuz  
yeşil cehennemde dolanıp durmaktan kendini altı  
aydır o bölgedeymiş gibi hissediyordu. Sonunda,  
gökten düşen iki beyazı aradıklarını anlayabilen  
biraz gelişmiş bir yerliye rastlamışlardı. Yerli iki  
beyazın nerede bulunduğunu bilen kişilere kendile-  
rini götürebileceğine yemin etmişti. Bu bir tuzak  
da olabilirdi. Fakat böyle bir umudu tepmek de  
imkânsızdı.

Birden yolun ilersinde bir kulübe belirdi.

— İşte orası! dedi yerli. Işıkları söndürün.

Malko hemen ayağa fırladı. Ann durmuştu.

— Hayır. Ne olup bittiğini görmek istiyorum,  
dedi Malko.

**Yerli omuz silkti**

— Nasıl **isterseniz**, Buvana. Öyleyse korna ça-  
lın.

Ann birkaç kez kornaya bastı. Ses defalarca yankılandı. Malko Afrika ormanlarının göbeğinde korna çalmanın saçmalığını düşündü. Gerçeküstü bir şeydi bu.

Arabanın farları altında iki yerli belirdi. Önlerindeki bir avuç kumaşın dışında çırılçıplaktılar. Elllerinde kalın sopalar vardı.

O sırada kulübenin yanında, karanlıkta bir şey kıvıldadı. Belirsiz gölgeler. Ann, hareketli ışıldağı o yöne çevirdi. Üç kişiydiler. İçlerinden birinin omuzunda bir makineli **tüfek** asılıydı. Işık üzerlerine geldiğinde felç olmuş böcekler gibi hareketsiz kalakaldılar.

Malko elindeki silahın namlusunu arabadaki yerlinin, ensesine dayadı.

— Dostlarınıza söyleyin. Kuşku bir hareket yapacak olurlarsa ilk kurşunu siz yiyeceksiniz. Tabii, diğerlerini de onlar.

Yerli titremeye başladı. Kalın dudakları kupkuru olmuştu. Senli benli konuşmayan bu beyaz onu korkutuyordu.

— Buna gerek yok, Buvana... Gerek yok... Onlar kötü değiller. Sadece korktular.

— Niye böyle kalabalıklar?

— Size onur vermek için. Onlar totem muhafızlarıdır.

Ann birden küçük bir çığlık attı. Yolun sağ tarafında, Land Rover'ın 5 metre ötesinde mızraklı iki yerli belirmişti.

— Bir tuzak bu! dedi Malko.

Land Rover'ın motoru çalışıyordu. Dümdüz gazlayıp kalabalığı yarabilirlerdi. Ama bu yol nereye çıkıyordu? Bir çıkmaza ya da bir fil çukuruna düşebilirlerdi.

— Durun, dedi Ann. Bize kötülük yapmak istediklerini sanmıyorum.

O sırada yolun üzerine görkemli biri çıktı: Tuhaf bir biçimde giyinmiş uzun boylu bir yerli. Kalçalarını leopar postuyla örtmüş, kafasına da papagan tüyleri ve incilerle süslü bir başlık geçirmişti. Boynunda, Amerikan ordusunda kullanılan "Ray-bann" marka bir güneş gözlüğü asılıydı. Yüzünün hemen her yanı beyaz boyayla kaplıydı.

Bir elinde mızrak, diğerinde bir torba, arabaya doğru yaklaştı.

— Kabile büyücüsü, diye fısıldadı Ann. Pazarlık etmeye geliyor. Şimdilik tehlike yok demektir.

Büyücü arabanın sağ tarafına yanaştı ve Basilio'yu bir baş işaretleriyle selamladı. Sonra sessiz, beklemeye koyuldu.

Ann önce Swaheli dilinde söze başladı. Büyücü cevap verdi. Konuşma Malko'nun anlayamadığı dilde birkaç dakika sürdü. Sonunda genç kız Malko'ya döndü:

— Sanırım tam yerindeyiz. Büyücü bir süre önce gökten iki beyazın düştüğünü söylüyor. Köy günahkârlarının yakınına inmişler.

— Neredeler şimdi?

Genç kız bir el işareti yaptı.

— Durun. Burası Afrika. Adamı ürkütmemek gerek. Bir yerliyi konuşturmak, çölde banyo küveti satmak kadar zordur.

— Neyin nesidir bu adam?

— Bir büyücü. Köyün din adamı da diyebilirsin. Çok önemli bir kişidir. Bunlardan çevrede tek tük vardır. Çünkü ilk ihtilalde hükümet kendi egemenliğini kurmak için bütün küçük büyücüleri ateşte yaktı.

Ve pazarlık başladı. Ann arabadan inip büyücünün karşısına diz çöküp oturdu. Malko silahını ahp arabadan indi farların altındaki yerlilere karşı yere **çöktü**. Sinirinden gülmek geliyordu için-

den. CIA bürokratları bu sahneyi görmüş olsalardı, paraların ne korkunç yerlere harcandığını daha iyi anlardı... Neyse ki hedefe ulaşmıştı... Her şey yolunda giderse iki Amerikalı birkaç saat sonra kurtulmuş olacaktı.

Ann Malko'ya döndü:

— Bu iki beyazı niçin istediğini soruyor.

— Ona, arkadaşlarım olduğunu söyle.

Genç kız tercüme etti. Büyücü kısa bir cümle söyledi.

— Ne kadar vermek istiyorsun? diye sordu Ann.

Malko şaşırtıcı bir darbe indirmeye karar verdi. Ayrıntılar daha sonra halledilebilirdi. Önce Amerikalıların nerede olduklarını öğrenmek gerekiyordu.

— Adam başına 5.000 dolar verebilirim.

Ann tercüme etti.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra büyücu yerlilere döndü ve öfkeli bir sesle onları azarlar gibi bağır-maya başladı. Sustuğunda genç kıza dönerek bir şeyler söyledi.

— Bu parayı derhal verip veremeyeceğini soruyor, dedi Ann.

Bu pazarlıktan sıkılmaya başlayan Malko:

— Elbette, diye karşılık verdi.

Yirminci yüzyılın sonlarına doğru Afrika'nın göbeğinde iki beyazın özgürlüğünü satın almak inanılır şey değildi. Ama bu da olmasa, tek başlarına onları bulmak haftalar sürerdi...

Malko'nun cevabını gözleyen büyücu baykuş gibi gözlerini kırptırıyor. Birden gözkapakları tamamen kapandı ve yaşlar akmaya başladı.

Öylesine beklenmedik bir olaydı ki bu, Malko neredeyse kahkahalarla gülecekti.

— Ne oluyor buna? diye sordu.

Ann'in sapsarı kesildiğini farketmemişti. Genç kız kekeler gibi cevap verdi:

— Kendisini daha önce bulamadığımıza yazık olduğunu söylüyor.

— Niye?

Bakışlarını Malko'dan kaçırın Ann hemen cevap veremedi. Aynı anda Avusturyalı önsezileriyle tatsız bir durum olduğunu hissetti.

— Onları öldürmüşler!

Büyücü başını eğmiş hüngür hüngür ağlıyordu.

Malko herifin beynini dağıtmamak için kendini zor tuttu. Bütün bu tehlikeler iki ceset içindi!

— Cesetleri nerede? diye sordu. Nasıl ölmüşler?

Belki de dünyaya dönüşlerinde yaralanmışlar-

Ann susuyordu. Malko sinirlendi.

— Konuşsana! Ne oluyor?

— Onları yemişler! diye mırıldandı Ann.

- Ne ?

Malko ayağa fırladı. Büyücü de geriye doğru sıçradı.

— Olamaz! Daha fazla para koparmak için bizi yokuşa sürüyorlar.

Ann üzgün bir ifadeyle başını salladı.

— Ne yazık ki doğru. Biliyorsun, bunlar vahşi insanlar.

Dünya tepesine yıkılmıştı Malko'nun. Astronotlar yenmişti! İnanılacak şey değildi bu. Akıllı bir türlü almıyordu. Kongo İhtilali sırasında anlatılanlar tek tek aklına geliyordu. O dönemde de buna **benzer yamyamlık** olayları olmuştu. İçinin kalktığını hissetti. Ve bu iğrenç olayı, çevresinde kuzu kuzu **Oturan** şu yerliler gerçekleştirmişlerdi!

— Niçin **yapmışlar** bunu? diye sorabildi güç-



lkle.

— Astronotlardan biri gölde boğulmuş. Diğeri günlerce köyde kalmış...

Genç kız sesini daha da alçalttı:

— Sonunda, köyden ayrılmak istediği için öldürmüşler onu. Sonra büyücülerin havada yürümelerini sağlamaya yarar bir tören düzenlemişler. Çünkü bu beyazlar gökyüzünden gelmiş. Bu niteliklerinin büyücülere geçmesi için kafataslarından bir kemik parçasıyla, bir parmak kemiği gerekiyormuş. Daha sonra da a oldukları için adamları yemişler. Bu civarda av hayvanı hemen hiç yoktur.

İnanılmaz şey. Malko korkuyla büyücüye baktı. Hâlâ inanamıyordu.

— Peki, ne diye ağlıyor bu?

Genç kız fısıldar gibi cevap verdi:

— Kaybettiği 10.000 dolara ağlıyor. Adamların bu kadar para ettiğini bilmiyormuş. Eğer bilseymiş...

"Bilseymiş!". Malko büyücünün beynine bir kurşun sıkmak için sabırsızlanıyordu. Ann olmasa, bunu yapardı.

-Alçaklık bu! Alçaklık!

Korkunç gerçekle felç olmuş gibi hareketsiz kalakalmıştı. Birden kendine gelir gibi oldu.

— Eşyaları nerede? Belgeleri, elbiseleri?

— Hepsini yakmışlar, dedi Ann. Korktukları için yakmışlar.

Malko'nun gözleri büyücünün yamndaki torbaya takıldı.

— Nedir bu böyle?

Ann birden başını çevirip hikırmaya başladı.

— Ben... Oh, Malko!

Malko silahını yere bırakıp torbanın ağzındaki ipi çözdü ve pis bir kokuyla karşılaştı. Mide bu-

lantısını bastırmaya çalışarak torbanın içindeki bir beze sarılı yuvarlak cismi dışarı çıkardı ve bezi açtı.

Üzerinde hâlâ tek tük sarı saçlar bulunan bir insan kafatasıydı bu. Malko bezi örttü. Uyurgezer gibi silahını alıp doğruldu. Yüzü sapsarı olmuştu.

Büyücü olup bitenleri izliyordu. Uzun bir sessizlik oldu. Bu mesleğe girdiğinden beri ilk kez olaylar Malko'yu aşar olmuştu. Bu bambaşka dünyada ne yapmak gerekiyordu. Dövüşmek mi? Bu adamları aydınlatmak mı?

Başı dönüyordu. Bıkkın bir sesle Ann'e rica etti:

— Söyle onlara, arkamda birçok insan bulunduğunu bilsinler. Eğer bir beyaza daha dokunacak olurlarsa hepsi acımasızca öldürülür.

Ann tercüme etti. Büyücü inanmış bir tavırla göz ucuyla Malko'ya bakıyordu.

— İki adamın düştükleri yeri görmek istiyorum, dedi Malko.

Hiç değilse görevi sonuna kadar götürmeliydi.

Ann büyücüyle bir süre konuştuktan sonra Malko'ya döndü:

— Bu akşam gidemezmişiz. İstersek bizi yarın köyüne götürecek. Güneş doğarken burada buluşacağız.

— Söyle ona, eğer başımıza herhangi bir şey gelecek olursa köyü yerle bir olur.

Ann zorla gülümsedi.

— Artık korkacak bir şey yok. Bir beyazın canlı haliyle daha değerli olduğunu anlamış durumda.

Büyücü torbasını Malko'nun ayakları dibinde bırakarak **uzaklaştı**. Çevredeki yerliler de tek tek peşine takılarak gözden kayboldular.

Basilio, Land Rover'a bindi. Ann geri döndü

ve hareket ettiler. Kesik başı taşıyan torba arka koltukta, Malko'nun yanında duruyordu.

Kamp yerine ulaştıklarında rahatladılar. Her şey yerli yerindeydi. Malko ile Ann çadırdaki yataklarına uzandılar. Pilli lamba ikisini de belli belirsiz aydınlatıyordu.

— Ne düşünüyorsun? diye sordu Ann.

— Onları.

Genç kız Malko'ya, aradığı iki adamın nereden geldiklerine dair tek soru bile sormamıştı. Son derece saygılıydı.

Birden Malko, onu da beraberinde götürmeyi arzuladığını hissetti. İlk kez böylesine dengeli, sevimli, arzu dolu bir kadına rastlıyordu. Ann'e her şeyi anlatabilirdi. O da yanı başından hiç ayrılmazdı.

— Benimle gelsene, dedi aniden. Birlikte gidelim.

— Uçağın ineceği araziye kadar geleceğim, aksi halde orayı bulamazsın. Sonra evime döneceğim.

— Saçmalık bu.

— Önce beni babamdan satın almahsın, dedi gülerek.

— Ne kadara?

— Oh! Yanında bunca zaman çalıştığıma göre fazla pahalı sayılmaz: bir inek, iki koyun, on kova boya, entarilik kumaş...

Malko yatağından fırlayıp Ann'i kollarının arasına aldı.

— Pahalı değilmiş. Kabul ediyorum.

— Gerisini sonra söylerim.

Birbirlerinin kollarında uzun süre kaldılar. Gecenin binbir sesini dinlediler. Tropikal orman kadar gürültülü yer yoktur. Canları sevişmek istemiyordu. Kesik baş Malko'nun yatağının altında duruyordu. Arta kalmış saçlardan bunun

Keeney'ye ait olduğunu anlamıştı.

\*

\*\*

Yemyeşil tepelerde insan kendini İsviçre'de sanıyordu. Dev ağaçların ve timsahların bulunduğu bir İsviçre. Bölgede yol denen şey yoktu. Randevu yerindeki kulübeden sonra, son yağmurların bataklığa çevirdiği çamurlu pis bir yolda ilerliyorlardı.

Ter ve rutubetten sırlıslık olan Malko ellerini sımsıkı direksiyona yapıştırmış, yolla mücadele ediyordu. Elini bir an bırakacak olsa bileği kolaylıkla kırılabilirdi. Kabile habercisi olan Mosso adlı ufak tefek yerli, arabanın arkasında, arada bir tehditkâr bakışlarla kendisini süzen Basilio'nun yanında oturuyordu. Boyu Tutsi zencinin beline geliyordu. Hutuların zaman zaman yakaladıkları Tutsileri neden kalçalarından keserek kısalttıkları şimdi anlaşılıyordu.

- Bakın!

Ağaçların oluşturduğu doğal perdenin arasından Ann, Tanganika Gölü'nün sularını farketmişti. Yerliyle birkaç kelime konuşup Malko'ya seslendi:

— Geliyoruz. Köy, gölün kıyısındaymış.

Gerçekten de yol bir anda tepeden aşağı doğru dimdik uzanır olmuştu. Norveç'teki kayakla atlama pistlerinden farksızdı.

Arabamn motoru uğuldadı. Malko vitesi bire geçirdi. Vitesin küçülmüş olmasına rağmen Land Rover hızlandı. Ann el frenini çekti. Frenden çok burada bir gemi çapası gerekliydi.

Su gitgide onlara doğru yaklaşıyordu. Land Rover kızaktan farksızdı, önlerinde Tanganika Gölü'nün timsahlı yeşil suları vardı. Yerli bir çığlık savurarak yan tarafa atladı ve bir hint kirazı

ağacına çarptı.

Suya 20 metre kalmıştı.

— At kendini Ann, diye bağırdı Malko.

Genç kız motorun gürültüsünü bastırmak için bağırarak karşılık verdi:

— Hayır, atlamayacağım!

Land Rover yalpalayan gemi gibi sarsılarak iniyordu. Yol biraz ilerde sola dönerek genişçe bir meydana son buluyordu.

Malko direksiyonu sola kırdı. Araba hiçbir şey olmamış gibi dümdüz yoluna devam etti. Sonra aniden ön tekerleklerin yönüne savruldu. Yolun kayganlığı bitmiş, lastikler yeri tutmuştu. Arabanın savrulmasıyla Ann'in başı Malko'nun midesine çarptı. Basilio'ya gelince, o da ağaçlar yönüne uçarak gözden kaybolmuştu...

Gelmişlerdi işte. Burası köy meydanıydı. Kendini arabadan atmış olan yerli rehber, çamura bulanmış bir halde yanlarına geldi. Malko motoru durdurdu.

Büyücü oradaydı. Kafasındaki papağan tüylü başlığı yoktu ama leopar postundan etekliği üzerindeydi. Yanında üç yerli daha vardı. Konukları selamlayarak banka benzeyen bir ağaç gövdesine oturmalarını işaret etti. Köy küçüktü. Tahta, yaprak ve kırmızı çamurdan yapılma yirmiye yakın derme çatma kulübe vardı.

Büyücü kibarca haykırarak bir emir verdi ve az sonra küçük bir yerli çocuk bir kap içinde kahve getirdi. Kahve hindistancevizi kabuklarına kondu. Sonra yerli büyücü çok ciddi bir tavırla cebinden çıkardığı küçük bir şişeden birkaç damla bir sıvı döktü kahvesine. Ardından şişe elden ele geçmeye başladı. Malko'ya ulaştığında Avusturyalı hafifçe sıçradı: Ketan tohumundan yapılma bir şeydi bu. Ann açıkladı:

— Avrupalıların kahveden sonra aldıkları liköre benzer, dedi. Yerliler bayılır buna.

Keten özü bir yana, kahve de içilecek şey değildi. Malko içecekmiş gibi kahvesine bir iki damla damlattı. Demek, Keeney Nasser ile Frederic Ayer'in öldüğü yer burasıydı. Bu yamyamlar tarafından yenmişlerdi! İnamlmaz şey! Kulübelerinin kapılarından kendilerini gözleyen kadınlar ve yaşlılar vardı. İşin garibi, ortada çocuk yoktu.

Malko sıkıldı.

— Dostlarımla nereye düştüklerini göstermesini söyle ona, dedi Ann'e.

Ann cümleyi çevirdikten sonra büyücü ayağa kalktı. Peş peşe göl kıyısına doğru yürümeye başladılar. Sahilde yarım düzine kadar ağaç gövdesinden yapılma kayık vardı. Büyücü durdu ve sahilden 500 metre ötede bir noktayı işaret etti...

— Orasıymış, dedi Ann.

Malko dikkatle oraya bakıyordu. Su çarşaf gibi hareketsizdi. En ufak bir kıpırtı yoktu. Fakat bataklık sahillere timsah kayınıyordu.

— Oraya gidebilir miyim? diye sordu.

Saçma bir soruydu bu. Gitse bile dalamazdı, ama yine de içinden öyle geliyordu. Üstelik kayıklar da hiç göz doldurmuyordu.

Büyücü Malko'nun ne istediğini anladıktan sonra iki yerliye işaret etti.

— Sen burada kal Ann, dedi. Gereksiz tehlikelere atılmana hiç gerek yok.

Ama genç kız kayığa çoktan binmişti bile.

— Saçmalama. Onlarla nasıl konuşacaksın?

Kayığın ortasına diz çöken Malko ile Ann'in gözü kürekçilerdeydi. Büyücü en başa geçmişti. Bir ara tuhaf bir gırtlak sesi çıkardı ve yerliler kürek çekmeyi **biraktılar**,

— Aşağı yukarı burası, dedi Ann.

— Burası derin midir?

Ann tercüme ettiğinde büyücü başım salladı.

— Gölün çok derin olduğunu söylüyor. Dibini hiç görmemişler. Suyu kimse dalmazmış, çünkü uğursuz kötü ruhlar varmış. Dedğine bakılırsa iki adamın aracı çok çabuk batmış. Adamlardan biri o nedenle boğulmuş.

— Pekâlâ, dönelim.

Uydu kıyamete kadar Tanganika Gölü'nün dibinde kötü ruhlar tarafından korunarak kalacaktı. Çin rampalarımın çok gizli filmleri güvencedeydi. 600 kilometre uzunluğu olan Tanganika Gölü'nün 1.500 metreye varan derinlikleri vardı...

Sessizce köye döndüler.

Malko öfkeyle büyücüyü izliyordu. Hani, kendini tutmasa göbeğine bir tekme yerleştirecekti.

— Gidelim, dedi. Buradan hiç hoşlanmadım.

Yol ıssızdı. Kamp yerine ulaşmaları beş saat sürdü. Malko ve Ann bitkin bir halde yataklarına serildiler. Akşam oluyordu.

— Şimdi ne olacak? diye sordu Ann.

— Şimdi... geriye dönmekten başka yapacak bir şey yok.

Malko başını kaldırıp Ann'e gülümsedi.

— Başına ödül konduğunu biliyor musun? diye sordu Ann. Ya tüm Burundi Ordusu'nun seni aradığım? Peşinde en az 800 kişi var. Bütün ana yollar tutulmuştur.

— Tek şansım Kongo, dedi Malko. Allan Pap'la oradaki randevum. Aksi halde, bana ekip biçmem için bir karış toprak vermen gerekecek...

Her satırda en azından bir yanlış vardı ama metnin tümü oldukça etkileyiciydi: "Canlı ya da ölü getirene **100.000** Burundi Frangı ödül. Masum bir taksi şoförünü öldüren ve Cumhuriyeti devirmek için "darbe" hazırlayan tehlikeli kaçakçı".

Malko'nun bir de resmi vardı, fakat mürekkep dağılmış ve suratını Frankenstein'a benzetmişti.

Malko ile Ann köy bakkalının duvarına yapıştırılmış resmi afişin önünde bir dakika kadar kaldılar. Bayağı eğlenceliydi. Burundi'nin bu ıssız köşelerine dek afiş yapıştırdıklarına göre aramaları bayağı sıkı tutuyorlardı. Başkan Simon Bukoko'nun intikam almaya kalktığına bakılırsa çok korkmuş olmalıydı. Avusturyalı, Brigitte Vandamme'ı düşündü. Allah vere de kendini sıyrılmış olaydı!

Beyazlara bakmak için mağazadan bir zenci çıktı. Ann hemen Malko'nun elini sıktı. O da tuttu afişi söktü, katlayıp cebine soktu. Zenci temkinli bir biçimde hâlâ onlara bakıyordu. Malko, "bir gün şatomu tekrar görebilirim bu afiş kütüphaneyi bayağı süsler" diye içinden geçirdi.

— Bir **şeyler yiyip**, içmek istiyoruz, dedi Ann.

Zenci ikinci bir **kez** tekrarlatmadı. Ticaret her şeyden önce gelirdi. Ilık bir kasadan çektikleri



Coca-Cola'larını bile içmeye hakları vardı. Yarım saat sonra, mideleri biberli pilavla kavrulmuş durumda Land Rover'a biniyorlardı. Zenci elinde para, arkalarından baktı. Afişe gelince, rüzgârın sö-küp götürdüğünü söylerdi.

Köyden çıktıktan iki kilometre sonra Malko Land Rover'ı durdurdu. Yol ikiye ayrılıyordu. Ann haritayı çıkarıp kaputun üzerine serdi.

— Aşağı yukarı şuralardayız, dedi.

Parmağı, Burundi'nin en güzel yerlerinden biri olan Bukirasazi'yi işaret ediyordu. Bujumbura'yı batıda bırakarak Ruanda sınırına kadar kuzeye çıkmaları gerekiyordu. Sonra Bukawu yönünde Kongo'ya doğru gideceklerdi. Sınırı geçtikten hemen sonra, Allan Pap'ın Malko'ya buluşma yeri olarak verdiği boş alan bulunuyordu.

Tabii ana yollar Burundi Ordusu tarafından kontrol altında tutulduğundan, söz konusu mesafe orman içindeki patikalardan katedilecekti.

Seçim yapma şansları yoktu. Batıda Tanganika Gölü vardı. Yüzerek geçmek olanaksızdı. Doğuda, Çinlilerin cirit attığı Tanzanya bulunuyordu...

— Hangi tarafa sapıyoruz? diye sordu Malko.

— Sol taraf daha iyi, fakat Mwaro'dan geçmemiz gerekecek. Bir barikatla karşılaşma tehlikesi var.

— Ya diğeri?

— Orası terkedilmiş bir yoldur. Hiçbir asker girmez o yola. Ama kaç saatte aşarız, onu bilemem.

— Kaç kilometre?

Ann omuz silkti.

— Bunun bir önemi yok ki! Sınıra kadar belki 250 kilometre var, ama bu mesafeyi geçmek bir ay da sürebilir, daha fazla da...

Malko avuçlarının karıncalandığını hissetti.

Allan Pap'ın sonsuza dek buluşma yerine uğrayacak hali yoktu. O olmadıkça da, pasaportsuz olarak ve peşinde bağımsız tüm ülkelerin polisleri olduğu halde Afrika'dan çıkamazdı. CIA'nın yardım göndermesiye, olanaksızdı.

— Burundi Ordusu ile savaşa girecek halimiz yok, dedi Malko. Kötü yoldan gidelim Ann ve bu mesafeyi dört günde geçeceğimizi varsayalım.

Ancak böylelikle randevuya yetişebilirdi.

Ann haritayı incelemeye devam ediyordu. Bir noktayı işaret etti.

— Randevu yerine ulaşmamız için Bukawu yolundan geçmemiz gerekecek. Bizi orada mutlaka beklerler. Geçmek zorunda olduğumuz bir geçit var. Bir köprü.

— Arabayı bırakırız.

— Ya nehir?

— Her neyse! Oraya gittiğimizde düşünürüz.

Hareket ettiler. Malko direksiyondaydı. Kolları dirseklerine kadar şişmişti: Sivrisinekler acımasızca sokuyorlardı. Gömleğinin yakası rutubetten testere gibi boynunu keser olmuştu. Yan koltukta oturan Ann, uyuklamaya başlamıştı bile. Basilio arka koltukta kıvrılmış, dört benzin bidonuyla Keeney'in başı üzerinde uyuyordu. Amerikan karabinası Ann'in ayakları altındaydı.

\*

\*\*

Tropikal orman çöl gibidir: Girdiğinizi farke dersiniz de, ne zaman çıkacağınızı asla kestiremezsiniz. Yerinizi saptayacak belli bir nokta yoktur. Hep ağaçlar, ağaçlar, sarmaşıklar, maymunlar ve papağanlar. Orman devam eder gider ve sonunda siz de içinde **ölür kalırsınız**.

Malko ile Ann İki gündür yoldaydı. Ann'in uyarılarına ve ellerindeki pusulaya rağmen, kay-

bolup kaybolmadıklarının farkında değillerdi. Yüz kez yol ayrımıyla karşılaşmışlar, yüz kez seçim yapmak zorunda kalmışlardı, hem de şansa.

Normalde Kongo sınırı yakın sayılırdı. Yaklaşık 100 kilometre, ama burada bu mesafe sonsuzluk demektir. Geceleri yol almak olanaksızdı. Farlar yol üzerindeki sayısız tuzakların hepsini göstermeye yetmiyordu. Saat 5'de, ortalık kararmaya yüz tuttuğunda durmaları gerekiyordu. Yanlış bir manevra, yoldan çıkıp bataklıkımsı araziye gömülmesi demektir.

Üç köyden geçtiler. Güneşten kavrulmuş manyok tarlaları içinde birkaç saz kulübe ve birkaç inek. Zenciler şaşkın şaşkın onları izlediler. Buradan bir Land Rover'in geçmesi, New York'ta 5. Avenue'de bir devenin dolaşmasından farksızdı.

Malko arabayı durdurdu. Tükenmiş, bitmişti. Kafasında tek bir düşünce vardı: Kongo ve Allan ile buluşma. Dişlerini sıkarak göstergedeki kilometreleri hesapladı. Arabanın durmasıyla Ann başını gülümseyerek Malko'nun omuzuna yasladı. Bir önceki gece, Basilio uyurken, sevişmişlerdi. Ann yorgunluktan, sinirden, böceklerden bitkin düşmüştü. Orada bir süre kaldılar. Malko şatosunu ve şöminesini düşünüyordu, ya da sadece rutubetin bulunmadığı kuru bir yer.

O gece hiçbir şey yemeden uyudular. Malko bu pis yolları terkedip gerçek bir yola çıkmak için can atıyordu. Hatta yakalanmak pahasına olsa bile. Her şeyi göze almıştı. Kimi zamanlar vardır, korunma içgüdüğü rahatlık gereksinimine boyun eğmez.

Sonra, birdenbire gün ışıyıverdi. Malko uyur-gezer gibi kontağı çevirdi ve yola koyuldu. Ann ve Basilio uyanamamışlardı.

Ormanın aydınlanmasıyla birlikte yol da daha

az tehlikeli oldu. Malko sevinçten bağırmak istedi. Bir anda üzeri otlarla kaplı bir platoya çıkmışlardı. Toprak sertti ve 10 kilometre boyunca önlerinde dümdüz uzanıyordu. Malko Ann'i uyandırdı.

— Şuraya bak!

Genç kız sarsıldı, gözlerini açtı ve gülümsedi.

— Burası terkedilmiş eski bir kahve çiftliği. Bu alandan sonra dar bir orman var. Ondan sonra da büyük Bukawu yolu.

On dakika kadar gittikten sonra durdular. Malko ile Ann arabadan indi. Güneş korkunç yakıyordu ama hiç farkında değildiler. Ann haklı çıkmıştı. Ormanı aşmışlardı. O akşam Kongo'da yatacaklardı. Otlara uzanmış, düş kuruyorlardı. Ormanın bitmek tükenmek bilmez kendine has o gürlütüsünden sonra, burada şaşılacak bir sessizlik vardı. Malko Ann'in elini tuttu. Bu pis görevden sonra yanında bir anı kalsın istiyordu. Genç kızın kendisiyle birlikte gelmesini arzuluyordu.

Birden, gökyüzünde bir uğultu duyuldu. Malko hemen ayağa fırladı.

— Bir uçak!

Uçak çok alçaktan, yola dikey olarak yaklaşıyordu. Kanadı üstten, tek motorlu bir keşif uçağıydı bu.

— Vay canına!

Malko içgüdüsel olarak elini karabinaya attı, sonra silahı bıraktı. Bu gelen Allan da olabilirdi!

Uçak 10 metre ötelerinden geçti. Pilotla gözletleyicinin yüzleri açıkça farkediliyordu. Pilot beyazdı, diğeri zenciydi ve üzerinde Burundi Ordusu'nun yeşil, beyaz **üniforması** vardı. Uçağın üzerinde Burundi arması bulunuyordu. Bu uçaktan ellerinde üç adet vardı. Uçak ilerden dönerek tekrar üstlerine yöneldi.

— Üzerimize ateş açacak, dedi Malko.

— Aşamaz, diye karşılık verdi Ann. Uçaklar da silah bulunmaz. Belçikalılar öyle istemişti. Aksi halde, hükümet darbelerini kolaylaştırıcı etken olurlardı.

Uçak bir toz bulutu kaldırarak geçti. Gözetleyici anlaşılmaz bir işaret yaptı. Sonra üzerlerinden iki kez daha geçtiler ve orman yönünde uzaklaşarak gözden kayboldular.

— Bu açık alanda durmamız büyük hataydı, dedi Malko.

— Üzülecek bir şey yok, diye teselli etti Ann. Bizi bekliyorlardı. Çünkü, bütün elmas kaçakçıları bu yoldan geçer. Kongo sınırına yakın karakola haber verecekler şimdi.

— Her neyse! dedi. Yola koyulalım.

Tek kelime etmeden Land Rover'a bindiler ve sessizce hareket ettiler. Buranın da ormandan farkı yoktu, ama hiç değilse insan nerede olduğunu görebiliyordu. Eski çiftliği geçmeleri beş saat sürdü. Arada bir durup çevreyi gözlüyorlardı. Uçak bir daha geri dönmemişti.

Dar yolda bir süre daha gittiler, sonra ilk ağaçlarla birlikte on metre genişliğinde, oto yolu andırır anayola çıktılar. Artık yanılmalarına imkân yoktu. Çünkü bir ağaca çivilenmiş sac pano nerede olduklarını gösteriyordu: 1 no'lu Federal yol. Bukawu: 60 km.

Güpegündüz barikatları aşamazlardı. Yol levhasının altında konakladılar. Basilio biraz pilav yaptı. Malko ile Ann de Land Rover'ın gölgesine uzandılar.

Tek kelime etmeden akşamı buldular. Hava karardı. Basilio'nun pişirdiği korkunç acılı pilavı bir kutu konserve etle yediler.

Malko saatine bakıp ayağa kalktı. Bu yolculuğu bir an önce bitirmek istiyordu.

— Sessiz ve ağır gideceğiz, dedi Malko. Arabayı sen kullan. Barikattaki askerler fazla kalabalık olmayabilir. Adamları farkettiğin anda uzun farları yak ve gaza bas. Ateş ederlerse karşılık vereceğim.

Ann direksiyona geçti. Elinde silah olsa o da bir an tereddüt etmezdi. Anayoldan 200 metre gitmişlerdi ki önlerinde, sağ tarafta ilk silah sesi duyuldu. Ann sırtından aşağı buz gibi bir terin boşandığını hissetti. Arabayı hafifçe hızlandırdı. Basilio arabanın tabamına yatmıştı. Malko karşılık vermedi. Sessizlik her yana hakimdi. Ann kararsız bir biçimde Malko'ya döndü. Zorla gülümsemeye çalıştı.

— Tamam mı?

— Evet. Gazla!

Uzun farlar yakıldı. 30 metre ilerde, karanlıklardan bir grup çıktı ortaya. Üniformalı altı zenci yolun ortasına dikildiler. Land Rover'ın üzerlerine gelmesine aldırmaksızın hareketsiz bekliyorlardı. Elllerinde tüfekler vardı.

Birden Malko'nun aklına delice bir fikir geldi. Zencilerin kararlı bir hali yoktu. Elindeki karabinayı aceleyle koltuğun altına sakladı. Sinirler son derece gergindi.

Belki de beş saniye sonra zencilerin kurşunlarıyla biçileceklerdi.

Land Rover askerlerin bir metre önlerinde durdu. Elllerinde otomatik tüfek bulunan beş asker ve bir çavuş.

Malko aceleyle bir dua mırıldanıp arabadan aşağı atladı ve çavuşun önüne dikildi:

— Deli misiniz **siz? Gelip** geçenin üzerine böyle ateş edilir mi?

Çavuş gözlerini iri iri açtı.

— Buvana, bu yoldan kimse geçemez. Yol ka-

palı ve geçmek yasak.

— Nasıl yasak?

Çavuş silahını yere bırakıp ateşli bir biçimde açıklamaya girişti. Sonunda:

— Bize emir verdiler, dedi. Kimseyi bırakmayacağız.

Malko kendinden emin bir tavırla cüzdanından General Uru'nun vermiş olduğu izin kâğıdını çıkardı, çavuşa uzattı.

— Komutanınız bize izin verdi. Okuyun.

Durumun önemini kaybettiğini sezen askerler yolu terkedip kenardaki otlara uzandılar.

Çavuş izin kâğıdını alıp, son derece saygılı bir biçimde tutmaya çalışarak farların ışığında bir süre tersinden baktı. Sonra, Malko'ya geri verdi.

— Şimdi iş değişti. Geçebilirsiniz.

Belli belirsiz askeri bir selam verip adamlarını çağırdı ve hep birlikte çıkabilecek bir felaketi atlatmış olmanın huzuruyla ormana daldılar.

Ann şaşırılmış kalmıştı.

Sinirli bir biçimde gülmeye başladı.

— Neyin nesidir bu kâğıt?

Malko kâğıdı uzatıp bunu generalden nasıl aldığı anlattı. Sonra, yine yola koyuldular. 500 metre ilerde bir viraj vardı. Virajı döner dönmez bir köye girdiler. Lüks lambasıyla aydınlatılmış köy bakkalının önünde, üzerine makineli tüfek yerleştirilmiş askeri bir cip duruyordu. Aracın direksiyonunda oturan bir beyazdı. Biraz ötede de yerde iki zenci vardı.

İzin kâğıdı numaralan boşa çıkmıştı. Malko ile Ann'in müthiş canları sıkıldı. Bir önceki barikatı çok kolay aşmalarının nedeni bu olmalıydı.

— Boş ver, dedi Malko. Derdimizi yeniden anlatırız.

Bir mucize olmadığı takdirde bu kez işleri gerçekten zordu.

Ann, Land Rover'ı cipin yanında durdurdu ve Malko aşağı atladı. Cipteki adam başını çevirip bakmış, fakat hiç kımıldamamıştı. Lüks lambasının ışığında, kafasının usturaya vurulmuş olduğu ve alnında haç biçiminde bir yara izinin bulunduğu farkediliyordu. Üzerinde haki bir gömlek ve ne olduğu belirsiz bir rütbe vardı.

Mavi gözleriyle Malko'yu süzdü. Bakışlarında düşmanca bir ifade seziliyordu. Adamın sağ eli silahından 10 santim ötedeydi. Malko karabinayı alabilecek zaman bulabilir miyim, diye düşündü. Fakat birdenbire, elinde olmadan olağanüstü belleği çalışmaya başladı. Bu suratı ya bir yerde görmüş ya da ondan söz edildiğini duymuştu.

Sonunda buldu da.

— "Rahip!" diye fısıldadı.

Bu sözü duyan adam yerinden sıçradı. Gözleri kertenkele gözlerini andırıyordu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Ayrık, sarı dişleri ortaya çıktı.

— Daha önce tanıştık mı? Hatırlayamadım ben. Vietnam'da mı? Yoksa Kıbrıs'ta mı?

Sesi genizden geliyor, Fransızca'yı Alman aksanıyla konuşuyordu.

— Hiçbiri değil! dedi Malko. "Turco" lakabıyla tanınan Elko Krizantem size bir şey hatırlatıyor mu?

— Turco ha!

Sesinde bir sevecenlik belirmişti.

— Magosa'nın güneyinde 4. Mücahit Birliği'nde Rumlara karşı birlikte dövüştük. Elko olmasaydı şimdi burada bulunmayacaktım. Beni 500 metre sırtında taşıdı. Elko sizin de arkadaşınız mı?

— Hem **arkadaşım**, hem de yardımcım. İstanbul'da ben de onun hayatını kurtarmıştım...



— Elko'nun dostu benim de dostum sayılır.

Cipten aşağı atladı. Ann'in yanlarına gelmesiyle az ilerdeki masaya oturup bakkaldan birer birer getirttiler. Malko yeni dostunu Ann'e tanıttı.

— Eğer yanlış hatırlamıyorsam, dostumuzun adı Kurt. Kıbrıs'ta Rumlara karşı savaşmış olmasına rağmen, nasıl yapmışsa yapmış bir Rum rahibeyle gönül ilişkisi kurmuş. Bu nedenle ona "Rahip" adını takmışlar. Bir ara da Vietnam'da Amerikalılarla birlikte savaşmış...

— Amerikalılarla değil, Fransızlarla, diye düzeltti Kurt. Binbaşı Souchon'un birliğinde. Zavallı adam yatağında öldü.

Malko, Krizantem'in savaş anılarını kulak verip dinlediği için kendi kendini kutluyordu. Kurt'un kişiliğiyle Krizantem'in anlattığı fiziki görünümü o zamanlar çok ilgisini çekmişti. Bu nedenle de olay, olağanüstü belleğine kendiliğinden kazınmıştı. Şimdi de tam zamanında işe yarıyordu...

Binbaşı Souchon'un şerefine içildi.

Sonra daha ciddi konulara geçtiler. Malko durumlarına açıklamaya kalktı, fakat Kurt hemen kesti:

— Biliyorum. Bütün Burundi Ordusu peşinizde. Buradan üç kilometre ötede, yol kenarında mevzilenmiş iki yüz adam var. Komutanlarına pek güvenilmediği için bizi de devreye soktular. Elinizdeki geçiş izni orada pek işe yaramaz.

— Bize yardımcı olabilir misiniz?

Kurt omuz silkti.

— Olamam. Ben paralı askerim. Elimde bir anlaşma var. Anlaşmaları çiğnersem aç kalırım, bir daha kimse bana iş vermez. Gerçi sizi yakalayıp o şebeklere teslim edecek değilim ama... önünüzdeki yolu açmam da imkânsız. Sizin için tek ça

re var:Kiwu Nehri.Buradan az ilerde sola saptınız mı, nehri bulursunuz. Orada bir yol var. Kontrol edilmiyor. Daha sonra bir kayığa ihtiyacınız olacak...

Kurt bir göz kırpıp devam etti:

— Rastlayacağınız kara şebeklerden kayık isteyecek olursanız reddetmezler. En kötü ihtimalle yarın sabaha kadar emniyettesiniz. Askerler gece devriyesine çıkmazlar. Karanlıkta ormandaki kötü ruhlardan korkuyorlar.

Malko birer bira daha söyledi. Sessizce içkilerini içtiler. Kurt saatine baktı.

— Dönmem gerek. Devriyem var. İyi şanslar.

İlerde oturan iki zenci hemen cipe atladı. Kurt arabayı çalıştırıp el salladı:

— Elko'ya kendisini özlediğimi söyleyin. Selamlar!

Araba ileri fırladı ve gözden kayboldu.

Biralara parasını ödeyip Land Rover'a atladılar. Hedef nehirdi. Az sonra, soldaki yolu buldular. Yolun sonunda da Kiwu Nehri'ni. 200 metre genişliğinde, suyu çamurlu ve akıntılı bir nehirdi. Etrafta kayık filan görülmüyordu. Yol, çıkmaz sokak gibi nehir kıyısında son bulmuştu.

— Geceyi burada geçirelim, dedi Malko. Kurt, askerlerin devriye gezmediğini söyledi. Yarın sabah başımızın çaresine bakarız.

Basilio yere uzanıp hemen uykuya daldı. Malko ile Ann arabanın arkasına geçip sarmaş dolaş uzandılar. Başını Malko'nun omuzuna dayayan Ann az sonra uyuyuverdi.

Malko nehrin şırlıtısını dinleyerek uzun süre düşündü. **Nehrin karşı tarafında**, özgürlük vardı, Allan Pap vardı.

## XVIII. BÖLÜM

Zararsız, yeşilimsi ağaç kütükleri gibi güneşe karşı uzanmışlar, hareketsiz yatıyorlardı.

Arada bir içlerinden bazıları ağızlarını alabil-diğine açıyor, ortaya eğri büğrü öldürücü dişler çıkıyordu. Pis kokulu solukları, sarmaşık yaprakları ve yeşillik tünelleri içinde uzayıp giden suyla, kara parçasının birleştiği bataklık kıyının çürümüş kokusuna karışıyordu.

Timsahlar.

Kıyıda düzinelerleydi. Kendilerine uygun bir avın geçmesini bekliyorlardı. Bazılarının boyu 4 metreye varıyordu. Çene kemikleri son derece güçlüydü. Ölürlen bile, bir ısırışta bir insan kolunu koparabilirlerdi.

Yeşil su sathındaki en küçük kıpırtının bile, insanın içini ürperttiği bir evrendi burası.

— Bu nehri geçmek imkânsız! dedi Malko.

İki saat önce uyanmışlardı. Basilio iki kez kayık aramaya çıkmış, ikisinde de eli boş dönmüş-tü. Ann sapsarıydı, ama hiç sesi çıkmıyordu. Bir kadın için Burundililerin pençesine düşmek hiç de iç açıcı bir düşünce değildi.

Bir saatten bu yana ormandan gürültüler, bağrışmalar geliyordu. Onları aramaya başlamış-lardı. Ağır aksak. Neyse ki Burundi Ordusu gözü

pek olduğu kadar ihtiyata önem veren bir birlikti... Kendilerini yetiştiren Avrupalı uzmanlar bile bu uyuşukluğa ayak uydurmuşlardı.

Fakat ne denli uyuşuk davranırlarsa davran-sınlar, sonunda onları bulacaklardı.  ki şişiye kar-çı iki yüz kişi elbette ki iyi bir sonuç vermezdi.

— Geriye, köylere doğru gidelim, dedi Ann. "Bu pis timsahlara yem olmaktansa, tutsak olmak daha iyidir. Dostun bize kötü davranmalarına en-gel olabilir.

Malko başını salladı. Kurt'un yardımına fazla güvenmiyordu. Uzun bir sessizlik oldu. Bir ara Ann'in yüzü canlanıverdi. Bakışlarında bir parıltı belirmişti.

— Aklıma bir fikir geldi. Kiwu'yu yüzerek ge-eceğiz. Arabanın canı cehenneme. Öbür kıyıya ulaştığımızda başımızın çaresine bakarız.

Malko endişeyle genç kıza baktı. Sıtma hep böyle başlardı.

Fakat Ann arabanın arkasına geçmişti bile. Bagajdan aldığı büyük kara kutuyu yere bıraktı. Kapağını açtı.

— Seni timsah avına davet ettiğimi hatırlı-yor musun?

Malko gülmekten kendini alamadı.

— Hatırlıyorum, ama sanırım şimdi sırası de-đil. şu ara peşimizdekiler bizi avlamaya alışıyor.

Fakat Ann kutunun üzerindeki bazı dğmele-re bastı. Acayip bir ses yükselirken düğmeleri ka-padı.

— Tamam, alışıyor.

— Nedird?

Gözlerinde sevinç parıltıları bulunan genç kız Malko'nun **karşısına** dikildi. Dört gündür yüzü ilk kez gülüyordu.

— Eğer iyi **yzyorsan**, nehri tehlikesizce aşa-

cağız.

— Yüzmesini bilirim, ama timsahlar kadar hızlı yüzemem. Onlarla da yarış yapmaya hiç niyetim yok.

Genç kız sitem dolu bir bakışla Malko'ya yaklaştı.

— Bende hiç kendimi o pis hayvanlara yedirecek göz var mı?

— Öyleyse? Yoksa Basilio'yu mu yem yapmayı düşünüyorsun? Onu yerlerken biz de karşıya geçmiş olacağız, öyle mi?

Başını sallayan Ann Malko'yu kolundan tutup yerde duran kutunun başına götürdü.

— Bak, bu bir tür teyp. Timsahları bunun yardımıyla avlarız. Teybi bir sandala koyup çalıştırırız. Bantta yaralı timsahların sesleri kayıtlı. Bu sesi duyan timsahlar saklandıkları delikten çıkıp sese gelirler. Yaralı timsahı parçalayıp yemelerinin bir tehlikesi yoktur çünkü. İşte, şimdi bundan yararlanacağız. Bunun tuzak olduğunu anladıkla-rındabiz karşı kıyıya varmış oluruz...

Malko bir an düşündü. Cihaza pek güvenemiyordu.

— Peki, ya teyp bozulup susarsa? Ya da sağır bir timsah varsa ne olacak?

Ann omuz silkti.

— Seçim sana ait. Ya bu, ya da Burundililer. Yarım saate kalmaz burada olurlar. Bir bölük askere karşı koyamazsın.

Yine uzun bir sessizlik oldu. Nehrin akışından ve ormandaki seslerden başka gürültü yoktu. Burundi birlikleri gitgide yaklaşıyor olmalıydı.

— Pekâlâ, gidiyoruz! dedi Malko. İnşallah bu alet dediğin gibi çalışır!

Malko Land Rover'dan plastik bir torba alıp külotla kalıncaya dek soyundu. Ann'in üzerindi

de sutyenle külot kalmıştı. Basilio genç kızın yuvarlak ve sert kalçalarına, küçük göğüslerine yiyecekmiş gibi bakıyordu.

Ann kaşlarını çatınca başını başka tarafa çevirdi.

Elbiseleriyle söküp iki parçaya ayırdıkları karabinayı plastik torbaya yerleştirdiler; üzerine birkaç konserve kutusu ve timsahları bile kaçırarak derecede kokmaya başlayan Keeney'in başını koydular. Sıcakla rağmen titriyorlardı.

Ann teybin başına diz çöktü.

— Hazır mısınız?

Malko ile Basilio nehrin kıyısına inmişlerdi. Suyun serinliğı tüylerini diken diken etti. Bataklık kıyı sülüklerle dolu olmalıydı. Ayak bileklerine kadar çamura gömüldüler.

— Dikkat, diye bağırdı Ann. Akıntıyı arkamıza alıp yüzeceğiz.

Teybin düğmesini açmasıyla birlikte korkunç bir kükreme duyuldu. Ann doğrulup iki erkeğin yanına geldi. Teypteki timsah çığlıkları gitgide artıyordu. Ann açıkladı:

— Dişileri çağırarak bir erkek timsahın sesi.

Malko hâlâ durumdan emin değildi. Korkuyla suyu inceliyordu.

Birden, karşı sahilden bir "pluf" sesi duyuldu, suya atlayan koca bir timsah son hızla onlara doğru yüzmeye başladı. Aynı anda başka "pluf" sesleri daha duyuldu. Suyun yüzü teybe doğru ilerleyen timsahlarla dolmuştu.

— Haydi! diye bağırdı Ann.

— Maleyeya mungu \* diye mırıldandı Basilio.

Transistorlu **radıodan** buharlı ütüyeye kadar

(\*) Tanrının mucizesi bul

akıllarının ermediği ne varsa, Tanrı'nın mucizesiydi zenciler için.

Nefis bir dalışla suya ilk atlayan Ann oldu. Plastik torbayı taşıyan Malko kendini dikkatle suya bıraktı, ardından da Basilio girdi.

Birkaç saniye sonra akıntının tam ortasında yadılar. Malko kulak kabarttı. Teypteki timsah sesleri çın çın ötüyordu hâlâ. Ann'in numarası tutmuştu. Yolun yarısına geldiklerinde Malko haykırdı: Dev gibi bir timsah akıntıya karşı suları yararak üzerlerine geliyordu. Hayvan, biraz önlerinde çok iyi yüzen Ann'e yöneldi. Genç kız, başı su da yüzdüğü için timsahı farketmemişti. Malko elindeki torbayı Basilio'ya uzatarak deli gibi yüzmeye başladı: Kendini hiç bu kadar silaha muhtaç hissetmemişti. Bitmek tükenmek bilmez saniyeler boyunca Ann'i hiç yakalayamayacağını sandı. Genç kız ondan daha iyi ve hızlı yüzüyordu. Sonunda ayağını tutabildi. Genç kız yumuşak bir hareketle sırtüstü döndü.

Aynı anda da 10 metre ötedeki timsahı farkettiler.

Ani bir hareketle dalarak Malko'dan ayrıldı. Sırtında bir küme böceklerle dolaşan vahşi sürüngen yanlarından geçti. Malko hayvanın kin ve vahşet dolu sarı gözünü gördü. Anlatılanların tam tersine timsah, yön değiştirme hareketlerinde çok ağır kalıyordu. 80 santim uzunluğundaki ağzını geldiği yöne çevirdiğinde, akıntıyla yüzen üçlü, çoktan uzaklaşmıştı.

Bu kez talih onlardan yana çıkmıştı.

Ann karşı sahile ulaşmıştı bile. Akıntıdan çıkamayan Malko ile Basilio'ya el sallayarak bağırdı:

— Acele edin! Teyp durdu!

Önce Basilio, ardından Malko çıktı sahile. Bir

an birbirlerine baktılar. Karşı kıyıda bir düzineye yakın timsah öfke içinde dönüp duruyor, kuyruklarıyla suyu dövüyor, ağızlarını açıp kapatıyorlardı. Güzel bir manzaraydı kısacası!

Hemen giyinmeye koyuldular. Öylesine bir sıcak vardı ki, kurulanmalarına hiç gerek kalmamıştı. Zaten birkaç dakika sonra terden yine sıırsıklam olacaklardı. Ağaçlıkların arasında kaybolurlarken karşı sahilden bağrışmalar geldi. Bir birlik Land Roveri bulmuş, nehri göstererek bağırıp çağırmaya başlamışlardı.

Seslere kulak kabartan Ann kahkahalarla gülmeye başladı.

— Harika! Nehri geçmeye kalktığımızı ve timsahlara yem olduğumuzu söylüyorlar.

Peş peşe takılarak, bir köye çıkması muhtemel dar bir yola girdiler. Gerçekten de, bir kilometre kadar sonra bir açıklığa ulaştılar. Büyük bir kulübenin çevresinde toplanmış bir düzineye yakın kulübe vardı. Meydanın berisinde, yolun tam ağzında da Burundi Ordusu'na ait askeri bir cip!

Üniformalı dört zenci, çevrelerinde dolanan, arabaya çıkıp inen çırılçıplak bir avuç çocuğun ortasında tekerleklerden biriyle uğraşıyorlardı. Maliko cipe yerleştirilmiş İsrail malı bir ağır makineli tüfek farkettti. Sonra:

— Biz Kongo topraklarında değil miyiz? diye Ann'e fısıldadı.

Ann önemsemez gibi omuz silkti:

— Burada sınırlar...

— Bizim de böyle bir arabaya ihtiyacımız vardı. Dört ayak üstüne düştük!

Birdenbire, **hayattan** zevk aldığını farkettti. Önce teyp, şimdi de cip; demek şans onlardan yana dönmüştü artık. Harekete geçmenin tam zamanıydı.



Usulca karabinayı kurdu ve üçü birlikte gizlendikleri yaprakların ardından çıktılar. Kendilerini ilk farkedenden çocuklar oldu ve tiz çılgınlık atarak kaçıştılar. Askerleri seyreden göğüsleri çıplak iki kadın aceleyle evlerine girdiler. Geride sadece göbekli, aptal ifadeli yaşlı bir zenci kalmıştı.

Tepeden tırnağa silahlı dört askere gelince, dördü de hareketsiz kalakaldılar. Malko'yu, nam-lusu üzerlerine çevrili karabinayla hiç de güvenilir bulmadıkları ortadaydı.

Ann gülümseyerek onlara doğru ilerledi:

— Amakuru maki? \*

Dört zenci kibarca gülümseyip bir ağızdan cevap verdi:

— Amakuru maki.

Yanıtın içten olmadığı belliydi. Ann devam etti:

— Cipten uzaklasın!

İstenileni uysalca yaptılar. Hiçbirinin aşırı bir hareketi olmadı. Oysa kurulu olan ağır makineli tüfeğin tetiğine dokunmak yeterliydi...

Ayakta durmuş, aptal aptal birbirlerine bakıyorlardı. Ann kararlı bir tavırla yaklaşıp en başta duranın tüfeğini aldı. Zenci, bir ağırlıktan kurtulmuş robot gibi ellerini hemen yukarı kaldırdı.

Diğerleri için de aynı şey oldu. Ann silahları Basilio'ya devretti, sonra zencilerden arabadan iyice uzaklaşmalarını istedi.

— İşte, artık hareket edebiliriz.

Malko direksiyona geçmişti bile. Zenci çavuş Urundi dilinde bir şeyler söyledi. Ann katıla katıla güldü.

— Kendilerini bağlamamızı ve biraz da dövmemizi istiyorlar, aksi halde başları belaya gire-

(\*) Urundi dilinde, "Merhaba, nasılsınız?" anlamına cümle.

çekmiş. Bizim çok kalabalık olduğumuzu söyleyeceklermiş...

Basilio arzularını kırmadı.

\*

\*\*

Buranın bir uçak pisti olduğuna bin şahit isterdi. Aslında otlar, normal bir arazideki otlara göre çok daha kısaydı. Kaçakçılar tarafından paraca beslenen komşu köyün sakinleri zaman zaman buraya gelip otları yakıyordu. Fakat uygarlığı belirleyici en ufak iz yoktu ortada.

Burundi cipini ağaçlıkların altına saklamışlardı. Gerçi öyle büyük bir tehlike yoktu. Mobutu'nun Kongo Ordusuna bağlı birlikleri, Kongo'nun bağımsızlığından bu yana buralarda pek görünmez olmuşlardı. Tek tehlike, soyguncuların ya da sarhoş Katanga jandarmalarının beklenmedik anda damlamalarıydı.

Bu açıklığa geleli bir gün olmuştu. Hemen kamp kurmuşlar ve sırayla nöbet tutmaya başlamışlardı. Ama Malko gözünü hiç yummamıştı". Keeney'in başı korkunç bir biçimde kokuyordu. Buna rağmen kesik başı bırakmamaya kararlıydı. Uygar dünyaya döndüğünde hayli sorun yaratacağı belliydi bunun. En azından gümrüklerde...

Ann'i düşünüyordu. O olmasaydı Burundililerin ellerinde ya da bir timsahın midesinde olacaktı şimdi. Onu uyurken uzun uzun seyretmiş, sarılıp kucaklamamak için kendini zor tutmuştu. Şimdiyse, gözü göklerde, Allan Pap'ın uçağını bekliyordu. O gün, randevu günleriydi. Fakat gelmemesi için bir yığın neden vardı! Aristo'nun ölümüyle ortaya çıkan **karışıklıklar** Amerikalının işine sekte vurmuş olabilirdi...

Malko'nun **uçağını** gelmemesini dilediği anlar da yok değildi hani! Afrika'dan nefret eden biri

için belki aptalca bir dilekti bu, ama Ann'le birlikte bu ormanda büyük bir mutluluk duyuyordu.

— İşte!

Ann bir sıçrayışta ayağa dikilmişti.

Hayallere dalmış olan Malko motor sesini duymamıştı. Ufukta gitgide yaklaşan siyah bir nokta vardı. Nokta iyice büyüdü ve Malko üstten kanatlı tek motorlu uçağı iyice gördü.

Uçak tam üstlerinden geçiyordu. Pilot uçağı yan yatırdı ve Avusturyalı Pap'ı kolaylıkla farket-ti. Amerikalı uçakta yalnızdı. Basilio ağaçlıkların arasından çıkıp yanlarına geldi.

Allan Pap onları görmüştü.

Bir tur atıp daha alçaktan geçerek kanat salladı. Bu kez pervanenin rüzgârı otları dalgalandırdı. Sonra, tekrar hafifçe yükseldi ve alanın sonunda dönüş yaparken iniş takımlarını çıkarmaya başladı. Hemen hiç rüzgâr yoktu ve iniş kolay olacaktı. Uçağın yere konmasıyla, Basilio plastik torbayı alıp duracağı noktaya doğru koşmaya başladı.

Malko Ann'e döndü. Genç kızın gözlerinde yaşlar belirmişti.

— Ann, benimle geliyor musun?

Sorudan çok, bir istekti bu.

Genç kız başını sallayarak elini tuttu ve onu Basilio ile Pap'ın göremeyeceğı kuytu bir yere çekti.

Ağaçlardan birine dayanarak başını Malko'nun göğsüne koydu. Gömleğinin üstünden ısırdı. Malko hafif bir çığlık attı. Genç kız ağaçla erkeğın arasında ezilmek istercesine Malko'ya sımsıkı sarılmıştı. Avusturyalı genç kızın tüm vücudunu bedeninde hissetti.

— Haydi, gel! Çabuk ol! Zamanımız yok, diye fısıldadı Ann.

Ann'e birlikte gitmelerini, o zaman sevişmek

için çok zamanları olacağını söylemek geldi içinden, ama bunun gerçekleşmeyeceğini biliyordu.

Ann kendini yere bırakıp soyunmuştu bile.

Sevişme boyunca Ann gözlerini hiç yummadı, hep gökyüzünün maviliğini seyretti. Sonunda, Malko'nun anlamadığı iki sözcük söyledi:

— Dada kunda!

— Ne diyorsun?

Ani bir hareketle Malko'nun altından sıyrılmış ve ayağa kalkmıştı. Dudaklarını yüzüne yaklaştırarak sözünü tekrarladı.

— Dada kunda!.. Kirundi dilinde "seni seviyorum" demektir,

Gömleğini pantolonunun içine sokarak Malko'ya döndü:

— Gel, arkadaşını daha fazla bekletmeyelim.

Ağaçlıkların arasından çıkarlarken Basilio'nun geldiğini gördüler. Zenci soluk soluğa:

— Çabuk, dedi. Burada fazla kalmak istemiyor.

— Geliyorum, dedi Malko.

Basilio koşarak uzaklaştı. Uçak 300 metre ilerde motoru çalışır durumda bekliyordu. Pap aşağı inmemişti.

Ann anlatılması güç bir ifadeyle Malko'ya balyordu. Elindeki karabinaya ve ayağındaki blucine rağmen son derece dişi bir kadındı. Gömleğinin önü açık kalmış, göğüslerinin uçları ortaya çıkmıştı.

— Gelbenimle, Ann!

Hafifçe başına salladı. Tüfeği yere bırakıp Malko'nun elini tuttu ve var gücüyle sıktı.

— Gelemem.

Açıklığın az ilçesinde, Allan Pap kalkış planını yaptı. Pervanenin **rüzgârı** otları yatırmış, çevredeki rengârenk **kuşların** kaçmasına neden olmuştu.

Vakit henüz erkendi ve sıcak kendini daha hissettirmemişti.

Ann başını öne eğdi. Kaldırdığında gözleri yaş içindeydi. Tırnakları Malko'nun avucuna geçmişti ve canını yakıyordu.

— Gel benimle, diye tekrarladı Malko. Beraber oluruz.

Vücudunu vücuduna yapıştırıp:

— Hayır, diye cevap verdi Ann. Orada korkarım. Benim vatanım burası. Ben burada doğdum. Başka bir yerde kendimi kaybolmuş hissederim. Hem sonra, babamı bırakamam. Git artık!

Ayaklarının ucuna kalkarak dudaklarını dudaklarına yapıştırdı.

— Arada bir beni hatırla!

Malko, içinde pek sık rastlamadığı bir ezikle genç kıza baktı. Başka biri olsa, kolundan tuttuğu gibi zorla uçağa götürürdü. Fakat Ann'e zor kullanmak olmazdı.

— Bir daha geri dönmeyeceğimi biliyor musun?

— Biliyorum, dedi Ann.

Sesi hafifçe titriyordu. Eli hâlâ elindeydi. Uçak yanlarına gelmişti. Ann'in parmakları gevşedi.

— Onu bekletme, dedi. Tehlikeli olabilir.

— Ya sen?

Yüzü hemen ciddi bir ifade aldı. Dikleşti.

— Benim kimseden korkum yok. Burundililer bana vız gelir. Basilio'yla birlikte onların bilmediği yollardan geri döneceğiz.

— Yolun açık olsun!

Malko'yu uçağa doğru itti. Avusturyalı koşarak küçük kapıdan uçağa girdi.

— Kız gelmiyor mu? diye bağırdı Allan.

Malko başını salladı

Amerikalı kader bu, gibilerinden bir hareket yaptı. Sonra gaz kolunu çekerek pervaneyi hızlandırdı. Malko camdan genç kızın gitgide ufalan silüetini izledi. Elindeki karabinayı kaldırmış, sallıyordu. Kısa zaman sonra, yüz hatları hiç seçilmez oldu. Hafif bir sarsıntı oldu ve uçak yerden kesildi: Havalanmışlardı.

Ann'in, gölgesinde durduğu ağaç ormanın diğer ağaçlarıyla karıştı. Uçak sola yatarak batıya döndü. Yüzünü cama yapıştırmış olan Malko bir şeyler görmeye çalışıyordu. Fakat bütün ağaçlar birbirinin benzeriydi. Afrika, Ann'i yutmuştu.

Amerikalı Malko'ya dönerek bağırdı:

— İki saat sonra Nairobi'de olacağız. Buz gibi biralarla nefis kızlar bizi bekliyor!

Malko kibarca gülümseyerek onaylar gibi bir baş işareti yaptı. Bir ajanda duygu olmaz derler, ne doğru bir söz!

\*

\*\*

Nairobi Alanına konduklarında, polis ve gümrükle ilgili bir havaalanı cipi yanlarına yanaştı.

— Nereden geliyorsunuz, beyler?

Malko kendini tutamadı:

— Burundi'den. Oradan kurtulduğuma da çok memnunum.

Zenci, sözlerini onaylarcasına başını sallayarak karşılık verdi:

— Şu zenciler var ya bayım, vahşilikte üzerlerine yoktur!